

Giới thiệu Ngừng Nhớ Về Em

Tên gốc: Gã cho người qua đường thăm mền tôi.

Edit: Jeongie.

Thể Loại: Hiện đại, sủng, ngọt.

Độ dài: 63 chương + NT.

Nhiếp Thanh Anh không ngờ rằng cô có ngày bị chính người cô yêu phản bội quá đau khổ cô tìm tới men rượu. Lại càng không ngờ rằng cô lại uống say rồi quyết định kết hôn chớp nhoáng với "người qua đường". Nhưng trong cái rủi có cái may khi sau đó mới phát hiện ra "người qua đường" đó thăm mền cô đã nhiều năm.

Trải qua 10 năm thăm mền, anh Chu cuối cùng đã cưới được nữ thần trong mộng của mình - Nhiếp Thanh Anh.

Cô Nhiếp không có tiền, anh Chu tiền xài không hết.

Cô Nhiếp lạnh lùng, lại mắc chứng mù mặt, là cô gái "bảo bối"*. Anh Chu bướng bỉnh, bị bựa lại thích làm trò con bò.

Hai người bạn họ vốn không có bất kì điểm chung nào. Nhưng sau 10 năm, khi anh Chu nhìn thấy cô Nhiếp và bạn trai thì cảm khái: Bao năm rồi, gặp bao cô em chân dài, mặt đẹp, nhưng tôi vẫn thấy cô ấy vẫn xinh đẹp nhất.

*Chỉ những cô gái khi bạn càng tiếp xúc lâu, càng hiểu bạn họ thì sẽ phát hiện ra nhiều điểm hay ho ở họ.

Trích đoạn khoe vợ nơi nơi: (by Bùi Ánh Tâm)

"Vợ tôi rất lợi hại, sức đập người vừa mạnh vừa ác khiến tôi không cần lo vợ đẹp gái bị mấy thằng côn đồ bắt nạt..."

"Mấy kẻ độc thân các cậu làm sao hiểu được tình thú của kẻ đã kết hôn. Tình cảm vợ chồng tôi vô cùng tốt, vợ nhìn thấy tôi là cười, tôi qua vợ còn chủ động mở cửa phòng cho tôi vào mấy cậu có hiểu không. Vợ tôi còn hẹn tôi đi đăng ký kết hôn! Quá đáng yêu..."

"Vợ tôi vừa thấy tôi là vui vẻ tung tăng chạy đến, không gì ngăn cản được..."

Tính huống thực tế khi đi đón vợ:

"Vợ, chạy sai đường, chạy sai đường rồi! Em chạy sai hướng rồi! Anh mới là chồng em nè, người kia không phải đâu! Chồng em ở chỗ này, ở chỗ này!"

Nam chính cũng coi như là "người thứ 3", nhưng mọi chuyện về sau sẽ rõ. Cho nên nếu các bạn không yêu xin đừng nói lời cay đắng.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Môi tình đầu của cậu quay về rồi

Tháng 5, mưa gió triền miên. Hoa lựu ở thành phố A đã nở đỏ một góc trời.

Viện ca múa kịch của tỉnh sắp tới không có buổi diễn nào nên mọi người chỉ cần luyện tập. Viện ca múa kịch của tỉnh A có lịch sử thành lập hơn 60 năm, là một trong những nhà hát cỡ lớn ở Trung Quốc, với đoàn múa cổ điển nổi tiếng trong và ngoài nước. Trong đoàn kịch thì đoàn ca múa, ca kịch và nghệ thuật cổ điển là ba cái tên nổi danh nhất.

10 giờ sáng, trong lúc đoàn nghệ thuật cổ điển đang nghỉ ngơi sau giờ tập, mấy thành viên đang tụm lại tốp năm tốp ba nói chuyện với nhau.

Ở giữa có một đường ngăn cách, nam một bên nữ một bên. Bên ngoài phòng tập mưa cứ rả rích rơi, người đứng đầu nhóm múa - Lương Hiểu Bạch bị mấy cô gái vây quanh nói chuyện. Đột nhiên có một cô gái mở miệng:

"Mọi người nghe tin gì chưa? Đoàn chúng ta vừa có người mới đến, nghe đâu là từ nhà hát thủ đô chuyển đến."

"Lúc trước còn được giải thưởng quốc gia. Không biết tại sao lại chuyển đến chỗ này."

Một cô gái khác vừa lo vừa phấn khích nói vào, "Tôi biết này! Sáng nay lúc đi đưa tài liệu cho đội trưởng, tôi thấy có một cô gái xinh đẹp ngồi trong phòng anh ta."

"Hình như tên là Nhiếp Thanh Anh."

Ngay lập tức, mọi người tụ lại một chỗ bàn tán về Nhiếp Thanh Anh. Nghe nói, sự nghiệp cô ấy đang trên đà phát triển nhưng không hiểu tại sao đột nhiên mai danh ẩn tích, bây giờ lại chuyển đến đoàn múa của bọn họ. Một cô gái thảo luận một lát rồi lại do dự, "Cô Lưu đặc biệt dẫn người đi tìm đội trưởng, chắc chắn là rất coi trọng cô ấy. Nếu Nhiếp Thanh Anh mà đến thì vị trí trong đoàn chúng ta e là sẽ thay đổi..."

Bọn họ lén nhìn Lương Hiểu Bạch, người đứng đầu đoàn múa hiện nay là cô ta. Không biết Nhiếp Thanh Anh đến có uy hiếp vị trí của cô ta hay không? Lương Hiểu Bạch cúi đầu về mũi chân xuống nền nhà. Nhìn cô ta như thế, âm thanh thảo luận từ từ nhỏ lại. Bỗng nhiên, Cửa phòng tập bị đẩy ra, cô giáo ở độ tuổi trung niên với khí chất hơn người dẫn theo một cô gái đi vào. Bà vỗ tay ý bảo mọi người im lặng rồi giới thiệu với cô gái đứng phía sau:

"Mọi người im lặng một chút, trong đoàn chúng ta có một người mới đến. Lúc trước Nhiếp Thanh Anh làm việc ở thủ đô, vì bị thương ở chân nên nghỉ ngơi một năm, bây giờ cô ấy chuyển đến đoàn múa chúng ta nên mọi người giúp đỡ lẫn nhau nhé."

Vừa nghe "chân bị thương" mọi người liền hiểu. Nghề múa này, bị thương như cơm bữa. Trong phòng tập, mọi người dù đứng hay ngồi đều nhìn về cô gái đứng sau cô Lưu. Giày cao gót giẫm lên sàn tập, cô gái tên Nhiếp Thanh Anh kia bước vào trong, bốn mặt gương đều phản chiếu hình ảnh cô gái xinh đẹp ấy, nam nữ có mặt tại phòng tập như đang đánh giá cô một lượt.

Mỹ nhân vừa tiến vào có dáng người siêu chuẩn của một vũ công, vừa cao vừa gầy. Cô mặc một cái áo sơ mi trắng khoác thêm một cái áo khoác dài màu mới nhất. Thắt lưng áo khoát làm tôn lên vòng eo nhỏ nhắn. Đôi giày cao gót màu trắng bạc làm nổi bật đôi chân trắng nõn của cô. Cô vừa từ bên ngoài bước vào, trời thì đang mưa. Hai ống quần màu đen ướt sũng vì nước mưa, từng giọt từng giọt nhỏ xuống nền nhà.

Trong tiếng nước tí tách, thời gian như ngừng lại.

...

Giờ ăn trưa tại căn tin, tin tức có một mỹ nhân vừa chuyển đến nhóm múa cổ điển đã truyền đi khắp nơi.

Buổi chiều trong giờ làm việc, biết bao nhiêu người thấp thoáng bên ngoài phòng tập của nhóm múa cổ điển chỉ để xem thử dung nhan mỹ nhân. Nhiếp Thanh Anh không bị ảnh hưởng vì mấy chuyện này, sau khi thay đồ múa, cô buộc mái tóc dài ra sau rồi bắt đầu tập múa với mấy người trong nhóm. Trong nhóm múa cổ điển cũng âm thầm hỏi han gốc gác của Nhiếp Thanh Anh khắp nơi.

Sau khi hết giờ làm, mấy cô gái ở trong phòng thay đồ bắt đầu nói về Nhiếp Thanh Anh.

"Tôi đã hỏi rồi. Cô ta không có tham gia phỏng vấn gì cả. Nghỉ một năm mà còn được chuyển đến đây đều là nhờ bạn trai cô ta cả. Mấy người biết bạn trai người ta là ai không? Là Từ Bạch Dương đó! Mấy bữa trước còn xuất hiện trên chương trình "10 thanh niên trẻ tuổi". Ba của Từ thiếu là... Hóa ra Từ thiếu là bạn trai cô ta, đúng là may mắn thật. Đúng rồi, cô ta cũng không ở ký túc xá chung với chúng ta."

"Vậy cô ta ở cùng Từ Bạch Dương hả?"

"Không biết dùng thủ đoạn gì mà bò lên giường Từ Thiếu được."

Lương Hiểu Bạch ngồi trên ghế thay giày vẫn không thay đổi vẻ mặt, cô ta không hứng thú với mấy tin đồn nhảm. Nhưng mấy cô kia vừa nhắc đến "Từ Bạch Dương" thì hàng mi cô ta bỗng nhiên run lên. Lương Hiểu Bạch ngừng đầu định nghe xem bọn họ nói gì thì bỗng dưng bọn họ im lặng. Cửa phòng bị mở ra, mấy cô gái luống cuống tay chân nhìn Nhiếp Thanh Anh hờ hững bước vào.

Mái tóc dài như tăn ra, gò má ướt đẫm mồ hôi, cô đứng dưới nắng chiều tà, đôi mắt đen lay láy lạnh lùng nhìn thẳng vào mấy người trong phòng thay đồ. Nhiếp Thanh Anh mở miệng, "Hỏi đi."

Mấy cô gái vừa xấu hổ vừa khó hiểu, "Hỏi, hỏi cái gì?"

Nhiếp Thanh Anh đứng dựa vào cửa, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng nói, "Hỏi tôi dùng thủ đoạn gì mà bò lên giường Từ thiếu."

Mọi người càng thêm xấu hổ, "..."

Nhiếp Thanh Anh chờ hai giây, nhưng vẻ mặt cô vô cùng bình tĩnh không hề lộ vẻ châm chọc.

Không khí trong phòng thay đồ vô cùng yên tĩnh, Nhiếp Thanh Anh yên lặng mở tủ của mình lấy quần áo ra thay. Sau khi thay xong mới có một cô gái bình tĩnh lại nói chuyện với cô, "Nhiếp Thanh Anh, cô mới đến ngày đầu có muốn cùng bọn tôi ăn tối không?"

Nhiếp Thanh Anh đi tới cửa rồi dừng lại, giọng nói vẫn hờ hững như trước, nhưng không còn xa cách như vừa nãy, "Tối mai đi, hôm nay tôi phải đi dự tiệc."

Mấy cô gái bắt đầu rục rịch, có người lớn gan hỏi, "Tiệc của Từ thiếu hả?"

Lòng Lương Hiểu Bạch run lên, vội vàng ngẩng đầu.

Nhiếp Thanh Anh quay đầu lại, về mặt dịu dàng biến mất khi nhìn bọn họ, cô nhẹ giọng đáp, "...Ừ."

Sau khi Nhiếp Thanh Anh rời khỏi, bọn họ mới dám thở ra rồi từng người từng người đi ra khỏi phòng. Lương Hiểu Bạch cầm điện thoại lên, về mặt lạnh lùng mở khóa màn hình bắt đầu nhắn một tin ngọt ngào, "Bạch Dương, em thấy tâm can bảo bối của anh rồi, đúng là thật xinh đẹp. Khó trách anh thích cô ấy nhiều năm như thế."

...

Đến chiều thì mưa đã tạnh, tiệc rượu buổi tối vẫn diễn ra ngoài trời như kế hoạch. Là một tiệc rượu nhỏ mời các thanh niên tài giỏi trong giới chính trị và giới kinh doanh. Sau khi nhận được thiệp mời mọi người đều nể tình chủ bữa tiệc mà đến góp vui. Ban đêm, âm nhạc linh đình, phong cảnh xa hoa, trai xinh gái đẹp đều tụ tập trên sân nhảy.

Trong lúc yến tiệc linh đình thì xuất hiện một chàng trai trẻ. Khác hẳn với dáng vẻ giấy da, áo vest của mấy người đến dự tiệc, anh chỉ mặc một cái áo khoác màu đen, mái tóc được chải gọn gàng. Anh cao khoảng 1 mét 83, chân dài vai rộng, gương mặt với đường nét sắc bén. Anh đứng ở bên ngoài đám người kia khép hờ mắt, hai chân đứng thẳng tràn đầy khí thế.

Âm nhạc dừng lại, mọi người cũng dừng nhảy. Mấy cô gái rời khỏi sân nhảy với tâm trạng đứng ngồi không yên, "Chu thiếu! Lâu rồi không gặp, Chu tam thiếu về nước rồi à?"

Mấy người đàn ông đang ngồi trên choker phụ nữ nghe thấy lập tức đứng dậy chào đón, "Thằng nhóc này, lâu rồi không gặp, về nước cũng không thèm báo cho anh em một tiếng? Có còn coi nhau là bạn không hả?"

Về mặt Chu Minh không hề thay đổi, né cái tay heo của bạn đang đặt trên vai mình. Đôi mắt anh chứa đầy tơ máu, về mặt mệt mỏi. Anh nhếch môi, giọng điệu lười nhác, "Chu Kiến Quốc tổ chức à? Tiệc xem mặt tập thể hả?"

Tiệc rượu sang trọng thế này, vừa vào miệng anh bỗng chốc trở nên đầy mùi nhà quê. Mấy người bạn vây quanh anh, Hàn Đạt bạn anh cứ khẳng khẳng khoát tay lên vai Chu Minh, ngại ngùng nói, "Vì ba cậu muốn nhanh được ôm cháu thôi. Chu tam thiếu nhà cậu mà lại sợ chỗ này hả?"

Chu Minh, "Minh sợ phù hoa che mắt, sợ không cẩn thận mà ngủ với người tình của Chu Kiến Quốc."

Bạn của anh, "... Tam thiếu vẫn thần kinh như xưa.

Sau khi đùa giỡn mấy câu, Chu Minh bị mấy người vây quanh dẫn đến ghế ngồi xuống, anh gác chân lên cầm ly rượu uống một hớp. Bạn bè xung quanh hò hét khiến bầu không khí trong chốc lát nóng lên...

"Tam thiếu! Tam thiếu!"

Có cô gái lần đầu dự tiệc rượu mặt đỏ tím đập, thỉnh thoảng nhìn về người đàn ông ở đằng kia. Anh đẹp trai vô cùng, hai chân bắt chéo, tay cầm ly rượu, đôi mắt hơn nhếch lên. Rõ ràng là đang uống rượu mua vui, gái đẹp vây quanh, nhưng anh lại giống như một con báo đen đang ngủ đông, đôi mắt tinh táo như người ngoài cuộc.

Có người hỏi thăm, "Anh ta là ai vậy?"

"Chu Thiếu đó. Ba anh ta là đại gia giàu nhất thành phố A. Ba mẹ anh ta ly hôn, anh ta có hai người chị cùng cha khác mẹ, ba anh ta lại cưới vợ mới, vợ nhỏ cũng sắp sinh, lại cùng ba anh ta...Như thế đúng không? Tóm lại gia đình họ phức tạp lắm!"

Chu thiếu có gia cảnh phức tạp bị bạn bè chuốc rượu, anh chậm chạp xoa xoa trán. Bỗng nhiên, trong đôi mắt mê ly ấy, anh nhìn thấy một cô gái mặc lễ phục lộ vai màu vàng cam được người khác dẫn vào. Đôi vai mỏng manh, mái tóc suôn dài, phần da thịt bị lộ ra ngoài trắng như tuyết.

Một bên mặt cô dưới ánh đèn trở nên vô cùng xinh đẹp.

Chu Minh nhìn cô gái kia rồi bật cười chế nhạo.

Nhóm bạn thân nhìn theo anh, nghe Chu tam thiếu chỉ tay bình luận, "Là cô ta hả? Là đối tượng xem mặt mà Chu Kiến Quốc sắp xếp? Lần này ông ấy có tâm ghê, điều tra không ít nhì. Ngay cả mối tình đầu của tôi mà cũng tra ra được...Khuôn mặt kia, dáng người kia, chắc chắn. Đúng là y chang mối tình đầu của ông đây."

Mọi người say khướt trừng mắt nhìn.

Chưa kịp lấy lại tinh thần thì Chu Minh đã kéo áo khoác ra bước tới chỗ cô gái kia. Anh khoát lên vai cô trên choker hỏi, "Em gái, làm ngoài giờ hả?"

Bọn người đuổi theo phía sau...Ai đến đây làm ngoài giờ hả!

Chu Minh ngăn cản trước mặt cô gái, hơi chần chờ.

Đột nhiên, anh thu lại dáng vẻ đùa cợt vừa nãy. Cả người cứng đờ, gương mặt đại ra như một tảng ngọc, từng thớ thịt trên người như đang run lên, con ngươi co rụt lại --- Nhiếp Thanh Anh!

Lúc này bạn bè của anh mới đuổi tới kịp, "Này này...cậu vừa về nước nên bọn mình chưa kịp nhắc, cô Nhiếp quay về rồi."

Mọi tình đầu của cậu đã quay lại. Nhưng...hình như cô ấy không nhận ra cậu.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Này mà theo dõi cái gì? Yêu đương thì sao gọi là theo dõi chứ!

Người đàn ông bên cạnh sần nhẩy vô cùng anh tuấn. Lúc Nhiếp Thanh Anh quay lại nhìn anh, cô không để ý cho lắm, thậm chí anh nói gì cô cũng không nghe rõ, chỉ cảm thấy hơi căng thẳng. Cô nhìn anh chằm chằm cả buổi, suy nghĩ nát óc vẫn không biết người này là ai.

Cô Nhiếp đây là một người có bệnh mù mặt hơi nghiêm trọng.

Cô không biết người này, nếu đã không biết thì làm sao có thể giả vờ thân thiết mà đáp lại một người xa lạ chứ?

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy vẻ mặt hồ hững của Nhiếp Thanh Anh. Nhưng thật ra, cô đang rất lo lắng nên thử dò đáp, "...Lâu rồi không gặp?"

Mấy anh em đứng sau Chu Minh hít sâu một hơi:...Nữ thần chủ động chào hỏi! Chu Minh chắc vui đến choáng váng luôn rồi!

Chu Minh phản ứng vô cùng dữ dội, mắt anh co rụt lại, lúc Nhiếp Thanh Anh vừa nói câu đó về mặt anh liền thay đổi, thu lại nét cá lơ phát phờ trước đó thay vào đó là dáng vẻ hào hoa phong nhã. Chu Minh lịch sự nhìn vào đôi mắt lạnh lùng như nước của mỹ nhân rồi dịu dàng trả lời, "Lâu rồi không gặp."

Anh hỏi thêm một câu, "Em mới trở về hả?"

Chu Minh vươn tay dẫn đường, dẫn Nhiếp Thanh Anh đi về hướng tiệc rượu. Trước khi đưa cô đi, Chu Minh còn quay đầu lại nhìn đám bạn với ánh mắt đầy uy hiếp, ý bảo bọn họ cách càng xa càng tốt. Nhiếp Thanh Anh thở phào, thầm nghĩ người này chắc có lẽ là người quen. Hồi trung học cô học ở thành phố A, bạn bè của Từ Bạch Dương cô có biết vài người. Nhiếp Thanh Anh nghĩ rằng người này có lẽ là bạn trung học của mình. Tuy không nhớ rõ anh là ai nhưng nếu cô nói thẳng ra thì thật xấu hổ.

Nhiếp Thanh Anh khách sáo đáp lại, "Vừa trở về không lâu."

Chu Minh, "Em đang chờ ai hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "Vâng...Bạch Dương vẫn chưa tới."

"A, Từ Bạch Dương hả." Chu Minh bình tĩnh hỏi tiếp, "Chân em đã khỏi chưa?"

Anh hỏi như thế, chút đề phòng của cô cũng biến mất. Nếu không phải là người quen thì làm sao anh biết chuyện cô bị thương? Mỹ nhân Nhiếp xoay lại nhìn Chu Minh, vẻ mặt dịu dàng hơn lúc nãy rất nhiều.

"Khỏe hơn nhiều rồi." Cô suy nghĩ một lát rồi lịch sự hỏi lại, "Anh thì sao?"

Chu Minh, "Vẫn thế thôi, không bằng em."

Nhiếp Thanh Anh nhấp một hớp rượu, hàng mi cong vút phảng chiếu một bóng mờ trên ly rượu, trông cô thật xinh đẹp. Cô không cười chỉ cúi đầu chớp chớp hàng mi rồi nhấp rượu. Nhìn cảnh này khiến con ngươi của Chu Minh trầm lại, trái tim đập nhanh thêm. Nhưng khi cô nhìn lại, anh đã đổi sang dáng vẻ dịu dàng, bắt đầu nói mấy chuyện linh tinh với cô. Anh nói rất nhiều nên khiến cho tâm trạng luôn căng thẳng từ đầu bữa tiệc tới giờ của Nhiếp Thanh Anh trở nên thoải mái hơn.

Mỗi người cầm một ly "Nước mắt thiên sứ." trò chuyện cùng nhau. Nam nữ trong bữa tiệc nhìn thấy hai người đứng cạnh nhau vừa kinh ngạc, vừa hoang mang, có người còn hỏi cô gái đứng cạnh Chu tam thiếu là ai. Người biết chuyện khi thấy Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh đứng cùng nhau thì mỉm cười đầy ẩn ý. Người không biết chỉ nhìn qua rồi nói, "Cô gái kia chính là bạn gái của Từ Bạch Dương, người ta đã ra mất nhà chồng rồi."

*Nước mắt thiên sứ: một loại cocktail được pha bởi Volka, BOLS BLUE CURACAO LIQUEUR và Rum cream

"A..." Tiếng thở dài thất vọng vang lên.

Ngay lúc bọn họ đang trò chuyện vui vẻ.

Từ Bạch Dương mặc bộ âu phục được may thủ công đang vội vàng bước vào, trên trán lấm tấm mồ hôi. Anh ta là thanh niên đầy hứa hẹn của thành phố A, nhờ vào mặt mày sáng sủa nên khi tìm người, bao nhiêu cô gái trong bữa tiệc chủ động tiến đến giúp đỡ. Người đàn ông lịch sự nhã nhặn, đối với từng người tiến đến đều mỉm cười như gió xuân. Từ Bạch Dương nhìn thấy hai người đang đứng nói chuyện ở đằng kia, ánh mắt bỗng chốc tối sầm.

Cô gái bị Chu Minh chọc cười nghiêng nghiêng bờ vai, cô lấy tay che mặt nhẹ nhàng nở nụ cười.

Từ Bạch Dương dừng bước rồi mới đi qua. Anh ta cố gắng bình tĩnh, đi chậm lại, đến trước mặt hai người bọn họ mới dịu dàng mở miệng, "Thanh Anh."

Anh ta vừa bước đến đã ôm lấy eo Nhiếp Thanh Anh, bình tĩnh công khai chủ quyền rồi mới giải thích lý do đến trễ với cô. Ánh mắt Từ Bạch Dương lướt đến chỗ Chu Minh rồi cười cười, "Chu thiếu, cảm ơn cậu đã chăm sóc bạn gái của tôi."

Ánh mắt Chu Minh trầm xuống, tay đặt trên ly rượu nắm chặt lại. Bốn mắt nhìn nhau, bắn lửa khắp nơi. Bầu không khí giữa anh và Từ Bạch Dương hơi quái lạ, lúc Nhiếp Thanh Anh nhìn lại thì Chu Minh chỉ cười cười rồi nhường bước. Từ Bạch Dương ôm Nhiếp Thanh Anh rồi đi, anh cũng xoay người bật cười tự giễu.

Ngay lập tức, bà vai Chu Minh bỗng chốc cứng đờ.

Từ Bạch Dương ôm eo Nhiếp Thanh Anh đưa cô rời khỏi. Anh ta thấp giọng hỏi cô, "Hai người vừa nói chuyện gì vậy?"

"Nói vớ vẩn." Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng, "Em cũng không biết anh ta là ai, chỉ nghĩ là bạn trung học thôi. Anh biết anh ta hả? Em và anh ta có biết nhau không?"

Chu Minh đang định rời khỏi đó, "..."

Từ Bạch Dương sững sờ một hồi rồi mỉm cười, trong lòng hơi đắc ý. Anh ta cúi đầu nhìn cô bạn gái đang mơ màng, ánh mắt tràn đầy dịu dàng, thầm nghĩ sao cô lại đáng yêu thế chứ. Phía sau bỗng nhiên có một lực va chạm thật mạnh khiến anh ta lao đảo. Từ Bạch Dương quay đầu lại nhìn thì thấy người vốn đi rồi đi đã quay lại, Chu Minh mạnh bạo đẩy anh ta ra bước đến bên cạnh Nhiếp Thanh Anh. Anh giờ điện thoại lên, tay khoát lên bà vai cứng đờ của Nhiếp Thanh Anh.

Chu Minh bỗng nhiên tiến đến nên không ai phản ứng kịp, anh tiện tay bấm một cái "tách" chụp cho mình và Nhiếp Thanh Anh một tấm hình.

Chu Minh cười nói, "Bạn học cũ, không ngại chụp một tấm chứ?"

Chu Minh nhìn cô, ánh mắt thấp thoáng vẻ cợt nhả khiêu khích. Nhiếp Thanh Anh mờ mịt nhũn mày, Chu Minh vừa huyt sáo vừa vẫy tay chào tạm biệt.

Nhiếp Thanh Anh...Bạn cũ này, phong cách này sao trông quen thế nhỉ...

Thấy Nhiếp Thanh Anh mất hồn nhìn bóng dáng Chu Minh đang hòa vào đám người trong bữa tiệc, Từ Bạch Dương như đang kiểm chế sự tức giận, mặt mày tối sầm. Cũng may Nhiếp Thanh Anh chỉ nhìn một hồi, không nghĩ gì nhiều xoay người hỏi anh ta. "Bạn học cũ của em hình như không được bình thường, trông thật kỳ quái."

"Nhảm nhí." Từ Bạch Dương tức giận nghiêm mặt, nghiêng răng nghiêng lợi đáp, "Vì anh ta không phải bạn học của em mà là bạn học của anh!"

Nhiếp Thanh Anh "..."

...

Từ Bạch Dương và Chu Minh là bạn thời trung học.

Cùng lớp, cùng bạn, cùng ký túc xá.

Đã thế còn cùng thích một cô gái.

Từ Bạch Dương là học sinh giỏi, còn Chu Minh thì ngược lại. Từ Bạch Dương rất ngoan ngoãn nghe lời thầy cô. Chu Minh lại hay vi phạm nội quy. Là bạn học bao năm, nhưng thầy cô lại chỉ thích Chu Minh hay gây sự, nghịch ngợm.

Nhưng thầy cô thích cũng vô dụng, trong tình yêu Chu Minh là kẻ thua cuộc. Nhiếp Thanh Anh không những không thích anh ta mà còn không biết anh ta là ai.

Nghĩ thế Từ Bạch Dương cảm thấy thật sáng khoái, ánh mắt nhìn sang Nhiếp Thanh Anh bên cạnh càng thêm dịu dàng.

...

Từ Bạch Dương ngại Chu Minh, sợ anh sẽ gây rối trong bữa tiệc. Nhưng sau đó anh chỉ yên lặng ngồi uống rượu cùng với đám bạn, có mỹ nhân vây quanh nhưng anh cũng chỉ khép hờ mắt không hề có hứng thú. Từ Bạch Dương dẫn Nhiếp Thanh Anh đến gặp bạn bè của mình, giới thiệu bạn gái với bọn họ.

Từ Bạch Dương xuất thân từ gia thế thư hương lại kết hôn với một vũ công gia cảnh bình thường. Người nhà họ Từ lại dễ dàng đến thế? Nam nữ trong tiệc rượu ai nấy cũng tỏ vẻ chúc phúc nhưng sau lưng đều mỉm cười đầy thích thú ngồi chờ phim hay.

Chu Minh thờ ơ, chốc chốc lại nhìn sang một cái. Bạn bè nhìn dáng vẻ suy sụp của anh thì đau lòng vô cùng. Chu tam thiếu thất tình, bọn họ liền giúp anh ngăn cản mấy em gái đang định tiến lên mời rượu, không để bọn họ làm phiền đến anh. Chu tam thiếu sa sút tinh thần nằm vật trên sofa nửa sống nửa chết, đáng vẻ trông vô cùng suy yếu.

Không lâu sau, Từ Bạch Dương dẫn Nhiếp Thanh Anh ra cửa sau rồi đi, Chu Minh bật dậy từ sofa, gõ vào đầu mấy anh em của mình. "Đứng dậy, đứng dậy hết cho tôi!

Chu Minh, "Đôi câu nam nữ kia đi rồi, theo dõi cho tôi."

Mọi người hoang mang, "Theo dõi làm gì?"

Bị đập một phát, mấy anh em dường như đã tỉnh rượu, từ dưới đất bò dậy. Chu tam thiếu một chân đạp lên bàn rượu, khí thế hùng hục, mặt dày nói, "Này mà theo dõi cái gì? Yêu đương thì sao gọi là theo dõi chứ!"

Bạn bè kinh ngạc: "Yêu đương?"

Chu Minh, "Yêu đơn phương thì không phải yêu à! Dựa vào đâu mà kì thị tôi?"

...

Mấy người tài xế vội vàng lái xe chở mấy anh "con ông cháu cha" đuổi theo sau. Toàn bộ đều là xe xịn, không phải BMW thì là Mercedes, cả đoàn xe gào thét ầm ĩ trên đường trông rất phong cách.

Chu Minh ngồi trên chiếc xe đầu tiên, bình tĩnh chỉ huy tài xế đuổi theo xe đằng trước, thấy Từ Bạch Dương quẹo vào một khu chung cư không cao cấp lắm. Một người khác lấy điện thoại ra gọi, sau đó bảo vệ chung cư mở cửa cho bọn họ vào.

Chiếc xe dừng lại nấp dưới bóng cây to rồi tắt máy xe, Chu Minh ngồi yên trên xe nhìn chằm chằm vào chiếc xe vừa dừng lại phía trước thì thấy Từ Bạch Dương và Nhiếp Thanh Anh xuống xe.

Hai người đứng trước xe nói với nhau vài câu, sau đó Từ Bạch Dương theo Nhiếp Thanh Anh đi vào hành lang.

Cả đám bạn yên tĩnh theo dõi qua cửa kính xe, không ai dám hó hé vì sợ chọc vào Chu Minh.

Chu Minh bình tĩnh nói, "Chờ."

Bọn họ không xuống xe chỉ ngồi chờ trên xe. Một nam một nữ cùng nhau lên lầu còn vì lí do gì nữa chứ... Trong xe tối đen như mực, mấy người bạn đuổi theo phía sau cũng không dám nói với Chu Minh. Một lát sau, họ bất ngờ khi nhìn thấy Từ Bạch Dương đi xuống.

Anh ta lên xe rồi rồi đi.

Chu Minh hỏi, "Bao lâu?"

Tài xế trả lời, "Ặc, nửa tiếng."

Ánh đèn đường từ bên ngoài chiếu vào hắt lên gương mặt người đàn ông. Mọi người nhìn thấy nụ cười kỳ quái của anh. Chu Minh thả lỏng cả người, lắc lắc cái cổ cứng đờ, nụ cười trên khóe môi ngày càng kỳ quái. Anh cứ cười không ngừng, cười đến nỗi mấy người ngồi trong xe yên lặng cách anh thật xa. Có người không chịu nổi bèn hỏi, "Có gì mà cậu vui thế?"

Chu Minh cứ cười mãi, "Một người đàn ông đêm hôm đến nhà người phụ nữ, chưa đến nửa tiếng đã rồi đi, nếu không phải bắt lực thì chính là muốn "ăn phở"."

Chu Minh, "Dù là loại nào thì cũng đều đáng để ăn mừng."

...

Cả đám người ồ lên rồi theo Chu Minh xuống xe cùng anh ăn mừng. Chu Minh lấy điện thoại ra mở nhạc, anh cất giọng lạnh lạnh hát một bài không theo tiết tấu. Đại gia Chu Minh đã quên mất chuyện mình bị lệch múi giờ. Anh cầm điện thoại gọi người mang pháo hoa đến đây.

Đám bạn bè hùa theo cổ vũ, "Hay, tam thiếu hát hay lắm! Thêm một bài nữa nào!"

Đây là một khu chung cư lâu đời nên lầu không cao lắm. Lúc Nhiếp Thanh Anh đang ngẩng người ở trên nhà thì nghe thấy bên dưới có ai đó nổi điên đang "gào thét". Tiếng hát cứ như ma âm xuyên qua tai, ầm ĩ vô cùng, Nhiếp Thanh Anh đau khổ che lỗ tai lại trầm nghĩ, "Hát hay cái mông ấy."

Đợi một hồi mà bên dưới lầu vẫn còn chưa chịu yên, Nhiếp Thanh Anh bèn gọi điện thoại cho cảnh sát báo có người gây rối trật tự.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Duyên phận đúng là điều kì diệu

Nhiếp Thanh Anh vừa đến thành phố A, không lâu sau sẽ kết hôn với Từ Bạch Dương cho nên cô từ chối sự giúp đỡ của anh ta mà tìm cô giáo cũ của mình để thuê một căn phòng nhỏ. Khu chung cư nằm kế bên một trường tiểu học nên buổi tối vừa yên tĩnh lại vừa an toàn. Không ngờ rằng, ngay buổi tối đầu tiên ở đây Nhiếp Thanh Anh lại bị "nhiều dân".

Sau khi tiễn bạn trai mình về, cô mở một khúc nhạc nhẹ, trải thảm ra để chuẩn bị tập múa. Phòng hơi nhỏ nên không thoải mái bằng phòng tập múa, Nhiếp Thanh Anh chỉ luyện vài động tác múa cơ bản. Trong lúc tập luyện thì cô nhận được cuộc gọi video của cô bạn thân từ thủ đô gọi đến.

Màn hình điện thoại hiện lên một gương mặt xinh đẹp của một cô gái. Người đó đúng là Lộ Khê - bạn thân của Nhiếp Thanh Anh. Lộ Khê và Nhiếp Thanh Anh là bạn học múa với nhau, vì cô nghĩ dưỡng thương một năm nên sự nghiệp bị gián đoạn, còn Lộ Khê bây giờ đang là người múa dẫn đầu của đoàn múa thanh niên.

Lộ Khê ở bên kia nhìn thấy bạn mình mở video nhưng vẫn không quên tập múa thì bắt đầu sốt sắng, "Thiên phú cao như thế mà còn cố gắng thế này...cậu không định để yên cho mình sống hả?"

Ở bên ngoài quá ồn ào, Nhiếp Thanh Anh đóng cửa sổ rồi kéo rèm lại. Sau khi trở lại phòng khách, cô chống hai tay xuống thảm, lấy bụng làm trọng tâm sau đó bắt đầu nâng người lên cao, hai chân cong ra đằng trước rồi kéo đến đầu. Động tác trông rất khó nhưng vẻ mặt Nhiếp Thanh Anh vẫn cứ lạnh lùng hờ hững, vì cố gắng tập trung nên không trả lời vấn đề nhảm chán này của Lộ Khê.

Vòng eo nhỏ nhắn, mỏng manh như dây mây. Cách màn hình điện thoại mà Lộ Khê cảm thấy tim đập thình thịch. Lúc Nhiếp Thanh Anh tập múa, sức lực ấy như một ngọn lửa vây quanh cả người cô khiến người xem nổi cả da gà, vô cùng kinh diễm. Nếu Nhiếp Thanh Anh còn ở nhà hát quốc gia thì người đứng đầu chắc chắn là cô chứ không đến lượt Lộ Khê...Đáng tiếc.

Lộ Khê không quên nhắc nhở cô, "Lúc tập mấy động tác khó thế này cậu phải cẩn thận một chút! Đừng quên chân cậu vừa mới khỏi đó!"

Nhiếp Thanh Anh hít thở thật sâu, hai chân cô đã chạm tới đầu, thời gian tích tắc đọng lại, trán cô bắt đầu đổ mồ hôi. Nhiếp Thanh Anh vẫn còn sức để nói chuyện, "Mình biết."

Bạn thân mà tập múa lại rất là liều mạng. Lộ Khê bắt đầu dī lắc đầu, nói sang chuyện khác, "Sao Từ Bạch Dương không ở cùng cậu? Có mình cậu thôi hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "Anh ấy vừa mới đi."

Lộ Khê, "Anh ấy đi đâu?"

Nhiếp Thanh Anh, "Không biết"

"Cậu không hỏi hả?"

"Có bao giờ mình hỏi đâu."

Lộ Khê, "Cậu đúng là "bảo bối" mà...Kể mình nghe xem nào."

Nhiếp Thanh Anh thay đổi động tác rồi kể chuyện giữa mình và Từ Bạch Dương. Sau khi rời khỏi tiệc rượu, Từ Bạch Dương đưa cô về nhà rồi đi luôn, Nhiếp Thanh Anh có cảm giác nao nao. Cô nói, "Lần này gặp Từ Bạch Dương mình có cảm giác..."

Người bên kia lo lắng chờ cô nói.

Nhiếp Thanh Anh ngậm miệng lại, "Thôi, không có gì."

Cô nhú mày, cảm thấy lần này gặp nhau, giữa cô và Từ Bạch Dương bắt đầu có khoảng cách. Từ Bạch Dương theo đuổi cô từ thời trung học, đến khi hai người đến thủ đô học đại học cô mới nhận lời làm bạn gái của anh ta. Đã bao năm trôi qua, từ đại học đến khi đi làm rồi quyết định đính hôn, cô và anh ta quen nhau cũng gần 8 năm rồi.

Chắc là...do cô suy nghĩ nhiều thôi.

Lộ Khê bên kia cứ truy hỏi, Nhiếp Thanh Anh tự mình phân tích, "Chắc là cái dớp bảy năm rồi. Qua một thời kỳ nhất định thì sẽ không còn nhiệt tình như xưa."

Lộ Khê:...Về mặt bạn Nhiếp cứ như mình phân tích hợp lý lắm không bằng.

Lộ Khê biết ở một vài phương diện Nhiếp Thanh Anh rất chậm lụt, Lộ Khê bèn nhấn nhủ, "Thanh Anh, đừng tin vào đàn ông quá. Lúc cậu bị thương anh ta không ở bên cạnh cậu thường xuyên là mình đã không ưa rồi. Bây giờ cậu lại đến thành phố A, bỏ lại tương lai tốt đẹp ở nhà hát thủ đô mà chạy đến đoàn múa tình chỉ vì ba mẹ anh ta bảo không muốn con dâu làm xa. Cậu vì anh ta mà trả giá nhiều như thế, anh ta quan tâm cậu một chút là sai sao?"

Nhiếp Thanh Anh không cho là đúng, "Mình quay về thành phố A là do mình cảm thấy lúc trước mình quá liều mạng, cần tỉnh dưỡng chứ không phải vì anh ấy."

Lộ Khê, "Còn nữa, đàn ông ai không thích phụ nữ những nhẽo, ý lại mình chứ. Cậu cứ hồ hững như thế, không chịu làm nũng, không chịu ý lại anh ta thì Từ Bạch Dương sẽ nghi ngờ cậu không yêu anh ta đấy."

Nhiếp Thanh Anh ngẩn ngơ, cô dừng động tác, đứng yên trên tấm thảm. Cô gục đầu xuống, nghiêm túc suy nghĩ những lời Lộ Khê vừa nói. Cô ngập ngừng tự kiểm điểm bản thân, có phải mình không quan tâm Từ Bạch Dương không? Mình cứ thế này có phải khiến Từ Bạch Dương có áp lực quá lớn không?

Cô xinh đẹp từ nhỏ, lại dồn hết tinh thần vào việc múa, từ trước đến giờ chỉ có đàn ông lấy lòng khi theo đuổi cô, chứ cô chưa từng chủ động lấy lòng ai.

Thảm yoga đặt ngoài phòng khách. Lộ Khê gọi cô vài tiếng chỉ thấy Nhiếp Thanh Anh chạy về phía phòng ngủ. Một lát sau mới đi ra, Nhiếp Thanh Anh nghiêm túc cầm giấy bút ngồi vào bàn ăn. Cô nhỏ giọng hỏi, "Mình nên làm thế nào?"

Lộ Khê chưa kịp lấy lại tinh thần, "Làm gì?"

Nhiếp Thanh Anh ra vẻ nghiêm túc học hỏi, "Lấy lòng bạn trai."

Lộ Khê, "...Bạn Nhiếp à, vì sao một người sắp kết hôn như cậu mà quay sang hỏi kinh nghiệm yêu đương với một đứa FA như mình hả? Bộ nhìn mình kinh nghiệm phong phú lắm hả?"

Bạn học Nhiếp ngây ngẩn cả người.

Chuông cửa bỗng nhiên vang lên. Reng reng cả buổi trời, tiếng sau còn gấp gấp hơn tiếng trước. Nhiếp Thanh Anh nói với Lộ Khê rồi tắt video, vừa cầm điện thoại vừa suy nghĩ xem là ai. Cô vừa mới dọn đến mà đêm hôm khuya khoắt đã có người gõ cửa?

Đèn cảm ứng ngoài hành lang sáng lên, ở bên ngoài cửa chống trộm có một anh cảnh sát đang đứng, "Chào cô, là cô báo cảnh sát đúng không?"

Nhiếp Thanh Anh hiểu ra, vội mở cửa chống trộm, "Chào anh, sao..."

Cô chỉ nói được một nửa, bởi vì phía sau anh cảnh sát bỗng nhiên xuất hiện ba bốn người đàn ông trẻ tuổi vẻ mặt đang rất phấn khích, cả người thì đầy mùi rượu. Nhiếp Thanh Anh cẩn thận lùi về phía sau một bước, một người đàn ông đẩy mấy người kia ra, đứng sau anh cảnh sát ra vẻ kinh ngạc khi thấy cô, "Hóa ra là em à!"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô thầm nghĩ: Anh là ai?

Đối với một người bị mù mặt nặng như cô, trong mắt cô anh chỉ là một người đẹp trai có thể làm lu mờ người khác. Dù mới rời khỏi tiệc rượu chưa lâu nhưng cô chỉ cảm thấy anh hơi quen mặt chứ không dám chắc chắn rằng mình biết anh.

Ánh mắt đầy xa cách của cô khiến tim anh đau nhói. Chu Minh ngây ngẩn: Cô làm sao thế? Không muốn gặp anh đến thế kia à? Vừa mới gặp đây mà giờ đã vờ như không quen?

Anh cảnh sát ho một tiếng, "Chính là mấy người này, ở dưới lầu say tí bị đàn ca múa hát, chúng tôi đã cảnh cáo bọn họ rồi. Tôi đứng giữa giúp hai bên giải hòa, thái độ nhận sai của bọn họ rất thành khẩn, tôi vừa đến thì họ liền nhận sai, còn xin phép lên đây để xin lỗi cô. Cô xem xem."

Chu Minh bước tới, cầm tay Nhiếp Thanh Anh quơ quơ, vẻ mặt đầy nghiêm túc, "Đúng rồi, đúng rồi, chú cảnh sát nói đúng đó. Tôi đã nhận ra lỗi sai của mình nên đến đây sinh lỗi cô Nhiếp. Làm ảnh hưởng đến tinh thần của cô Nhiếp là tôi sai, Cô Nhiếp, để tôi bồi thường cho cô nhé!"

Nhiếp Thanh Anh nín cười, cố hết sức rút tay mình ra.

Anh cảnh sát thấy có gì đó không đúng, "Làm gì? Làm gì thế? Cậu lên đây xin lỗi thì nắm tay con gái người ta làm gì hả?"

Chu Minh bị mắng nên buông tay cô ra, quay lại nhìn anh cảnh sát cười giải thích, "Chú cảnh sát không biết chứ, bọn tôi là người quen, lúc này còn cùng uống rượu mà. Là tôi nhìn thấy cô Nhiếp nên vui vẻ chứ không sao lại có thể bất lịch sự thế chứ?"

Nhiếp Thanh Anh, "Hả?"

Cô mở to mắt nhìn người đàn ông. Đôi mắt to tròn vô tội đầy ngơ ngác của cô khiến anh cảnh sát nghi ngờ quay lại nhìn Chu Minh và đồng bọn xem bọn

họ có phải đang lừa gạt gái nhà lành hay không.

Chu Minh sững sốt, trái tim như chìm đáy biển. Anh lấy điện thoại ra mở tấm hình chụp chung của hai người lên, "Chúng ta đã cùng uống rượu, chụp hình chung còn cùng nói chuyện với nhau! Em không nhớ hả? Anh là Chu Minh nè! Chu tam thiếu đây! Chu trong cuối tuần, Minh trong ngày mai..."

*Chu Minh 周明, 周末: cuối tuần, 明天: ngày mai

Nhiếp Thanh Anh đã nhớ ra.

Nhưng phản ứng của cô quá chậm nên Chu Minh không nhận được nữa, "Bạn học cũ!"

Hàng mi Nhiếp Thanh Anh khẽ run, cô nhỏ giọng nói, "Anh đừng kích động, tôi biết anh là ai rồi."

Về mặt Chu Minh tái mét, yết hầu trượt lên trượt xuống. Cô vẫn xinh đẹp như thế, anh khép hờ mắt trong lòng bỗng xuất hiện một cảm giác hoang đường. Anh cảnh sát nhìn một hồi, thấy bầu không khí khác thường nên mỉm cười nói, "Đúng là quen nhau rồi. Cái này thì dễ lắm, cậu xin lỗi cô gái này đi. Chuyện của hai người kết thúc tại đây nhé?"

Chu Minh và bạn bè đang ăn mừng ở dưới lầu, còn định đốt pháo hoa nữa cơ. Sau đó cảnh sát đến báo có người gọi điện thoại báo. Anh nghe anh cảnh sát nói một hồi liền hiểu ra, đoán ra được là ai gọi điện. Chu Minh sẽ không bao giờ bỏ lỡ cơ hội được tiếp xúc với Nhiếp Thanh Anh. Anh gấp gấp giục anh cảnh sát lên đây để xin lỗi, coi như đây là duyên phận. Không ngờ rằng, kết cục lại đau lòng đến thế --- Nhiếp Thanh Anh không nhớ anh là ai.

Chỉ hơn một tiếng mà cô đã không còn nhớ anh.

Nhìn về mặt của cô, anh theo đuổi cô bao nhiêu năm có lẽ cô cũng không còn nhớ.

...

Nhiếp Thanh Anh đúng là một người vô tình.

Sau khi quay về xe, Chu Minh kéo cửa sổ xuống, ánh mắt mông lung nhìn ra ngoài cửa sổ đã được hạ xuống. Bạn bè quây cả một đêm, bây giờ ngồi ngáp lên ngáp xuống trên xe. Chu Minh im lặng nhìn cảnh xa hoa trụy lạc của thành phố A về đêm.

Bóng đêm xẹt qua đôi mắt anh, màu đỏ của hoa lựu như ánh lửa rực cháy trong đêm, gương mặt anh dưới bóng đêm càng thêm u buồn trầm lắng, "Tôi quyết định rồi, từ ngày mai tôi sẽ bắt đầu từ bỏ Nhiếp Thanh Anh."

Bạn bè giật mình, "Cậu nói gì?"

Chu Minh như một con sói bị thương, trên mặt tràn đầy vẻ đau lòng. "Từ bỏ Nhiếp Thanh Anh, bắt đầu lại lần nữa. Ông đây lãng phí bao nhiêu năm trên người cô ấy, đúng là thằng ngu mà. Ông đây mà còn tốn thời gian vì cô ấy nữa thì chính là thằng ngu."

Bạn bè ai cũng hy vọng anh sẽ thoát khỏi bóng ma Nhiếp Thanh Anh, nghe thấy thế ai nấy đều vỗ tay hoan hô, "Nói hay lắm!"

Thấy anh em mình cổ vũ như thế, Chu Minh hăng hái hẳn lên, muốn nói vài câu xem thường Nhiếp Thanh Anh. Vừa lúc quay đầu anh nhìn ra cửa sổ. Chỉ một cái liếc mắt ấy thôi đã khiến anh thay đổi ý nghĩ, "Dừng xe, dừng xe mau!"

Tài xế luống cuống tay chân thẳng gấp, cả đám bạn tò mò nhào qua xem. Mọi người nhìn theo anh thì thấy dưới tấm quảng cáo khổng lồ bên đường đối diện, một chiếc Cayenne đang đậu bên đường, cửa xe mở ra xuất hiện một đôi nam nữ. Nữ bọn họ không biết là ai nhưng nam chính đúng là Từ Bạch Dương.

Từ Bạch Dương và cô gái kia hình như đang cãi nhau. Cô gái kia bật khóc, đánh vào vai anh ta. Từ Bạch Dương xoay người bước đi, cô ta vừa khóc vừa đuổi theo. Cách một con đường nhưng bọn họ có thể nghe tiếng cô ta, "Bạch Dương, anh đừng đi. Bạch Dương, em chỉ muốn làm bạn với anh..."

Khụy tay chống lên cửa sổ, gió đêm lành lạnh thoảng qua, Chu Minh chăm chú nhìn "đoạn phim" bên đường đối diện, đôi mắt anh trầm xuống nhưng trên khóe môi lại nở một nụ cười quái dị --- Duyên phận đúng là điều kì diệu.

Tác giả có lời muốn nói:

Chu thiếu: Vả mặt bốp bốp.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cô ấy không thích Từ Chí Ma, hay là chê chữ tôi xấu?

Từ Bạch Dương đang tranh chấp với một cô gái xa lạ ở ven đường, ngay sau đó anh ta lên xe rồi đi bỏ cô gái kia ở lại. Ở bên đây đường, đám bạn của Chu Minh rửa thầm Từ Bạch Dương quá độc ác, nhìn cô gái kia ngồi xồm trên đất khóc cả buổi trời, sau đó buồn bã bắt taxi rồi đi.

Phim hay cứ thế mà kết thúc.

Mấy anh em quay đầu nhìn sắc mặt tối sầm của Chu Minh, anh nhìn chăm chăm video vừa mới quay trong điện thoại của mình. Mọi người giật mình, vội vàng nhào lên chặn Chu Minh lại rồi cướp lấy điện thoại của anh. Mọi người họ cười toe toét, "Này có gì hay mà xem? Ai mà biết có chuyện gì chứ, không chừng cô gái kia bị điên đấy."

"Cái này cũng không chứng minh được điều gì. Tam thiếu cậu có nhớ mình đã nói gì không? Ngựa tốt thì không ăn lại cỏ. "

Chu Minh bị mấy người phía sau kìm lại, anh gầm nhẹ, "Buông ra!"

Đám bạn kiên quyết không buông. Bọn họ cố gắng khuyên nhủ, lôi kéo tam thiếu quay lại với quỹ đạo của mình, "Thật ra cậu thích cô Nhiếp ở chỗ nào chứ? Hồi trung học gặp cô ấy được mấy lần, sau đó cậu đi du học nước ngoài, bây giờ về nước thì bận rộn chuyện công ty nhà cậu. Cậu có gặp cô ấy thường xuyên đâu."

"Tam thiếu, cậu nhớ mãi không quên cô ấy là vì năm đó cậu bị người ta từ chối, cậu không có được người ta mà thôi. Đây không phải là tình yêu, cái cậu yêu chính là thanh xuân của cậu!"

Chu Minh lên tiếng, "Tôi yêu thanh xuân của mình thì sai à? Ai không yêu thanh xuân của mình thì đứng ra cho tôi xem!"

Bạn bè đang khuyên anh từ bỏ Nhiếp Thanh Anh mà.

Hồi trung học, Chu Minh theo đuổi Nhiếp Thanh Anh nhưng không thành, sau đó lại bị cuốn vào cục diện rối rắm trong nhà mình. Anh học lại, du học nước ngoài, làm việc, đối nghịch với ba mình... Chu tam thiếu nhìn phong cảnh bên ngoài, cuộc sống cũng không ra gì. Nhiếp Thanh Anh giống như một giấc mộng thời niên thiếu của anh. Tình mộng đã rất lâu nhưng anh vẫn không quên được.

Vì quên không được mà nó ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của Chu Minh.

Anh nhìn bọn họ khuyên nhủ mình mà sừng sốt, lấy lại tinh thần suy nghĩ một chút, hóa ra anh em của mình không hề coi trọng chuyện thâm mến này. Nhìn về mặt ân cần của bạn, rồi lại nhìn lại đoạn clip vừa quay được, Chu Minh bị bọn họ ảnh hưởng, nghi ngờ có phải mình đã sai rồi không.

Anh hỏi, "Mọi người đều mong tôi từ bỏ?"

Cả đám người đều gật đầu.

Chu Minh ngạc nhiên, hồi lâu sau mới đáp lại, "VẬY...cứ vậy đi?"

"Tam thiếu quá giỏi!" Bạn bè ai cũng "like" cho anh một cái, mọi người nhào đến, hi hi ha ha nói với anh, "Nào, để chúc mừng cho tam thiếu của chúng ta, anh em hát một bài nào."

Chu Minh lấy thuốc ra hút, trong lòng cáu kỉnh.

Loa trên xe mở lớn hết cỡ, một đám thanh niên hai mươi mấy tuổi đầu kéo cửa sổ xuống rồi điên cuồng hát to---

"Tôi một mình tiến về phía em, nhưng chẳng có lời nào nói với em. Tôi chẳng dám nhìn đầu nhìn em...ô ô...gương mặt của em~

Em hỏi tôi muốn đi đến nơi nào, tôi chỉ về hướng của biển lớn, về bất ngờ trên gương mặt em như muốn...ô ô...khen ngợi tôi.

Em mang tôi bước vào căn phòng trồng hoa của mình, tôi lại không thể nào thoát khỏi hương hoa mê hoặc, tôi bỗng chốc đã quên mất...ô ô...phương hướng..."

Chu Minh dựa vào cửa sổ xe, vừa hút thuốc vừa nghe bạn bè hò hét, trong lòng cảm thấy chua xót. Anh hoảng hốt nghĩ đến hồi trung học mình đã từng viết tặng Nhiếp Thanh Anh một bài hát...Chu Minh bỗng nhiên ném tàn thuốc đi, hòa vào đám bạn hò hét.

"Tôi muốn quay về chốn cũ, tôi muốn bước trên con đường quen thuộc. Tôi mới ngờ ra rằng mình không thể rời khỏi em ô ô cô gái ơi!"

(Bài hát: Hoa phòng cô nương)

Trên cầu vượt, càng về đêm đường càng vắng xe. Tiếng ca trong xe cất lên vô cùng rõ ràng, lướt qua bầu trời đêm. Trong xe có người say, cũng có người tỉnh. Tài xế quay đầu nhìn một đám COCC* đang rống cổ hát, chớp chớp mắt, bỗng nhiên nhìn thấy đôi mắt lấp lánh ánh nước của Chu tam thiếu. Tài xế sững sờ nhìn lại thì anh đã khôi phục gương mặt lạnh lùng.

*Con ông cháu cha.

Cả đường hát vang

...

Không ai nhớ rõ, mười năm về trước Chu Minh đang là học sinh trung học, lúc ấy kí túc xá của bọn họ vẫn chưa được lắp đặt máy điều hòa.

Ve kêu ầm ĩ giữa trời nắng chang chang. Lúc ấy xe đạp vẫn còn thịnh hành, chạy băng băng từ ngoài phố lớn vào trong hẻm nhỏ. Chàng trai mười mấy tuổi đầu giam mình trong kí túc xá, mồ hôi đầm đìa, vừa lật từ điển vừa viết thơ tình. Trên giường có một tấm ảnh của một cô gái, cậu viết được mấy chữ chốc chốc lại ngừng đầu lên ngắm một chút.

Toàn bộ hành lang yên tĩnh, ngoài cửa sổ tiếng bóng rổ nện vào tường vô cùng ầm ĩ, đám bạn dưới lầu hô hào, "Chu Minh, chưa viết thư tình xong hả?"

Chàng trai đang múa bút thành văn trong phòng kí túc xá hét to, "Chưa xong!"

"Tôi đến ngay!" Chu Minh nằm lỳ trên giường, tay cầm bút đung đưa không ngừng, cậu vô cùng tự tin, "Nhiếp Thanh Anh mà thấy bức thư này chắc chắn sẽ yêu tôi đến chết mất!"

Đám bạn ngoài cửa sổ châm biếm, "Cậu phải cầu cho hoa khôi Nhiếp không đọc được mấy câu thơ sao chép của cậu mới đúng!"

Chu Minh, "Biến!"

Tay cậu ướt đầm mồ hôi, làm ướt luôn cả mấy tờ giấy viết thư. Cậu đọc "Từ Chí Ma" giống như người mù lần đầu tiên nhìn thấy chữ, vô cùng thần phục. Chàng trai hào hứng chép thơ tình, hy vọng mình có thể khiến người trong lòng cảm động. Nhưng một tuần sau, thư bị trả về, hần và đồng bọn cùng ngồi dưới bóng cây trong sân tập thể dục nghiên cứu kỹ càng hơn.

Cành cây đung đưa trong cơn gió nhẹ, Chu Minh ngồi dưới tán cây sờ cằm, nghiêm túc ngẫm nghĩ, "Vấn đề ở đây là, cô ấy không thích Từ Chí Ma, hay là không thích tôi sao chép thơ, hay là chê chữ tôi xấu?"

Đám bạn chịu thua, "...Cậu nghĩ thật chu toàn đó."

Chuyện của mùa hè năm ấy giống như ném một viên đá vào biển khơi, ngay cả bọt sóng cũng không hề bắn lên. Bạn bè đang cùng nhau ca hát bây giờ của Chu Minh, có người có mặt trong sự kiện năm đó, cũng có người chỉ vừa quen biết mấy năm gần đây. Mà tâm sự của chàng trai lăm lăm năm xưa đã dần dần bị phong ấn, cho vào dĩ vãng.

Trong bóng đêm nhớ lại chuyện xưa, Chu Minh hát cảm, về mặt đầy lạnh lùng

...

Tháng năm thấm thoát trôi qua, tháng sáu lại đến.

Trong thời gian nửa tháng, Chu Minh cố gắng kiềm chế suy nghĩ đi phá tan tình cảm giữa Từ Bạch Dương và Nhiếp Thanh Anh, mà cô vẫn chưa biết có người đang vì mình mà giãy dụa. Lúc trước khi dưỡng bệnh cô và Từ Bạch Dương xa cách một khoảng thời gian, sau khi cô quay về thành phố A thì tình cảm hai người mới dần tốt lên.

Có một ngày cô ra ngoài ăn cơm với ba mẹ Từ Bạch Dương. Phụ huynh bên nhà trai không thích cô mấy nhưng cũng không chán ghét ra mặt.

Nhiếp Thanh Anh dựa theo mấy chiêu bạn thân dạy cho, duy trì cứ cách ba ngày thì đi thăm ba mẹ Từ Bạch Dương một lần, lúc được nghỉ thì hẹn mẹ Từ Bạch Dương ra ngoài dạo phố. Đáng tiếc lại không hẹn được người. Nếu là người bình thường thì người ta đã lo đến sốt vó, nhưng Nhiếp Thanh Anh lại không hề cảm thấy mẹ chồng tương lai không thích mình là điều đáng lo.

Phần lớn thời gian cô đều đóng quân ở viện vũ đạo tập luyện với mấy người trong đoàn. Thịnh thoảng Từ Bạch Dương sẽ đến thăm cô, mang theo vài món quà nhỏ rồi cùng nhau ăn cơm, sau đó anh ta lại đưa cô quay về tiếp tục luyện tập. Từ Bạch Dương vừa phong độ lại dịu dàng, mấy cô gái trong đoàn ai nấy đều hâm mộ hoặc ghen tỵ với cô, lâu lâu lại bóng gió sau lưng cô.

Nhiếp Thanh Anh vẫn giữ im lặng.

Cô không thích nói chuyện, lúc mới đến không dung nhập được với bọn họ thì từ đó về sau cũng không cố gắng xây dựng quan hệ với mọi người trong đoàn nữa. Cô ngày ngày yên lặng ăn cơm, yên lặng luyện tập. Cô xinh đẹp là thế, đáng người lại mảnh mai, đôi mắt long lanh, sáng sủa, đúng là một cô gái với vẻ ngoài xuất chúng. Cả người cô luôn tỏa ra một khí chất vô cùng đặc biệt, Nhiếp Thanh Anh đi ngang qua người phía trước, đáng về lạnh lùng, cao ngạo như thiên nga.

Đàn ông trong đoàn len lén nhìn cô, bàn tán về cô.

Phụ nữ thì châm chọc sau lưng cô, "Có gì mà kiêu ngạo chứ?"

Không hòa đồng, ít nói, lại không có bối cảnh, cô gái xinh đẹp như thế luôn là bia ngắm của tất cả phụ nữ ở đây. Ngày qua ngày, người chậm chạp như

Nhiếp Thanh Anh cũng phát hiện ra mình đang bị cô lập.

Vào một buổi sáng nọ, Nhiếp Thanh Anh bị lãnh đạo gọi lên văn phòng, nghiêm khắc phê bình về chuyện tới qua đoàn múa có buổi tập đột xuất nhưng cô lại không tham gia. Người phụ trách chính là người dẫn đầu Lương Hiểu Bạch. Nhiếp Thanh Anh chăm chú kiểm tra lại hộp thư điện tử của mình, xác nhận mình chưa hề nhận được mail của Lương Hiểu Bạch.

Cô Lưu, "Vậy là...có lẽ Tiểu Lương đã quên."

Lương Hiểu Bạch gần đây được múa đầu trong vở mới ra mắt của đoàn kịch, cho nên cô Lưu không muốn vì mấy chuyện nhỏ nhặt này mà trách mắng cô ta.

Cô Lưu nói, "Coi như Tiểu Lương quên đi, nhưng trong nhóm Wechat có thông báo mà, là do cô không quan tâm thôi."

Nhiếp Thanh Anh ngạc nhiên, "Chúng ta có nhóm trong Wechat à?"

Thời buổi này mà có người không chơi Wechat, Nhiếp Thanh Anh cũng coi như là sinh vật lạ. Cô Lưu như hiểu ra, mỉm cười nói, "À, có lẽ là có hiểu lầm. Được rồi, để tôi thêm cô vào nhóm."

Nhiếp Thanh Anh nhìn cô Lưu, ánh mắt lạnh lùng khiến cô Lưu chột dạ nhìn đi nơi khác. Toàn bộ người trong đoàn đều ở trong nhóm nhưng Nhiếp Thanh Anh lại không được vào, chuyện này nhất định là có người đứng phía sau động tay động chân. Nhiếp Thanh Anh là người không giỏi giao tiếp, lười suy nghĩ nhưng không có nghĩa là cô ngu ngốc -- Cô Lưu đây là đang che chở cho người kia.

Nhiếp Thanh Anh không giận, chỉ nhẹ giọng đáp, "Cô còn có chuyện gì không? Nếu không còn chuyện gì thì em đi luyện tập đây."

Nhìn bóng lưng cao gầy biến mất khỏi văn phòng, cô Lưu mới thở dài một hơi. Bà không muốn điều tra nhưng cũng có thể đoán ra ai đang nhắm vào Nhiếp Thanh Anh. Nhiếp Thanh Anh múa giỏi, trình độ lại cao, vừa vào đoàn đã được giáo viên biên đạo múa khen ngợi hết lời...Bây giờ, ngoại trừ người múa đầu là Lương Hiểu Bạch thì có ai hận Nhiếp Thanh Anh như thế đâu?

Nhưng Nhiếp Thanh Anh chỉ là người mới, làm sao có thể uy hiếp địa vị của Lương Hiểu Bạch cho được? Lần này Tiểu Lương quá nóng nảy rồi.

Nhưng cô Lưu không hề biết, Lương Hiểu Bạch nhắm vào Nhiếp Thanh Anh, ngoại trừ Nhiếp Thanh Anh tài giỏi ra, còn có một nguyên nhân khác...chính là Từ Bạch Dương.

Lương Hiểu Bạch nhớ rõ những lời mà Từ Bạch Dương đã nói với cô ta...

"Lúc trước là do anh sai, anh rất thích bạn gái của mình. Tình cảm giữa anh và Thanh Anh nhiều năm như vậy, anh thật sự muốn lấy cô ấy. Anh không muốn rời xa cô ấy, cũng không muốn làm cô ấy buồn. Hiểu Bạch, từ nay về sau chúng ta hãy coi như chưa từng quen biết, không cần gặp mặt nữa."

...

Lương Hiểu Bạch ngồi ngẩn người trên sân tập, cô ta vừa lau mồ hôi vừa nhớ đến những gì Từ Bạch Dương đã nói với cô ta cách đây nửa tháng mà lòng đau như cắt. Đúng lúc này, Nhiếp Thanh Anh lại đẩy cửa bước vào.

Cô đảo mắt nhìn một lượt khắp phòng, Lương Hiểu Bạch biết cô đến đây làm gì, lạnh lùng chờ cô chất vấn. Sau đó nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh lạnh lùng đứng trong phòng cất tiếng hỏi, "Ai là Lương Hiểu Bạch?"

Lương Hiểu Bạch choáng váng, tức ngực khó thở, "..."

Editor: Chuyện thốn nhất trần đời chính là kẻ thù của bạn lại không biết bạn là ai =)))

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Giám đốc, người ta quen bạn trai đã mười năm rồi

Đến mắng người nhưng người ta là ai mà cô cũng không biết, Nhiếp Thanh Anh này đúng là quá khinh người mà.

"Tránh ra, đừng cản đường!" Lương Hiểu Bạch không chờ Nhiếp Thanh Anh nói xong đã đứng dậy huých vào vai cô, nhìn về phía mấy người đang rúc cổ nghe ngóng kia.

Bà vai bị đụng khiến cô lao đảo lùi về sau vài bước, cô quay đầu nhìn phía sau Lương Hiểu Bạch -- Cô ta đang nói chuyện với người khác, "Chuẩn bị

xong chưa? Chúng ta tập lại đoạn vừa rồi một lần nữa nhé?"

Cô gái bị hỏi lập tức gật đầu, "Được."

Nhiếp Thanh Anh đánh giá hồi lâu mới lên tiếng, "Cô là Lương Hiểu Bạch? Cô đang nhắm vào tôi hả?"

Khinh người quá đáng! Lương Hiểu Bạch hàm hừ trong lòng.

Có một cô gái và một chàng trai do dự nhìn về Nhiếp Thanh Anh đang bị ngó lơ, vẻ mặt hơi ngại ngùng. Lương Hiểu Bạch như có mắt sau đầu, cô ta quay lại nói, "Thì thăm cái gì? Vũ kịch này độ khó cao như thế, không muốn tập luyện để bị mất mặt đúng không? Nhìn cô ta làm gì? Cô ta là người mới, lại không tham gia vở kịch này, cô ta cũng không thể so với mấy người!"

Đám người trong đoàn vội vã chạy đến chỗ Lương Hiểu Bạch tập hợp, dù biên đạo múa và giáo viên chưa tới, nhưng bài múa này bọn họ đã tập rất nhiều lần nên vô cùng quen thuộc. Lương Hiểu Bạch vừa ra lệnh, mọi người bắt đầu xa lánh Nhiếp Thanh Anh, mở nhạc rồi bắt đầu vào vị trí tập luyện. Bọn họ chiếm hơn cả nửa phòng tập, Lương Hiểu Bạch lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Thanh Anh, cô bèn chủ động tránh đi nhường lại chỗ cho bọn họ.

Lương Hiểu Bạch nghi ngờ nhìn cô.

Tiếng nhạc bắt đầu vang lên, nam nữ trong đoàn nhanh nhẹn cất bước, mọi người vây quanh làm nền cho người múa đầu - Lương Hiểu Bạch. Trong lúc Lương Hiểu Bạch múa, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía này, cô ta vênh vao nhìn Nhiếp Thanh Anh đang đứng dựa vào tường. Chỉ thấy cô đứng thẳng người, yên lặng nhìn bọn họ múa...

Vũ kịch tên là , đã được biết bao nhiêu nhà nghệ thuật nổi tiếng biên soạn, sửa chữa nhiều lần, là vũ kịch kinh điển của viện múa của tỉnh. Lần này lại được biên soạn lại, phòng đối ngoại của viện đã bắt đầu tuyên truyền phiên bản mới, trọng điểm tuyên truyền chính là người múa dẫn đầu - Lương Hiểu Bạch sẽ thực hiện một điệu múa với độ khó cực cao.

Nền tảng vũ đạo của Nhiếp Thanh Anh rất vững chắc, nhưng lúc cô đến thì mọi người đã luyện tập hơn một nửa rồi cho nên đoàn múa không sắp xếp cho cô. Nhưng ở trong đoàn hơn nửa tháng, Nhiếp Thanh Anh đã quen thuộc với bài múa lần này.

Mỗi lần Lương Hiểu Bạch nhìn vào đôi mắt trong trẻo, lạnh lùng như nước kia thì vô cùng hồi hộp, cô ta bỗng nhiên có linh cảm chẳng lành. Một giây sau, Lương Hiểu Bạch nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh đứng cạnh một người vũ công, khoan thai giơ tay lên, cô nhấc vai lên đưa chân nhảy vào khoảng trống.

Lúc Lương Hiểu Bạch nhẹ nhàng đưa chân, giống như đang soi gương, cô ta nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh thực hiện động tác giống hệt mình ---

Đưa chân lên cao, sau đó xoay người...

Động tác giống nhau như đúc, ở giữa sàn tập như có một đường phân cách tàng hình, dựng một cái gương lớn. Hai cô gái thực hiện một động tác giống nhau, một dáng múa giống nhau. Lương Hiểu Bạch kìm nén một hơi, rồi múa nhanh hơn.

Bên phía đối diện, Nhiếp Thanh Anh lại vô cùng bình tĩnh, tăng tốc theo cô ta.

Giống như đang soi gương, cô gái đối diện vô cùng xinh đẹp, mỗi một cái nhấc tay, mỗi một lần đưa chân đều mang lại cảm giác mạnh mẽ. Sự chênh lệch xuất hiện rõ ràng, thân hình uyển chuyển, lúc đối phương xoay người tựa như hoa nở... Tất cả đều khiến cho tiết tấu Lương Hiểu Bạch rối loạn, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Mọi người đều nhận ra nhóm trưởng bắt đầu rối loạn. Lương Hiểu Bạch cố gắng bình tĩnh lại nhưng bước nhảy càng lúc càng gấp, mấy người kia ngừng múa, bắt đầu xì xào bàn tán.

"Mau xem, Nhiếp Thanh Anh và Lương Hiểu Bạch nhảy cùng một động tác kia."

"Mới đến hơn nửa tháng mà đã có thể nhảy giống nhóm trưởng rồi?"

Lương Hiểu Bạch hít sâu, động tác tiếp theo chính là động tác xoay người* liên tục hai mươi cái. Động tác này bao gồm cả bật nhảy và xoay tròn, sau khi vũ công mặc đồ múa vào, tay áo vung lên sẽ rất xinh đẹp. Đây là phần quan trọng trong vở được cải biên lần này. Động tác này không hề dễ. Lương Hiểu Bạch không dám khinh thường, bấp thịch toàn thân đều kéo căng, cô ta bắt đầu xoay người.

Cùng lúc đó, Nhiếp Thanh Anh dang chân, cánh tay duỗi ra, bắt đầu xoay tròn!

Mọi người trong phòng tập tụ lại một chỗ cùng nhau đếm, "Một, hai, ba...mười một..."

Giọng nói càng lúc càng lớn, mấy vũ công càng ngày càng phấn khích.

...

"Cậu Từ, nhờ chính phủ đầu tư đã giải quyết khó khăn trong viện chúng ta..." Mấy vị lãnh đạo trong viện đang tiếp Từ Bạch Dương, dọc đường đi khen ngợi không dứt. Viện múa của tỉnh A là nhà hát lớn nhất nhì Trung Quốc, từ xưa đến giờ luôn được nhận ưu đãi của chính phủ. Ba Từ là nhân vật có tiếng của tỉnh A, lần trợ cấp này lại do chính Từ Bạch Dương đến, mấy lãnh đạo trong viện ai không bận rộn có mặt để tiếp đãi.

Từ Bạch Dương hào hoa phong nhã, suốt buổi luôn cười cười nói nói, "Không cần khách sáo, mấy năm nay đoàn múa phát triển rất tốt, cơ bản đã có thể tự mình chịu trách nhiệm về mặt kinh tế rồi, đây chỉ là sự cố vũ của chính phủ, mong các vị nhận lấy."

Mấy vị lãnh đạo của đoàn nghệ thuật cổ điển chợt nhớ ra, "Cậu Từ, nghe nói bạn gái của cậu cũng ở trong đoàn chúng tôi? Cậu Từ mau đến thăm cô ấy đi, tặng cho cô ấy một bất ngờ."

Từ Bạch Dương dừng bước, "Nghe Thanh Anh nói bây giờ đang là giờ tập luyện, tôi quá đó có quấy rầy không?"

Mấy người kia vội vàng ra hiệu với cô Lưu, "Không có, cô Lưu nói xem, cô hiểu Nhiếp Thanh Anh nhất mà đúng không??"

Vì Nhiếp Thanh Anh là bạn gái Từ Bạch Dương nên định phá lệ ư? Hơn nữa vì mối quan hệ này mà muốn lấy lòng Từ Bạch Dương? Cô giáo Lưu là một giáo viên truyền thống, không thích đoàn múa của mình bị người ngoài chỉ tay năm ngón, về mặt dần trở nên khó coi. Nhưng mấy vị lãnh đạo nóng lòng nịnh bợ cán bộ, bà chỉ miễn cưỡng nói vào câu. Sau đó bị đẩy lên phía trước dẫn đường.

Từ Bạch Dương đi theo, mấy người lãnh đạo cũng nói đuổi nhau, đi đến trước một phòng tập, tuy đóng cửa nhưng bọn họ vẫn nghe rõ tiếng đếm bên trong. Từ Bạch Dương hơi tò mò, mấy người kia cũng rướn người về phía trước, cô Lưu không hiểu chuyện gì bên trong liền đẩy cửa ra...

"Mười, mười một, mười hai...nhóm trưởng Lương cố lên!"

"Nhiếp Thanh Anh cố lên!"

Trên trán Lương Hiểu Bạch lấm tấm mồ hôi, cô ta đang khấn trương nhưng vì giọng cố vũ cho Nhiếp Thanh Anh ngày càng lớn khiến cô ta càng thêm phân tâm. Cửa đột nhiên bị đẩy ra, cô ta quay ra nhìn thấy gương mặt của Từ Bạch Dương..."Ày da!" Cô ta sợ hãi kêu lên, luống cuống tay chân, thân thể nghiêng về phía trước, mất trọng tâm rồi ngã xuống.

Nhiếp Thanh Anh cũng thấy Từ Bạch Dương từ xa, còn nhìn thấy ánh mắt anh ta nhìn sang Lương Hiểu Bạch, ngay sau đó cô ta liền ngã xuống. Nhiếp Thanh Anh lo lắng trong lòng, nhưng cô đang tập trung vào vũ đạo nên chỉ nghĩ qua rồi thôi.

Ở bên kia, Nhiếp Thanh Anh vẫn tiếp tục múa.

"Mười chín, hai mươi!"

Tim của mọi người có mặt tại đó như nhảy lên cổ họng, nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh kết thúc thì thở phào nhẹ nhõm. Mấy vị lãnh đạo đứng ở cửa sau khi nghe mấy giáo viên giải thích đều kinh hãi nhìn cô gái đang múa kia. Lúc này chỉ mới bắt đầu nhưng cô gái kia lại có thể thực hiện động tác xoay người vô cùng khó kia còn chuẩn hơn cả giáo viên hướng dẫn. Nhiếp Thanh Anh không hề dừng lại, cứ tiếp tục xoay tròn rồi nhảy lên. Lương Hiểu Bạch ngồi dưới sàn sắc mặt trắng bệch, trơ mắt nhìn Từ Bạch Dương đứng ngoài cửa say sưa ngắm nhìn Nhiếp Thanh Anh, những vũ công khác vẫn còn đếm...

"Hai mươi lăm, hai mươi sáu...Ba mươi!"

"Ba mươi một, ba mươi hai...Bốn mươi!"

"Bốn mươi một, bốn mươi hai...Năm mươi!"

Năm mươi cái xoay người, tốc độ vẫn giữ vững chứ không hề chậm lại, động tác rất chuẩn, khi bật lên vô cùng duyên dáng...Động tác có độ cao thể này rất ít người có thể nhảy một lần. Lúc Nhiếp Thanh Anh chậm rãi dừng lại, cô thở hổn hển nhìn về phía bọn họ, cả phòng tập lặng ngắt như tờ.

Sau đó, tiếng vỗ tay không ngừng vang lên.

Cô Lưu đứng ngay cửa, rất lâu vẫn chưa bình tĩnh được. Đợi bà lấy lại tinh thần thì đi tới cạnh mấy giáo viên bàn bạc một lúc rồi nói, "Nhiếp Thanh Anh, cô đến múa dẫn đầu ở góc B đi. Góc BCD hướng dọc xuống, lúc đầu không phải góc D muốn xin nghỉ về quê ư, ký phép đi."

Vờ múa vừa ra được chia là bốn góc ABCD, Lương Hiểu Bạch là người múa dẫn đầu ở góc A. Chỉ vì lần này mà các giáo viên liền đề cử Nhiếp Thanh Anh đến góc B. Lương Hiểu Bạch đã tập động tác này rất lâu, còn cô đến mới hơn nửa tháng. Dựa vào việc phân công như thế đã biểu thị các giáo viên rất hài lòng với màn biểu diễn vừa rồi của cô.

Cô đã bắt đầu uy hiếp vị trí của Lương Hiểu Bạch.

Nhiếp Thanh Anh cúi mắt, vươn tay với Lương Hiểu Bạch ngồi dưới sàn, "Đây là trả thù vì cô nhắm vào tôi."

Trong tiếng bàn luận xôn xao, Lương Hiểu Bạch khó chịu trong lòng nhưng không thể hiện ra, đành miễn cưỡng vịn tay Nhiếp Thanh Anh đứng lên. Giáo viên chỉ đạo thấy thế liền quay sang nói với mấy vị lãnh đạo, "Mấy cô gái trong đoàn chúng tôi rất thân thiết, đặc biệt là Nhiếp Thanh Anh và Lương Hiểu Bạch..."

Lương Hiểu Bạch:...Shit! Ai thân với Nhiếp Thanh Anh hả!

Từ Bạch Dương cười cười bước tới, không hề nhìn sang Lương Hiểu Bạch mà bước thẳng đến chỗ Nhiếp Thanh Anh, "Thanh Anh, em giỏi quá. Chúc mừng em!"

Nhiếp Thanh Anh thấy bạn trai tới, vẻ hồ hững dần biến mất, nở một nụ cười tươi rói.

...

Cuộc họp buổi sáng của tập đoàn Chu thị kết thúc, Chu Minh ngồi trên ghế xoay qua xoay lại trong phòng làm việc, mắt nhìn chăm chăm vào báo cáo trên bàn, bất động cả buổi, dáng vẻ như không hề có hứng thú. Nữ thư ký đứng cạnh bàn báo cáo công việc, nhìn giám đốc Chu yên lặng không nói gì. Thư ký đáng người nóng bỏng, ngực lớn eo nhỏ, nhưng ông chủ của cô lại không thèm quan tâm đến vẻ ngoài của cô. Nữ thư ký nở nụ cười không lộ răng tiêu chuẩn, lên tiếng, "Giám đốc Chu, giám đốc Chu..."

Cô nhỏ nhẹ gọi cả buổi trời nhưng giám đốc Chu không hề đáp lại, giống như người chết.

Thư ký: "Tôi nhờ người quen lấy được vé VIP của vở tối nay!"

Nháy mắt, Chu Minh như bừng sống lại, anh nhìn chăm chú vào thư ký cả buổi, "Chỉ có cô là quyết đoán, bây giờ mà vẫn còn cổ vũ tôi thông đồng với phụ nữ có chồng. Tiểu Trần, cô giỏi quá."

Thư ký Tiểu Trần do dự đáp, "Giám đốc, tôi không có giỏi vậy đâu..."

Chu Minh không để ý tới cô, rũ mắt xuống, "Đáng tiếc, tôi đã đồng ý với bọn Hàn Thiếu, sau này sẽ quên Nhiếp Thanh Anh, nếu như đến đó mà bị bọn họ phát hiện là tiêu."

Tiểu Trần vui vẻ nói, "Ý kiến của Hàn thiếu rất có lý..."

Chu Minh mở to mắt, khí thế mạnh mẽ, ánh mắt vô cùng mãnh liệt, "Nhưng tôi biết cô rất bận, ban đêm phải tăng ca, không có thời gian đi xem múa. Vậy đi, tôi giúp cô vậy, đưa vé cho tôi đi. Tôi sẽ hy sinh vì cô, thất hứa với bạn mình, đi xem múa một lần vậy."

Chỉ một câu thôi mà ông chủ đã bắt cô tăng ca, Tiểu Trần cố gắng giả vờ, "Nhưng tôi có tới hai vé..."

Chu tam thiếu ngạc nhiên nhìn cô, trách mắng, "Nói gì vậy? Nếu tôi và cô cùng đi lỡ như người ta hiểu lầm tôi và cô là người yêu thì sao? Vậy là tôi mất lượt à? Hơn nữa, cô nghĩ tôi sẽ để cho cô có cơ hội bám đại gia ư?"

Chu Minh vỗ vỗ vai cô, "Cố gắng làm việc đi, tôi sẽ tăng lương cho cô!"

Tiểu Trần:...Giám đốc, tôi không muốn bám đại gia, nhưng anh phải tinh táo chút chứ, người ta quen bạn trai đã mười năm rồi!

Tác giả có lời muốn nói: Thư ký Trần luôn là quân sư, là quân sư ngực lớn nhaaa!

*Động tác phiên thân, video mình để ở đầu chương, bấm xem để thấy chị Anh nhà ta siêu thế nào nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cướp vợ về

là một vũ kịch kinh điển, sau khi cải biên lại thu hút rất nhiều người yêu thích nghệ thuật. Ít nhất tại sân nhà thành phố A, số ghế xem vũ kịch hiện tại đã kín chỗ.

Đặc biệt người đến xem ở sân khấu góc A do người múa dẫn đầu đoàn múa của tỉnh biểu diễn rất nhiều, góc BCD chỉ là lựa chọn thứ hai. Nhưng Chu tam thiếu Chu Minh lại chạy đến ngồi ở sân khấu B vì anh biết Nhiếp Thanh Anh là người múa đầu ở góc B.

Tháng sáu, sau trận mưa rào thì trời bắt đầu oi bức, chạng vạng tối, trong số khán giả đến xem bỗng dừng lại xuất hiện một anh chàng đẹp trai mặc áo khoác nhưng suốt buổi cứ cúi đầu như muốn giấu mặt xuống cổ áo. Anh chàng ngồi vào chỗ mình, dưới ánh đèn sân khấu làm hiện rõ đường nét của một bên mặt của anh, gương mặt sắc bén khiến mấy nữ sinh ngồi bên cạnh cứ nhao nhao nhìn sang.

Phía sau có một cô gái tóc dài rướn người lên chọt chọt người ngồi phía trước rồi hỏi, "Anh gì ơi, anh đi một mình hả?"

Chu Minh nhú mồm quay đầu lại.

Nữ sinh: "Anh ơi?"

Chu Minh im lặng. Gương mặt đẹp trai nhưng khi quay đầu ánh mắt lại mờ mịt nhìn cô gái ngồi ghế sau.

Cô gái kia do dự hỏi, "Anh trai không biết nói chuyện hả?"

Chu Minh đầu đón gật đầu.

Mấy cô gái ngồi hàng ghế phía sau lộ ra ánh mắt thất vọng, "..."

Đẹp trai thế này, lại ngồi ở hàng ghế VIP chắc chắn là đại gia, thế nhưng lại là người câm. Không thể tưởng tượng được. mấy cô gái thảo luận một hồi, nửa tin nửa ngờ nhìn mấy người khác trò chuyện với Chu Minh, đôi phương cũng tỏ vẻ không biết nói chuyện, tất cả mọi người im lặng nhìn nhau. Sau chuyện này, không ai chạy đến bắt chuyện với anh nữa. Chu Minh cúi đầu giấu đầu hờ dúi nói vài câu với mấy anh em trong nhóm chat. Bọn họ trò chuyện ngút trời trong nhóm, bỗng nhiên Hàn Đạt hỏi, "Đứng rồi, công ty ba tôi có mấy vé xem múa, suất diễn trong tuần này, mấy cậu có ai muốn đi không?"

Chu Minh tranh thủ xây dựng hình tượng, "Tôi đang bận lắm, không có thời gian đi đâu. Bây giờ còn đang tăng ca, không tin thì hỏi thư ký của tôi đi!"

Mọi người trong nhóm bỗng dưng im lặng.

Có người nói bóng nói gió, "Cậu không xuất hiện tôi đã quên mất trong đoàn múa có cô Nhiếp đấy."

Chu Minh gửi một biểu cảm, "Tôi yêu công việc, công việc khiến tôi vui vẻ!"

Cả đám bần "..."

Lát sau Hàn Đạt lại hỏi anh, "Không muốn đi thật hả?"

Chu Minh khinh bỉ nhún mày, "Ày, đàn ông mà."

Hàn Đạt, "..."

Chu tam thiếu hóa thân thành đóa hoa giao tiếp nói nói cười cười trong nhóm chat, cuối cùng bạn bè cũng tin anh đang tăng ca ở công ty.

Sau khi Chu Minh về nước liền vào làm việc ở công ty nhà mình, dù anh và cha mình bất hòa nhưng không vì thế mà buông thả công việc, cho nên có thể anh đang tăng ca thật. Anh và bạn bè cùng mắng Chu Kiến Quốc ngược đãi nhân viên một lúc sau đó gửi tám ảnh tăng ca mà thư ký Trương vừa gửi cho mình, rồi mới thoát ra.

Sân khấu bắt đầu kéo màn, ánh đèn dần tối đi, Chu Minh ngồi hàng ghế VIP lau mồ hôi, Mợ nó, hành bỏ quá. Rốt cục có thể an tâm xem múa rồi!

Màn sân khấu vừa kéo ra, một chùm ánh sáng xanh chiếu lên sân khấu đã được dàn dựng như đang ở một bờ sông, vũ công nối đuôi nhau lên sân khấu biểu diễn. Chu Minh yên lặng nhìn bọn họ. Mọi người đang đắm chìm trong những điệu múa thì anh chẳng có chút phản ứng nào. Nhưng vũ đạo trên sân khấu bắt đầu có tiến triển, một cô gái từ trong bước ra làm Chu thiếu hoảng hồn, anh phải nghiêng người về phía trước để nhìn rõ hơn...

Nhiếp Thanh Anh!

Mấy người ngồi ở hàng ghế VIP "Ồ" lên một tiếng: Vị múa dẫn đầu mới tới này không kém Lương Hiểu Bạch là bao.

Trên sân khấu, Nhiếp Thanh Anh đứng đầu, cô mặc một bộ vũ y nhà Đường, dẫn theo một nhóm vũ công. Tiếng nhạc du dương như dòng suối, ánh đèn trên sân khấu mãi miết đuổi theo Nhiếp Thanh Anh. Cô đóng vai một cô gái đang dạo chơi trong tiết Thanh Minh, gương mặt xinh đẹp nở một nụ cười tiêu chuẩn dưới ánh đèn, váy dài lả lướt, cô lắc lư cái eo rồi phát tay áo ngã người ra phía sau, chân cô nhẹ nhàng tạo dáng, điệu múa vô cùng phức tạp nhưng lại đẹp đến mê hồn... Theo diễn biến của vở kịch, ánh đèn chiếu lên người mấy vũ công còn lại bắt đầu mờ đi, bắt đầu đoạn múa đơn kéo dài đến hai phút của Nhiếp Thanh Anh!

Cô phát tay áo, nhẹ nhàng như áng mây trôi.

Cô cất một bước, thân hình như chim yến dạo chơi trong sương mù.

Khi cô gấp người về phía sau, cả sân khấu đều kinh hãi!

Trên khán đài kinh ngạc, "Người múa dẫn đầu này là ai thế? Múa giỏi thật..."

Trong cô như có một loại sức mạnh khó diễn tả, nó như chực chờ bùng nổ mỗi khi cánh tay cô vung lên. Toàn sân khấu chìm vào bóng tối, duy chỉ có một ánh đèn đuổi theo Nhiếp Thanh Anh. Cô tựa như một ngọn lửa, từng cái xoay người, mỗi một cú nhảy bật đều tràn đầy sức sống khiến người xem nín da gà. Tất cả mọi người đều nín thở, dồn hết sự chú ý lên sân khấu. Chu Minh rướn thẳng người về phía trước, ánh mắt sáng bừng như vì sao trong đêm đen.

Cô thật đẹp.

Thật xinh đẹp.

Nhưng cô múa lại càng động lòng người.

Anh nhìn cô gái đang dốc sức phô bày vẻ đẹp của mình trên sân khấu, Chu Minh mỉm cười, bỗng dưng có cảm giác vô cùng tự hào. Anh nhìn cô một lúc, ngẩn ngơ nhớ lại lúc học trung học, lần đầu tiên gặp cô...

...

Lúc Chu tam thiếu mười lăm tuổi, tính tình còn tẻ hơn bây giờ. Khi Từ Bạch Dương ngồi bên cạnh chăm chỉ học hành thì Chu Minh kéo cả đám bạn chiến đấu đi gây sự khắp nơi, chơi đùa đến nỗi đầu đầy mồ hôi. Vì con trai quá phá phách mà vợ chồng Chu đại gia không biết đã bạc bao nhiêu sợi tóc. Nhưng Chu Minh vẫn cứ thế, dạy mãi mà không chịu sửa.

Lần đầu tiên gặp Nhiếp Thanh Anh chính là lúc anh hẹn người ta đánh nhau ở trường trung học kế bên.

Vào một buổi chiều cuối tuần, Chu Minh lén chạy ra khỏi nhà đến trường trung học sát vách rồi trèo tường vào. Sân trường cuối tuần vô cùng yên tĩnh, chỉ có vài nhóm học sinh còn lại ở trường. Người hẹn đánh nhau với Chu Minh vẫn chưa đến làm anh chờ đến phát chán, miệng lẩm nhẩm hát mấy câu vừa đi loanh quanh khắp trường thăm thú. Đây là trường trung học trực thuộc Học viện võ đạo, Chu tam thiếu rất thích đánh nhau, đến bây giờ chưa từng nhìn thấy kiểu trường này bao giờ nên đương nhiên phải đi tham quan một vòng.

Vào một buổi chiều bình thường, anh dạo một vòng sân trường, vừa đẩy cửa phòng tập nhảy ra thì thấy một cô gái mặc một bộ đồ múa màu đen trong phòng.

Chỉ có mình cô ở trong phòng tập múa, bật người, tạo dáng phi yến...Những dáng múa với độ khó cao anh chưa từng thấy bao giờ, cứ thế xuất hiện trước mắt anh.

Chu Minh đứng ngơ ngác ngoài cửa phòng tập, cô gái bên trong nhận ra có người tới nhưng không hề quay lại nhìn. Cô chỉ tập trung vào điệu múa, gương mặt và dáng người của cô khiến Chu Minh kích động đến run cả người. Anh chưa bao giờ thấy cô gái nào xinh đẹp như thế, chưa bao giờ nhìn thấy điệu múa nào rung động lòng người đến vậy!

Bạn bè Chu Minh đi tìm kiếm khắp sân trường, "Chu Minh, Chu Minh!"

"DM không phải đã hẹn đánh nhau ư, người đâu rồi? Thằng cò hó này!"

Cả buổi chiều hôm ấy, Chu Minh cho bạn mình leo cây. Anh đứng trong phòng tập ngắm cô gái tập múa cả buổi, sau khi cô múa xong, anh cứ lẻo đẻo đi theo cô mãi. Vừa đi anh vừa hỏi, "Đàn em ơi, em tên gì thế? Cuối tuần mà em không về nhà hà?"

"Đàn em ơi, chúng ta làm bạn nhé?"

"Đàn em ơi, em đừng làm lơ anh mà..."

Sau khi quay về, chàng trai chia sẻ bí mật của mình khắp nơi...

Này, nhìn thấy cô bé xinh đẹp kia không? Một ngày nào đó, anh sẽ để cô ấy làm vợ mình.

...

Nhiều năm trôi qua, gặp biết bao mình tinh xinh đẹp, đi một vòng, anh vẫn cảm thấy cô xinh đẹp nhất.

Ký ức và thực tại như đan xen vào nhau hiện ra trước mắt anh, Chu Minh xem đến chăm chú. Về mặt tràn đầy dịu dàng, anh nhớ lại chuyện thời trung học mình đã từng điên cuồng theo đuổi cô thế nào, cô từ chối anh ra sao, rồi sau đó Từ Bạch Dương lại chen chân vào...Chu Minh híp mắt, đồng tử tối sầm lại, về mặt trở nên lạnh lùng.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt truyền đến tán thưởng cô gái đang đứng giữa sân khấu. Chu Minh nhìn chăm chăm cô gái gái đang nhẹ nhàng nhảy múa kia không dời mắt. Ánh mắt vừa dịu dàng lại vừa tàn nhẫn, lại càng mờ mịt. Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, bao nhiêu người chạy lên sân khấu vây quanh đòi chụp hình lưu niệm với vũ công, Nhiếp Thanh Anh lại là đối tượng được tìm đến nhiều nhất.

Chu Minh không lên sân khấu, anh chỉ ngồi tại chỗ với tư thế lười nhác, anh khẽ nhủ mày, hờ hững quan sát ánh nhìn của mọi người hướng về cô gái của anh...Thật lâu sau, Chu Minh sờ cằm, bật cười thành tiếng...

Anh vẫn muốn cô làm vợ mình!

...

tạo nên thành công vang dội tại thành phố A, về bán ra không ít. Công diễn suốt một tháng cho nên lịch trình vô cùng bận rộn. Tổ múa ở bốn góc A B C D thay đổi vũ công liên tục, Chu Minh chỉ đến xem khi có suất diễn của Nhiếp Thanh Anh. Gió mặc gió, mưa kệ mưa, anh luôn ngồi dưới hàng ghế VIP ngắm nhìn cô gái của mình, suy nghĩ xem làm cách nào để đoạt cô khỏi tay Từ Bạch Dương. Mấy người yêu nghệ thuật ở dãy VIP đều quen mặt Chu tam thiếu, nhưng Nhiếp Thanh Anh trên sân khấu vẫn chưa nhận ra anh.

Lương Hiểu Bạch và Nhiếp Thanh Anh nổi tiếng rất có lợi cho đoàn múa. Nhưng mối quan hệ giữa hai người múa dẫn đầu này luôn tồn tại sự cạnh tranh, chưa hề chuyển biến tốt đẹp. Lương Hiểu Bạch không thèm để ý đến Nhiếp Thanh Anh, Nhiếp Thanh Anh lại hờ hững khiến mấy giáo viên trong đoàn

vô cùng đau đầu, đành tìm người nói chuyện với hai người.

Vào một buổi chiều, sau khi kết thúc tập múa, tối nay Lương Hiểu Bạch có lịch diễn còn Nhiếp Thanh Anh thay quần áo xong thì định về nhà. Sau khi tắm rửa xong, cô gặp một cô gái trong phòng thay đồ trông rất quen mặt.

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một hồi, cẩn thận chào hỏi, "Xin chào."

Lương Hiểu Bạch, "Tôi là Lương Hiểu Bạch! Cô giả vờ gì thế?" Cô ta xanh mặt, tìm quần áo để thay.

Nhiếp Thanh Anh sững sờ, không thềm để ý đem đồ đi cất, rồi ngồi trước gương lau tóc. Bỗng nhiên cô nghe thấy có tiếng chuông điện thoại vang lên, quay đầu lại thì thấy điện thoại của Lương Hiểu Bạch vút trên ghế. Chuông điện thoại cứ kêu mãi không dứt, Nhiếp Thanh Anh do dự một hồi rồi mới bước qua cầm điện thoại lên định đưa cho Lương Hiểu Bạch. Nhưng khi cô vừa cầm điện thoại lên thì ngẩn người...

Màn hình điện thoại của Lương Hiểu Bạch là một bóng lưng của một người đàn ông.

Bóng lưng này cho dù là người mù mặt như Nhiếp Thanh Anh cũng sẽ không nhận lầm. Vì đây là Từ Bạch Dương.

Cả đầu cô ong lên, tay cầm điện thoại của Nhiếp Thanh Anh trắng bệch.

Tác giả có lời muốn nói:

Chu thiếu cô lên (T o T)

Spoil chương sau:

"Từ Bạch Dương, chúng ta chia tay đi!"

Đây có phải là câu nói mà các bạn mong chờ nhất không? =))))

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Bỗng nhiên cảm thấy hơi đau lòng cho giám đốc

Cách một bức tường, tiếng nước từ vòi sen chảy xuống ào ào, Lương Hiểu Bạch đang tắm bên trong. Trong phòng thay đồ, tiếng chuông điện thoại đã ngừng nhưng Nhiếp Thanh Anh vẫn cầm điện thoại của Lương Hiểu Bạch ngẩn người. Nhiếp Thanh Anh là một người kì lạ, cô và Từ Bạch Dương yêu nhau đã nhiều năm, nhưng cô chưa từng hỏi mấy chuyện kết giao bạn bè của anh ta. Dù ngày thơ ấu nào thì Nhiếp Thanh Anh vẫn biết, màn hình điện thoại của Lương Hiểu Bạch lại là bóng lưng của bạn trai cô, chuyện này vô cùng không thích hợp.

Không lẽ mình hiểu lầm?

Nhiếp Thanh Anh đang tự trấn an bản thân thì tiếng chuông nhẹ nhàng vang lên. Cô sững sốt một lát, luống cuống vút điện thoại Lương Hiểu Bạch xuống, rồi lấy điện thoại của mình trong túi xách ra. Nhìn màn hình báo người gọi đến, Nhiếp Thanh Anh hoảng sợ, ngón tay do dự lướt trên màn hình...

Từ Bạch Dương, "Thanh Anh, anh mới vừa họp xong, em tan làm chưa?"

Nhiếp Thanh Anh, "Ừ...thời tiết thành phố B thế nào? Anh đã quen chưa?"

Mấy ngày nay Từ Bạch Dương đi công tác ở thành phố B, không đến xem cô diễn được nên rất tiếc nuối.

Từ Bạch Dương dịu dàng đáp, "Thời tiết tốt lắm, nhưng anh thì không tốt tí nào."

Nhiếp Thanh Anh ngẩn ngẩn cả người.

Cô nghe thấy giọng người đàn ông bên kia dịu dàng trầm thấp, như đang kề sát bên tai cô ní non, "Thành phố B cái gì cũng tốt, chỉ là không có em. Anh nhớ nụ cười của em, nhớ đôi mắt lấp lánh của em, nhớ mọi thứ về em...Anh không tốt tí nào. Thanh Anh, bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng kết thúc công việc để quay về gặp em thôi."

Hàng mi Nhiếp Thanh Anh run rẩy, gương mặt lạnh lùng bỗng chốc ửng đỏ. Cô cắn môi, nhẹ giọng nói, "Em biết anh đang dỗ ngọt mà thôi."

Từ Bạch Dương dịu dàng, "Anh nói thật đó Thanh Anh, anh quay về sẽ dẫn em đi gặp ba mẹ anh, chúng ta bàn chuyện hôn sự nhé. Một năm chân em bị

thương, không có em ở bên cạnh, anh mới nhận ra rằng mình nhớ em đến nhường nào. Lần này em đến thành phố A, anh rất rất vui vẻ, anh không muốn rời xa em nữa...Thanh Anh hôm nay có vui không?"

Mọi nghi ngờ của Nhiếp Thanh Anh đã bị anh ta đánh bay. Cô mỉm cười nghe Từ Bạch Dương nói chuyện, nếu lúc này có người tiến vào sẽ hoảng sợ cho mà xem, nãy nhân lạnh lùng của đoàn múa lại có lúc cười lên như thế. Nhiếp Thanh Anh đưa tay vuốt vuốt sợi tua rua trên túi xách, thành thật trả lời, "Em không vui lắm."

Từ Bạch Dương, "Ai làm Thanh Anh của chúng ta không vui vậy?"

Nhiếp Thanh Anh, "Không phải không vui...Bạch Dương, trong đoàn múa của em anh có biết cô nào tên Lương Hiểu Bạch hay không?"

Giọng nói bên kia vô cùng bình tĩnh, "Không biết. Đoàn múa của em anh chỉ biết em mà thôi."

Nhiếp Thanh Anh an ủi, "Không có gì, trong đoàn múa của em, em cũng chỉ biết mỗi em mà thôi."

Từ Bạch Dương sững sờ, sau đó bật cười, "Em sao lại đáng yêu thế chứ? Em đột nhiên hỏi thế làm anh còn tưởng em đang định tội anh đấy. Nếu như có người thích anh thì nó liên quan gì đến anh? Sau lưng em có khối người theo đuổi, anh cũng đâu hỏi em đúng không?"

Nhiếp Thanh Anh, "Nói vậy. Em làm gì có ai theo đuổi?"

Cô không nhớ mình có người theo đuổi, Từ Bạch Dương cười một tiếng, không nói chuyện này nữa. Anh ta dịu dàng trấn an bạn gái vài câu. Đôi tình nhân nói chuyện cả buổi trời, sau đó Từ Bạch Dương bảo có người gọi anh thì hai người mới lưu luyến cúp điện thoại.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, cô Nhiếp đây vui vẻ hẳn lên, cắt điện thoại trở vào túi xách. Cô đứng trước gương buộc tóc lại, áo thun màu trắng rộng rãi và quần thể thao màu đen làm tôn lên vòng eo thon nhỏ của cô. Nhiếp Thanh Anh không trang điểm, chỉ cột tóc xong liền định rời đi. Nhưng đúng lúc này, điện thoại Lương Hiểu Bạch lại vang lên lần nữa.

Nhiếp Thanh Anh nhìn thoáng qua, vẻ mặt cứng ngắc.

Màn hình hiện lên, "Anh Từ của tôi."

Vừa lúc, Lương Hiểu Bạch từ phòng tắm bước ra, nhìn Nhiếp Thanh Anh vẫn còn ở đây, cô ta run lên, nhìn theo ánh mắt của cô thì thấy điện thoại của mình. Lương Hiểu Bạch vừa tắm xong nên nước theo tóc nhỏ xuống sàn nhà, cô ta nhìn điện thoại của mình liền dừng bước.

Chuông điện thoại cứ vang lên không ngừng.

Bầu không khí như đóng băng, Nhiếp Thanh Anh nhắc nhở, "Điện thoại của cô kia."

Lương Hiểu Bạch, "..."

Bị ánh mắt lạnh lùng của Nhiếp Thanh Anh nhìn chằm chằm, Lương Hiểu Bạch chần chờ một lát. Nhiếp Thanh Anh đi tới, cầm điện thoại của cô ta lên, Lương Hiểu Bạch vội vàng đoạt lại, "Cô cầm điện thoại của tôi làm gì? Trả lại đây!"

Nhiếp Thanh Anh nghiêng vai chặn cô ta lại, chạm vào nút trả lời.

Giọng nói của người đàn ông bên kia truyền ra khắp căn phòng, "Lương Hiểu Bạch, cô đã nói chuyện của chúng ta cho Thanh Anh rồi hả? Cô nói gì với cô ấy rồi?"

Nhiếp Thanh Anh lạnh lùng nhìn Lương Hiểu Bạch.

Cô ta cảm nhận được ánh mắt của cô nên sợ hãi, thanh thanh cổ họng đáp lại, "Anh Từ..."

Từ Bạch Dương không nhin nổi, giọng nói tràn đầy tức giận, "Cô muốn uy hiếp tôi chứ gì? Muốn bao nhiêu tiền hả? Chỉ cần cô không quấy rầy Thanh Anh, cô muốn bao nhiêu tôi đều cho hết..."

Lương Hiểu Bạch sững sờ, không ngờ Từ Bạch Dương không thêm hỏi đã lấy tiền ra giải quyết. Ngay trước mặt Nhiếp Thanh Anh, Lương Hiểu Bạch không thể tin nổi cất giọng, "Anh nghĩ em vì tiền hả?"

Từ Bạch Dương tức giận, "Cô muốn bao nhiêu tiền!"

Lương Hiểu Bạch thét lên, "Em không cần tiền!"

Bỗng nhiên có một giọng nói lạnh lùng xen vào, "Từ Bạch Dương."

Giống như bị ai đó bóp cổ, người đàn ông bên kia câm lặng, hồi lâu sau anh ta mới lên tiếng, "Thanh Anh, em nghe anh giải thích..."

Nhiếp Thanh Anh, "Từ Bạch Dương, chúng ta chia tay đi!"

Từ Bạch Dương, "...!"

Anh ta đáp lại ngay, "Không ----"

Một giây sau, điện thoại đã tắt máy. Nhiếp Thanh Anh nhét điện thoại vào tay Lương Hiểu Bạch đang rung rung nước mắt kia, cô cúi đầu lấy điện thoại của mình ra, trước mặt Lương Hiểu Bạch nhanh chóng xóa hết tin nhắn của Từ Bạch Dương. Từ danh bạ, Wechat, QQ, Weibo, Instagram cô đều kéo vào blacklist.

Lương Hiểu Bạch ngơ ngác nhìn Nhiếp Thanh Anh xóa hết mọi thứ liên quan đến Từ Bạch Dương, thấy cô ngừng đầu nhìn cô ta.

Gương mặt xinh đẹp lại vô cùng lạnh lùng, Nhiếp Thanh Anh không thể hiện cảm xúc ra bên ngoài, chỉ hờ hững nhìn Lương Hiểu Bạch rồi đẩy cửa rồi đi ----

"Àm!" Dưới ánh chiều tà, cánh cửa mở rồi đóng lại, cả phòng thanh đồ chỉ còn lại Lương Hiểu Bạch sắc mặt tái nhợt đứng đấy.

...

Người đàn ông đang suy nghĩ vẫn vợ, "Cô nói tôi nên cho Từ Bạch Dương bao nhiêu tiền thì cậu ta mới chịu chia tay vợ tôi?"

Cô thư ký bất lực, "Giám đốc, anh suy nghĩ nhiều rồi..."

"Cô còn nhớ đoạn clip tôi đã quay không? Theo tôi điều tra, sau lưng vợ tôi, Từ Bạch Dương lại dám dây dưa với một người tên Lương Hiểu Bạch. Cái cô Lương Hiểu Bạch đây là nhân vật quan trọng, múa không giỏi vậy mà địa vị trong đoàn múa lại cao hơn vợ tôi, đúng là bất công mà!"

Thư ký, "Giám đốc, anh lạc đề rồi..."

Người đàn ông nói, "Ý tôi là, chúng ta sẽ đánh vào nhân tố Lương Hiểu Bạch này thì tôi mới có thể theo đuổi vợ mình được."

Bãi đỗ xe bên ngoài nhà hát, bên trong chiếc Lexus màu đen, Chu Minh lật lật văn kiện, cùng thư ký Tiểu Trần vạch ra trọng điểm. Trên cuốn sổ viết đầy các chiến lược, bút đỏ khoanh tròn đầy rẫy trên đó. Đây là công lao cả đêm của thư ký và giám đốc Chu, thư ký Trần đáng thương không được ngủ đủ giấc, lại bị ông chủ bắt đi theo đuổi vợ với mình. Còn Chu thiếu, anh đang cúi đầu cắm cúi viết, góc nghiêng thần thánh khiến người khác há hốc mồm.

Thư ký Trần không nhịn được nên hỏi, "Vợ? Giám đốc, anh xưng hô như thế cô Nhiếp có biết không...A."

Giám đốc cũng không thèm ngừng đầu, nhưng một cây bút đưa lên đâm một cái trúng ngay trán cô. Chu Minh uể oải, "Dám mắng thảm tôi, chỉ bằng mở to mắt ra mà nhìn xem khi nào nhà hát mở cửa, tôi muốn đi tìm Lương Hiểu Bạch."

Nước mắt thư ký Trần xém chút lăn dài, cô giả vờ đáp, "Làm gì có, người ta sao dám mắng giám đốc chứ? Người ta đang lo cho anh mà."

Thư ký nói thế khiến Chu Minh hơi căng thẳng, "Lo cái gì?"

Thư ký Trần, "Không phải hỏi trung học anh đã từng theo đuổi cô Nhiếp ư? Hồi đó đã không thành công thì bây giờ làm gì có cửa? Lúc trung học cô Nhiếp đã có bạn trai đâu."

Tình cảm của Chu tam thiếu, mọi người bên cạnh anh ai cũng biết rõ. Sau khi anh về nước, thư ký Trần luôn đi theo anh, có đôi khi cô cảm thấy đau lòng thay cho giám đốc -- người thì đẹp trai nhưng sao mà chấp nhất thế?

Chu Minh biết lo lắng của thư ký, anh chỉ cười khẩy, "Trước kia theo đuổi không thành là do tôi quá kín đáo. Bây giờ thì khác rồi." Anh cúi đầu nghịch khuy tay áo của mình, "Để tôi cho cô chiêm ngưỡng thực lực của tôi."

Thư ký Trần, "..."

Kín đáo?????

Giám đốc, hình như anh hiểu lầm rồi??

...

Sau khi bàn bạc với thư ký xong xuôi, Chu Minh xuống xe, dựa theo kế hoạch chính là tối nay đi xem Lương Hiểu Bạch diễn, sau khi kết thúc sẽ chặn đường cô ta. Chu Minh định uy hiếp cô ta, dụ dỗ Lương Hiểu Bạch theo đuổi Từ Bạch Dương. Anh nhất định phải châm ngòi Nhiếp Thanh Anh và Từ Bạch Dương, không để...Lúc xuống xe, thư ký nhận điện thoại từ công ty, cô chăm chỉ lắng nghe, còn Chu Minh thì thông thả bước về phía nhà hát.

Bên ngoài nhà hát người đến kẻ đi vô cùng tấp nập. Chu Minh chỉ mới đi một vòng mà trong tay cầm một xấp tờ rơi. Chu tam thiếu hôm nay rất vui vẻ nên ai phát tờ rơi anh đều lịch sự nhận một tấm. Mới đi hơn mười phút mà trong tay anh đã có hơn mười mấy tờ rơi.

Chu Minh mất kiên nhẫn chờ thư ký đến đưa vé, đột nhiên ánh mắt anh như đông lại, nhìn thấy một cô gái từ cửa sau nhà hát bước ra.

Dáng người cao gầy, bộ đồ thể thao bình thường như khi mặc lên người cô lại rất có phong thái của một người mẫu. Cô đi đường nhưng lại cúi đầu,

bước đi rất nhanh.

Dù không ngừng đầu nhưng Chu Minh vẫn nhận ra, đó chính là Nhiếp Thanh Anh. Cô học vũ đạo, nên dáng đi khác hẳn người bình thường. Cô trong đám người qua đường nổi bật như một nàng thiên nga. Tim Chu Minh đập thình thịch, không khỏi cất bước đi theo: Nhiếp Thanh Anh đã xuất hiện, anh làm gì nhớ đến mục đích hôm nay của mình là Lương Hiểu Bạch?

Chu Minh nhiệt tình chạy đến chào hỏi, "Này..."

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu.

Cô bước đi vừa nhanh vừa vội.

Bên cạnh có người đưa tay ra, trong tay cầm mười mấy tờ rơi, Nhiếp Thanh Anh nhảy cảm né tránh, không ngừng đầu lên mà chỉ lãnh đạm nói, "Cảm ơn, tôi không lấy tờ rơi đâu."

Cánh tay đang duỗi ra của Chu Minh bỗng nhiên dừng lại, cả người hóa đá, "...!"

Lần này cô không những không nhận ra anh, mà còn dám coi anh là người phát tờ rơi nữa? Cái mọ gì thế!!

Thư ký Trần vội vã chạy đến, tro mắt nhìn giám đốc và cô Nhiếp thoáng lướt qua nhau. Lá cây xào xạc trong gió, cô Nhiếp đi rất nhanh. Thư ký Trần nhìn một bên mặt đẹp trai của giám đốc, nhất thời cảm thấy hơi đau lòng vì anh.

Đây là thực lực mà giám đốc nói ư?

Editor thờ phào nhẹ nhõm.

Từ Bạch Dương mất lượt. Chu thiếu lên sàn!!

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chỉ cần tiểu tam cố gắng, không có góc tường nào không cạy được

Ngoài nhà hát kẻ tới người đi, thư ký Trần kinh ngạc nhìn anh cách đó vài bước, còn ở đây, cô gái xinh đẹp cứ cúi đầu mãi, nói đi là đi. Rõ ràng là mùa hè, nhưng Chu Minh lại cảm thấy cả người lạnh run --- hết lần này tới lần khác, Nhiếp Thanh Anh không hề nhìn đến anh! Anh đúng là ngu mới...

Chu tam thiếu cất bước đuổi theo bất lấy cổ tay của cô. Anh đang định nói vài câu khi dễ để trả thù cô, cô gái bị kéo đau ngẩng đầu lên với đôi mắt đỏ bừng. Mắt cô đỏ au, vẻ mặt lại không hề biểu hiện ra ngoài, hàng mi không ngừng run rẩy, nước mắt lập tức trào ra.

Trái tim Chu Minh như thất lại, tức giận trong lòng lập tức biến mất, anh cuống cuống lên, "Anh chưa nói gì hết, em khóc cái gì?"

Nhiếp Thanh Anh cứ cúi đầu, "Tôi không khóc."

Cô hất tay anh ra, đi về phía trước. Chu Minh đứng đờ ra vài giây rồi đuổi theo, "Em không nhớ anh hả? Anh là Chu Minh nè, Chu trong cuối tuần, Minh trong ngày mai đây. Anh là bạn cũ của em đó, tháng trước chúng ta còn uống rượu, chụp hình chung với nhau, em không nhớ sao? Hồi trung học, lúc em còn chưa có bạn trai..."

Chu Minh đang định nhắc Nhiếp Thanh Anh nhớ lại hồi trung học anh đã từng theo đuổi cô, Nhiếp Thanh Anh đột nhiên dừng bước, quay đầu nghiêm túc nói với anh, "Bây giờ tôi cũng không có bạn trai."

Tim Chu Minh như ngừng đập, "Em đang gợi ý anh theo đuổi em hả?"

Nhiếp Thanh Anh sững sờ.

Chu tam thiếu quan sát phản ứng của cô, nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của Nhiếp Thanh Anh, anh liền hiểu ra ngay. Chu Minh thử dò hỏi, "Cãi nhau hả? Bạn cũ oi, anh nói em nghe, người yêu cãi nhau là chuyện bình thường, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, chúng ta chỉ khuyên làm hòa chứ không khuyên chia tay..."

Nhiếp Thanh Anh quay đầu bước đi.

...

Chu Minh sợ Nhiếp Thanh Anh thế này sẽ xảy ra chuyện cho nên anh không thèm đi tìm Lương Hiểu Bạch nữa, sau khi dặn dò trợ lý đi tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra thì anh đi theo Nhiếp Thanh Anh, "Em sao thế? Có gì không vui hả? Nề mặt anh là bạn cũ, nói anh nghe đi. Bạn cũ, lâu ngày không gặp anh đang quan tâm em đây. Này, em đừng đi nhanh thế chứ..."

Nhiếp Thanh Anh là người rất kỳ lạ, cô ít khi nào nổi cáu. Nhưng cái người đằng sau...cô thật không thể chịu nổi nữa, "Tôi biết anh không phải là bạn cũ của tôi! Anh là bạn của Từ Bạch Dương!"

Chu Minh mỉm cười, "Nhớ ra anh rồi hả?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh chăm chăm, mũi cao, mày rậm, đúng là mỹ nam khó gặp. Cô có thể nhìn ra dáng vẻ đẹp trai của anh nhưng cô mắc chứng mù mặt, dù anh có đẹp trai cỡ nào thì lần sau gặp lại cô cũng không thể nhận ra anh. Suốt dọc đường Chu Minh cứ lái nhai bên tai khiến Nhiếp Thanh Anh nhớ ra anh chính là anh chàng đẹp trai nhưng lại có "bệnh" mà cô đã gặp ở tiệc rượu tháng trước. Đáng tiếc, cô không nhớ hồi trung học...

Tâm trạng hiện giờ của Nhiếp Thanh Anh vô cùng sa sút, không có lòng dạ nào để đoán anh là ai, cô im lặng quay đầu tiếp tục bước đi.

Chu Minh không đi theo cô nữa. Nhiếp Thanh Anh nhẹ nhàng thở phào, bước chân cũng dần chậm lại. Vì chuyện của Từ Bạch Dương mà cô chả còn tâm trạng gì, thế mà còn gặp phải một tên thần kinh, cô không thể chịu được nữa. Từ Bạch Dương...Nghĩ đến người đàn ông này, vành mắt Nhiếp Thanh Anh lại đỏ ửng, cô cắn chặt quai hàm.

Lúc này cô không muốn làm trò cười trước mặt Lương Hiểu Bạch, còn bây giờ cô càng không muốn rơi nước mắt vì tên đàn ông kia...Nhiếp Thanh Anh càng đi càng thấy buồn bực, sau lưng vang lên tiếng kèn xe "tìng tìng" rất chói tai. Cô quay đầu lại thì thấy một chiếc Lexus màu đen chậm chậm đuổi theo mình, cửa sổ xe kéo xuống, chàng trai huyết sắc gọi cô, "Lên xe đi! Đã biết anh là ai rồi thì không cần sợ anh là người xấu nữa. Bạn cũ à, em muốn đi đâu? Anh lái xe tiễn em một đoạn."

Nhiếp Thanh Anh khách sáo đáp, "Tôi không quen anh, không cần đâu."

Chu Minh, "Không có gì, anh quen em là được."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

...Tên này có bệnh hả? Từ...sao lại có người bạn tâm thần thế này! Hèn gì bao năm nay anh ta không hề nhắc đến người này.

Nhưng dáng vẻ kiên trì mặt dày thế này làm cô cảm thấy có hơi quen thuộc.

Bây giờ Nhiếp Thanh Anh không có tâm trạng, cô không rảnh nhớ xem anh là ai. Dù gì cô cũng bị mù mặt, dù anh có là đại thần hồi trung học thì cô cũng chả nhớ nổi. Từ Bạch Dương có phải vì mình có thể nhớ rõ mặt của anh ta cho nên mới không sợ hãi mà làm ra chuyện đó? Lúc cô đang trị thương, lúc cô đang lo lắng vì sự nghiệp của mình, cô sợ chân mình bị thương sau này sẽ không thể nào múa được nữa... Thế mà người đàn ông kia gây trước vừa an ủi cô, giây sau đã ở bên cạnh Lương Hiểu Bạch.

Đúng là đồ khôn.

Nhiếp Thanh Anh mặc kệ Chu Minh đang bám kèn inh ỏi phía sau, cô cứ đi dọc theo vỉa hè, còn Chu Minh lái xe chậm chậm theo sau cô. Nhiếp Thanh Anh nghe thấy anh gọi điện thoại nhưng không hề rời đi. Nhiếp Thanh Anh mặc kệ anh, lòng cô mê mẩn, nhìn thấy chỗ khúc cua có một quán rượu liền đẩy cửa bước vào.

Quán bar nằm ở một góc khuất, vì trời còn chưa tối nên lúc bước vào cũng chỉ có mấy người, bartender đang đứng lau ly kính ngạc nhiên cô em xinh đẹp vừa bước vào. Em gái chân dài, nước da trắng trẻo nhưng lại mặc một bộ đồ thể thao rộng thùng thình, gương mặt không son không phấn, rõ ràng cô không phải khách quen ở đây...Tiếng nhạc nhẹ nhàng từ bên trong phát ra, Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác đứng tại cửa xoay, có một nhân viên đến chỗ cô, lịch sự chào hỏi, "Chào cô, xin hỏi cô có hẹn trước chưa?"

Nhiếp Thanh Anh khó hiểu, "Uống rượu mà còn phải hẹn trước ư?"

Nhân viên phục vụ hiểu ra, "Cô ơi chắc cô đến lộn chỗ rồi, nơi đây không giống những quán bar bình thường, chúng tôi không..." Thấy Nhiếp Thanh Anh xinh xắn nên cậu ta cố gắng giải thích cho cô hiểu, Nhiếp Thanh Anh hạ tầm mắt, đang định rời khỏi thì cửa phía sau mở ra, một giọng nam lạnh lạnh cất lên, "Đưa rượu cho cô ấy đi."

Nhân viên phục vụ sững sờ, sau đó tiến lên nhiệt tình chào hỏi, "Thứ tư..."

Chu Minh lập tức ngắt lời, "Thứ tư* gì? Hôm nay rõ ràng là thứ bảy! Còn nữa, đừng có bắt quàng làm họ, cậu là ai hả? Ông đây giữ mình trong sạch, chưa từng đến nơi này bao giờ!"

*Nhân viên phục vụ định kêu là Chu tam thiếu (周三少) nhưng bị Chu Minh ngắt ngang nên thành 周三: nghĩa là thứ tư.

Mấy người trong quán bar chấn động, sững sờ nhìn Chu tam thiếu. May mà nhân viên phục vụ khá chuyên nghiệp, vội vàng tỏ ra mình không quen Chu thiếu. Chu Minh đứng sau nói, "Bạn tôi lần đầu đến đây, mấy người đừng có ý chù mà ăn hiếp khách hàng..."

Nhiếp Thanh Anh bực bội, "Anh đừng thế, tôi không muốn uống rượu..."

Chu Minh cúi đầu, chớp mắt đưa tình nhìn cô, rồi nói, "Bạn cũ à, không phải em muốn mượn rượu giải sầu sao? Mượn rượu giải sầu mà em cũng phải kiếm đúng chỗ nữa hả, cô gái xinh đẹp như em bây giờ ra ngoài nguy hiểm lắm, em lại chẳng mang theo bình xịt cay..."

Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác, bị người ta dẫn đi đến phòng bao lúc nào không hay. Mà người đàn ông kia còn quay đầu mỉm cười với mình nữa chứ.

...

Đêm nay, Chu Minh cùng Nhiếp Thanh Anh mua say ở quán bar, còn ở sân bay, Từ Bạch Dương liên tục gọi điện cho Nhiếp Thanh Anh nhưng cô đã cho anh ta vào blacklist. Anh ta đành phải gọi cho bạn thân của cô là Lộ Khê và ba mẹ Nhiếp, mấy người kia không biết đã xảy ra chuyện gì, Từ Bạch Dương cũng không dám nói nhiều. Anh ta lại gọi cho Lương Hiểu Bạch, nhưng hôm nay có suất diễn nên cô ta cũng tắt máy.

Rạng sáng, Từ Bạch Dương chạy về thành phố A, đứng trước cửa phòng thuê của Nhiếp Thanh Anh gõ cửa liên tục, "Thanh Anh, Thanh Anh! Em mở cửa nghe anh giải thích..."

Cánh cửa đối diện mở ra, một người phụ nữ trung niên đứng ở đó lên tiếng, "Chủ nhà tôi qua không về, cậu đừng gọi nữa."

Từ Bạch Dương mặt mày trắng bệch, đầu đón ngời xuống: không về...Nhiếp Thanh Anh là một người làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, tính tình kì lạ lại không thích xã giao, bình thường cũng không có sở thích gì, tối qua cô không về, cô đã đi đâu?

Màn đêm buông xuống, cuộc sống về đêm của quán bar bây giờ mới bắt đầu. Trong phòng bao, Chu Minh gác chân ngồi đối diện Nhiếp Thanh Anh, lặng lẽ nhìn cô hết lý này tới lý khác. Nhìn cô uống đến mặt mày đỏ bừng, tóc dài xỏa tung, cô cúi đầu nhìn chằm chằm ly rượu, từng giọt từng giọt nước mắt nhỏ vào ly.

Con người Chu Minh co rút, đứng dậy đi ra khỏi phòng. Thư ký Trần đã đứng bên ngoài chờ anh, nói rằng mình đã gặp Lương Hiểu Bạch, cô vui vẻ nói, "Đúng là trời không phụ lòng người, chỉ cần tiểu tam cố gắng, không có góc tường nào không cạy được, không uống công anh nguyên rửa sau lưng bọn họ...Giám đốc, anh chẳng phải là tiểu tam nhân lúc vắng chủ mà chen chân vào ư?"

Chu Minh liếc cô một cái, thư ký Trần vội vàng ngâm miệng, thấy Chu Minh bực dọc phát tay ra hiệu cô có thể tan làm còn lại cứ giao cho anh.

Không biết Chu Minh ra ngoài làm gì, khi quay lại thì Nhiếp Thanh Anh đang ôm đầu bỗng nhiên nghe thấy tiếng nhạc bỗng chốc thay đổi.

"Quando Sono solo

Sogno all "orizzonte

e mancan le parole

Si lo So che non c "e luce

in una Stanza quando manca il Sole..."

Nhiếp Thanh Anh hỏi, "Đây là bài gì?"

Chu Minh, "Time to say goodbye."

Chu Minh phát âm chuẩn giọng London, Nhiếp Thanh Anh học múa từ nhỏ, cho nên tiếng Anh cũng chỉ ở mức căn bản, cô bất ngờ nhìn anh. Chu Minh đang định khoe khoang tài năng, ai ngờ Nhiếp Thanh Anh lại cất giọng buồn buồn, "Phát âm của anh bị gì hả? Tôi nghe đâu giống anh đang hát tiếng Anh đâu."

Chu Minh nghẹn họng, mém tí đã bị nữ thần của mình K.O, một hồi lâu mới lên tiếng, "Bài hát tiếng Ý, nhưng tên tiếng Anh."

Nhiếp Thanh Anh hơi choáng váng, trên hàng mi còn đọng nước mắt, ánh mắt đầy đau thương, bị anh trừng cô lại cúi đầu uống rượu. Cô không biết cách diễn đạt, chỉ có thể uống hết ly này tới ly khác mới có thể tạm thời quên đi đau khổ trong lòng. Nhưng mà, quên rồi thì sao?

"Cám ơn anh đã ở cạnh tôi..." Về mặt Nhiếp Thanh Anh tái nhợt, cô lấy tay che mặt, "Trễ vậy rồi, anh về đi, tôi ở đây một mình là được rồi."

Chu Minh làm sao mà chịu về? Anh nói, "Không sao, sao anh lại để em lại một mình được chứ? Nếu em cảm động thì ngày mai nhớ cám ơn anh là được."

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu, vì say mà đôi mắt ngập nước, tóc dài tán loạn, cô chống cằm ngắm nhìn anh, đôi mắt long lanh ánh nước. Cô gái thường ngày lạnh lùng giờ đây lại lộ ra sự yếu đuối khiến Chu Minh giật mình, cổ họng bỗng thấy khô nóng. Anh cố gắng kiềm chế tình cảm mãnh liệt của mình, nghe Nhiếp Thanh Anh nói, "...Làm thế nào để cám ơn anh?"

Chu Minh cúi đầu, nhìn áo sơ mi ướt một mảng trước ngực. Anh cười khổ, "Sáng mai sau khi tỉnh rượu, chỉ cần nhớ anh là ai, tên anh là Chu Minh đã coi như báo đáp anh rồi."

Hết lần này tới lần khác Nhiếp Thanh Anh không nhận ra mình, anh đã tuyệt vọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Bốn bỏ năm lên thì anh cũng tính là bạn trai em mà

Dù không uống rượu nhưng tối qua Chu Minh ngủ không ngon, sáng sớm, anh như một con sư tử vừa mới tỉnh dậy được tắm mình trong nắng mai, sau khi đi ra ngoài rồi quay về, anh ể oải ngồi xuống sofa. Chu Minh nhìn cô gái còn đang say giấc trên sofa đối diện, rồi lại cúi xuống nhìn clip mình quay được Lương Hiểu Bạch và Từ Bạch Dương đang kéo tay kéo chân bên ven đường tối hôm đó trong điện thoại.

Nếu Nhiếp Thanh Anh xem clip này thì khả năng tái hợp của hai người họ sẽ rất thấp.

Chu Minh bình tĩnh suy nghĩ, anh hơi do dự: Cô mà thấy clip này trong điện thoại của mình, thì chắc chắn sẽ nghi ngờ anh có ý đồ từ trước.

Hơn nữa, trong clip Lương Hiểu Bạch và Từ Bạch Dương không có hành động nào vượt quá giới hạn, không đủ chứng cứ, lỡ như cô nghĩ Từ Bạch Dương bị người khác hãm hại thì thế nào? Ăn trộm gà còn mất năm gạo, nhờ clip này Nhiếp Thanh Anh sẽ nghĩ Từ Bạch Dương bị người khác bôi xấu, rồi làm hòa với Từ Bạch Dương thì phải làm sao?

Chu thiếu suy nghĩ một hồi: chuyện ngoại tình này á à, phụ nữ trên đời này rất đặc biệt, họ luôn muốn tha thứ cho người đàn ông của mình một lần, cho rằng đàn ông quay đầu là quý. Nhưng bọn họ không biết rằng ngoại tình sẽ nghiện, có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai.

Anh có thể chắc chắn rằng, bây giờ Nhiếp Thanh Anh khó mà tha thứ cho Từ Bạch Dương.

Chu Minh khép hờ mắt, lúc đang suy nghĩ làm cách nào để châm ngòi hai người thì cô gái phía bên kia có động tĩnh. Anh ngẩng đầu lên, nhìn Nhiếp Thanh Anh ngồi dậy, mái tóc dài xõa tung. Cô thấy đầu hơi đau nên chậm chạp mở mắt ra, về mặt hồ hững nhìn thấy bình rượu ngỗng ngang trên bàn thì ngẩn ra.

Ký ức chậm rãi ùa về, Nhiếp Thanh Anh quay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi gác chân trên sofa đối diện. Áo sơ mi anh nhăn nhúm, nút áo ở cổ mở bung ra, trông vô cùng lười nhác.

Nhiếp Thanh Anh như ngồi trên bàn chông, cô hỏi, "...Chu Minh?"

Cô nhớ tối qua khi mình nốc rượu, có một người vô cùng đáng ghét cứ lăm nhăm bên tai mình. Cái tên Chu Minh này được nhắc đi nhắc lại vô số lần, Nhiếp Thanh Anh híp mắt nhìn gương mặt đẹp trai kia, vừa lạ mà vừa quen.

Chu Minh khẽ động, đột nhiên anh bật dậy, chân dài sải qua bước ngang bàn trà đến trước ghế sofa của Nhiếp Thanh Anh. Anh ngồi xồm xuống, bóng lưng cao lớn đổ ập xuống, hơi thở đàn ông như phả vào mặt, Nhiếp Thanh Anh không thoát mái lại khăn trương né người ra sau, Chu Minh nắm lấy tay cô, dịu dàng cúi đầu xuống hôn lên bàn tay cô.

Nhiếp Thanh Anh, "...?"

Chu Minh nhướn mày, đôi mắt sâu thẳm, anh giả vờ than thở, "Trời ạ, lần thứ tư gặp nhau, rốt cục em cũng nhớ ra anh, anh muốn khóc quá đi!!"

Nhiếp Thanh Anh bật cười vì mấy câu trêu chọc của anh, tâm trạng cũng khá hơn nhiều.

Hôm qua say rượu, chắc hẳn cô đã tự bêu rếu bản thân trước mặt anh không ít, nhưng trời sáng, Nhiếp Thanh Anh đã tỉnh táo hơn, cô nghĩ mình với người kia cũng không quen biết gì nên sửa soạn túi xách, cột tóc lại rồi định rời khỏi đây. Cô cúi đầu nói với anh, "Cảm ơn anh tối qua đã giúp đỡ, tôi đi đây."

Chu Minh nhíu mày.

Anh đã sớm đoán được cô sẽ trở mặt vô tình nên đã chuẩn bị sẵn sàng. Chu Minh đứng dậy theo cô, cô đi hướng nào anh đi hướng đó. Chu Minh đi theo sau Nhiếp Thanh Anh ra khỏi phòng bao, lo lắng hỏi cô, "Bây giờ em muốn đi đâu, để anh đi với em."

Nhiếp Thanh Anh đứng ở hành lang tìm nhân viên phục vụ, nghe thấy thế thì tựa sát tường né tránh anh rồi nhỏ giọng nói, "Không cần đâu."

Chu Minh mỉm cười, bắt đầu nói nhảm, "Không được, anh phải đi theo em. Tâm trạng em không tốt, nếu bây giờ anh thả người sau đó em nhảy lầu thì sao?"

Nhiếp Thanh Anh không thèm nghe anh nói, "Tôi không thích nhảy lầu."

Chu Minh, "Trời à, không thích nhảy lầu, vậy không lẽ em thích nhảy cầu? Không được, mấy cô gái thất tình như em anh gặp hoài, anh không dám để em ở một mình đâu. Nhiều khi em càng nghĩ càng buồn, rồi chui vào vỏ ốc của mình thì sao? Tốt xấu gì anh cũng là bạn của Từ "khốn nạn", bốn bỏ năm lên thì anh cũng tính là bạn trai em mà."

Nhiếp Thanh Anh hoảng sợ vì mặt anh quá dày, "Anh Chu, cảm ơn anh tối qua đã giúp đỡ, tôi sẽ cảm ơn anh sau. Nhưng anh đang nói bậy bạ gì thế? Tôi muốn về nhà đi làm!"

Chu Minh, "À, thế hả, vừa hay anh cũng đi làm, để anh tiễn em một đoạn."

Nhiếp Thanh Anh định từ chối, nhưng nhìn Chu Minh, cô thấy nếu mình mà từ chối thì thằng cha này lại tiếp tục làm trò cho xem. Trong lòng thì nghĩ sao Từ Bạch Dương lại quen được một người bạn thế này, nhưng cô chỉ im lặng không nói gì. Nhân viên phục vụ ở cuối hành lang nhoài người ra nhìn, thấy Chu tam thiếu và bạn gái bước ra, thấy anh không nói gì nhân viên mới dám tiến lên.

Trong lúc chờ nhân viên phục vụ, tay Nhiếp Thanh Anh bị người đàn ông phía sau đụng vào.

Nhiếp Thanh Anh vội vàng né tránh.

Chu Minh, "..."

Anh ngạc nhiên, bị phản ứng của Nhiếp Thanh Anh làm giật mình, bỗng nhiên cảm thấy bị tổn thương. Về mặt anh lạnh nhạt, đặt bình xịt cay vào tay cô, "Anh cho em cái này. Mấy chuyện như tối qua, may mà em gặp người đàn ông hoàng như anh nếu không em đã gặp nguy hiểm rồi. Mấy người thành đạt như anh và em ra ngoài rất dễ bị dòm ngó. Nếu không mang bình xịt cay thì đừng ra khỏi nhà."

Chu Minh nói tiếp. "Sáng nay anh có cuộc họp, không kịp đưa em về, anh đi trước đây."

Nhiếp Thanh Anh nắm chặt bình xịt cay trong tay, cô định từ chối nhưng Chu Minh đang nghe điện thoại, không thèm nhìn cô mà đi thẳng ra ngoài. Cô đuổi theo vài bước nhưng không đuổi kịp anh lại đụng phải nhân viên phục vụ. Cậu ta lịch sự báo rằng tối qua đang trong chương trình giảm giá nên tất cả chi phí hôm qua của bọn cô đều được miễn phí.

Nhiếp Thanh Anh luống cuống.

Từ nhỏ cô chỉ thu mình trong viện múa, không có kinh nghiệm cuộc sống, cô thấy chuyện này không đúng nhưng lại không thể chỉ ra không đúng ở đâu. Từ tối qua đến giờ, thu hoạch lớn nhất của cô chính là...cô đã nhớ có người tên là Chu Minh.

Nhưng cô vẫn không thể nhớ kỹ hình dáng của anh ra sao.

Nhiếp Thanh Anh ngạc nhiên rời khỏi quán bar, quay đầu nhìn lại căn phòng cũ kỹ dưới hàng cây râm mát, cô nghĩ mãi mà vẫn không hiểu vì sao tối qua mình lại đến đây. Nhiếp Thanh Anh ngần ngại dưới ánh nắng ban mai một hồi, rồi mở điện thoại. Vừa mở nguồn thì điện thoại lập tức đổ chuông tới tấp.

Nhiếp Thanh Anh vừa vẫy taxi vừa ấn nút nghe.

Là điện thoại của Lộ Khê gọi đến, "Cậu với Từ Bạch Dương có chuyện gì vậy? Anh ta sắp phát điên tới nơi rồi kìa, tối qua cứ gọi cho mình riết, mà cậu tắt máy làm gì thế hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "Chia tay rồi."

Lộ Khê, "...?"

Nhiếp Thanh Anh vừa nói chuyện vừa ngồi vào taxi, nói địa chỉ nhà hát cho tài xế, Lộ Khê nghe thấy thì hoảng hốt đến nỗi làm đổ ly trà sữa trong tay. Cô ấy cất cao giọng hỏi, "Nhiếp Thanh Anh! Cậu xảy ra chuyện gì vậy? Cậu hơi hốt quá rồi đấy. Dù mình nói cậu đừng nuông chiều Từ Bạch Dương quá, nhưng hai người yêu nhau nhiều năm như thế. Cậu bảo chia tay là chia hả? Từ Bạch Dương nói cậu chặn số anh ta, lần trước mình đã nói cậu phải dịu dàng rồi mà..."

Nhiếp Thanh Anh thấp giọng nói, "Nhưng anh ấy đã phạm sai lầm."

Bên kia dừng lại một chút, "Phạm sai lầm gì mà không thể tha thứ được phải chia tay? Hai người bọn cậu đi đến ngày hôm nay đâu có dễ dàng gì?"

Nhiếp Thanh Anh, "Mình có điện thoại, cúp trước đây."

Không chờ Lộ Khê nói tiếp, Nhiếp Thanh Anh vội vàng nhận điện thoại. Lần này là ba mẹ cô gọi đến, "Anh Anh à, sao con lại cãi nhau với Từ Bạch Dương? Con cũng thật là, vợ chồng trẻ cãi nhau thì cũng đừng làm lờ nhau thế. Bạch Dương nó..."

Nhiếp Thanh Anh bình tĩnh lắng nghe ba mẹ khen ngợi Từ Bạch Dương thế nào. Giọng điệu ba mẹ có hơi nóng nảy, bảo hai người đã bàn chuyện cưới gả rồi, Từ Bạch Dương là thanh niên tài năng, trong nhà lại có thế lực, bỏ qua người này thì làm sao tìm được một người tốt như thế?

Mẹ Nhiếp tận tình khuyên bảo, "Con xem con học múa, ba mẹ không lay chuyển được con đành phải đồng ý. Khó khăn lắm mới có người yêu mà con cũng không để ba mẹ yên tâm ư? Điều kiện gia đình Từ Bạch Dương không những tốt mà nó còn biết phấn đấu. Con là đứa luôn hờ hững với mọi chuyện, bình thường thằng bé nuông chiều con..."

Nhiếp Thanh Anh nghe bọn họ nói chuyện cả buổi cũng không nhắc đến chuyện chia tay. Sau khi xuống xe vào cổng nhà hát thì nhìn thấy xe của Từ Bạch Dương. Nhiếp Thanh Anh dừng lại, định tìm cách tránh anh ta thì Từ Bạch Dương đã mở cửa xe bước xuống. Đôi mắt anh ta hằn lên tơ máu, vẻ mặt đầy mệt mỏi, dịu dàng cất tiếng gọi cô, "Thanh Anh!"

Trong chốc lát, mấy người xung quanh đều nhìn sang đây.

Từ Bạch Dương dịu dàng nói, "Thanh Anh, anh mua bữa sáng cho em nè. Anh sai rồi, anh đến đây để nhận lỗi với em nên em đừng quậy nữa có được không?"

Mái tóc dài của cô bị gió thổi tung, ánh mắt bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mặt. Theo con gió, tiếng thảo luận của đồng nghiệp truyền vào tai...

"Từ thiếu dịu dàng quá, Nhiếp Thanh Anh còn làm đáng gì thế không biết?"

"Đồng ý đi. Anh ấy đẹp trai thế có gì mà không thể tha thứ chứ?"

"Tôi đã nói Nhiếp Thanh Anh ra về mà mấy người không tin."

Nhiếp Thanh Anh mím môi, rũ mắt xuống.

Cô không muốn để người ngoài biết chuyện Từ Bạch Dương ngoại tình, anh ta là bạn trai cũ của cô, cô yêu anh ta. Công việc của Từ Bạch Dương cần phải có danh tiếng tốt, cô không muốn khi dễ anh ta.

Nhưng người đời lúc nào cũng xử ép phụ nữ, lại không đặt yêu cầu cao với đàn ông. Mọi người dù biết chuyện hay không, đều cảm thấy Từ Bạch Dương ăn nói khép nép như thế mà cô còn chưa chịu tha thứ. Mọi người đều nói, tình cảm mười năm, tình cảm mười năm...

Đây là muốn ép buộc cô ư?

...

Nói đến Chu Minh, sau khi gặp Nhiếp Thanh Anh, người duy nhất biết được suy nghĩ muốn làm "tiểu tam" của Chu thiếu chỉ có thư ký Trần. Thư ký Trần mỗi ngày đi theo giám đốc cứ mãi lo làm việc mà sót ruột thay: Từ thiếu sắp hợp lại với cô Nhiếp tới nơi rồi mà giám đốc không hề sốt sáng tí nào? Có biết bao cơ hội chen chân vào mà sao ông chủ không chịu ra tay chứ?

Chu Minh mỗi ngày ngoại trừ báo thư ký Trần tặng Nhiếp Thanh Anh một món quà nhỏ thì không có hành động nào khác.

Mọi người ai cũng biết quan hệ giữa Chu Minh và ba mình không tốt. Nhưng sau khi anh đi du học về vẫn đến công ty của nhà mình làm việc. Chu Minh không hề lẫn lộn giữa tình cảm cá nhân vào công việc, bình thường khoa trương là thế, nhưng đáng về Chu Thiếu khi anh mặc áo sơ mi trắng quần âu ngồi trong văn phòng, chân mày rậm, gương mặt trầm trầm lúc nào cũng quyến rũ mấy cô gái trong công ty. Mỗi lần bọn họ thả chậm bước chân trước cửa phòng của anh, thư ký Trần đều phải lên tiếng nhắc nhở.

Trong khoảng thời gian này, Chu Minh đang bận hẹn một nữ ngôi sao để bàn chuyện quảng cáo. Quay quảng cáo kết thúc, sau khi dùng bữa tối xong, lúc ngồi trên xe về nhà nghe thư ký Trần thông báo lịch trình tiếp theo, bỗng nhiên anh gõ gõ lên cửa sổ, nhắm hờ đôi mắt uể oải hỏi, "Đã bao lâu rồi tôi không gặp vợ của tôi vậy?"

Thư ký Trần trầm nói: Tới rồi đây!

Cô gầy gầy mái tóc trước trán, ánh mắt đưa tình nhìn giám đốc mình, kích động trả lời, "Ba ngày rồi."

Chu Minh cười vô cùng quỷ dị, trong lòng đã tính trước, "Ồ, vậy thì liên hệ giúp tôi..."

Thư ký Trần cầm điện thoại lên chuẩn bị gọi, "Tìm cơ hội gặp cô Nhiếp có đúng không?"

Chu Minh, "...Tôi nói là mời Lương Hiểu Bạch ăn cơm. Mà khoan, sao cô thất vọng thế? Bộ tôi vứt bỏ cô hả?"

Tác giả có lời muốn nói:

Chu thiếu này góc tường rất có kế hoạch.

Spoil chương sau:

Chu Minh ung dung hỏi: "Có cảm nhận được hương vị tình yêu không? Tôi có một yêu cầu quá đáng!"

Lương Hiểu Bạch: "Em đồng ý."

=)))

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Thiếu gia nhà nghèo

Cuộc hẹn được sắp xếp tại một nhà hàng Pháp xa hoa với chất lượng phục vụ hạng nhất. Trong điệu nhạc du dương, Lương Hiểu Bạch ngai ngừng ngồi xuống. Người đàn ông ngồi đối diện nở nụ cười với cô ta, cười đến mức khiến cô ta cảm thấy mất tự nhiên. Bữa tối sang trọng trong ánh nến lãng mạn thường chỉ xuất hiện ở tầng lớp thượng lưu, tất cả cứ như là một giấc mơ. Những điều này kể cả khi cô ta ở cùng Từ Bạch Dương cũng chưa bao giờ được nếm trải, Từ Bạch Dương vì nguyên nhân công việc, cho dù gia cảnh tốt cũng không thể vung tay quá trán thế này.

Chu Minh thông thả lấy khăn lau tay, "Cô Lương, cô thấy hài lòng với nơi này không?"

Lương Hiểu Bạch ngẩng đầu nhìn vào mắt anh. Trong lòng còn đang do dự giữa Từ Bạch Dương và Chu Minh, nhưng khi Chu Minh nhìn cô ta, trái tim trong ngực cứ nhảy loạn cả lên, chưa uống rượu mà mặt cô ta đã ửng hồng như say.

Lương Hiểu Bạch lúng túng nhấp một hớp rượu, hoảng hốt nghĩ: Muốn tỏ tình thật ư? Minh có nên từ chối hay không? Phải từ chối thế nào? Từ Bạch Dương tốt hay Chu tam thiếu tốt hơn?

Chu Minh nghiêng người về phía trước, hướng ra bên ngoài một tí, ngay lập tức có nhân viên phục vụ đi đến, trong tay cầm một bó hồng đỏ thắm đưa đến cho Lương Hiểu Bạch. Lương Hiểu Bạch vội vàng cảm ơn rồi nhận lấy, ngay sau đó, Chu Minh búng tay một cái, phía bên ngoài cửa sổ, pháo hoa nở rộ cả bầu trời.

Pháo hoa rực rỡ ngoài kia chiếu vào đôi mắt sáng bừng của người phục vụ nữ trong phòng ăn.

Chu Minh ung dung hỏi, "Có cảm nhận được hương vị của tình yêu hay không?"

Lương Hiểu Bạch ôm lấy bó hồng, nhìn cảnh sắc xinh đẹp bên ngoài cửa sổ. Pháo hoa rực rỡ sắc màu, âm nhạc bên tai bỗng chốc nổi lên, như một giai điệu tình yêu lãng mạn. Tuyệt vời quá, tim Lương Hiểu Bạch chưa bao giờ đập nhanh như thế này. Từ trước đến nay chưa có ai theo đuổi cô ta như thế. Ai có thể từ chối được sự theo đuổi mạnh mẽ của Chu thiếu chứ?

Chu Minh, "Vậy thì, tôi có một yêu cầu hơi quá đáng..."

Lương Hiểu Bạch bật thốt lên, "Em đồng ý!"

Chu Minh nói cho hết câu, "Có gắng theo đuổi Từ Bạch Dương, sống chết phải gả cho cậu ta. Đi theo đuổi tình yêu của cô đi."

Lương Hiểu Bạch, "..."

Ánh sáng rực rỡ phản chiếu trên cửa sổ sát đất, chiếu thẳng vào đôi mắt thâm thẳm kia. Chu Minh dừng lại một lát, đột nhiên nhìn cô ta rồi ra vẻ kinh ngạc nói, "...Tôi còn chưa đụng tới tiền mà cô đã gật đầu? Hèn gì ai cũng nói mấy cô gái "xấu như heo" rất dễ bị lừa."

Lương Hiểu Bạch, "..."

Pháo hoa vẫn tiếp tục nở rộ ngoài cửa sổ, nụ cười người đàn ông đối diện vẫn không thay đổi, khiến người ta đỏ mặt đỏ mày. Lương Hiểu Bạch không phải kẻ ngốc, cô ta tái mét mặt mày nhìn nụ cười trên tức của Chu Minh, cảm túi xách định đứng dậy, "Anh Chu, anh thấy trêu đùa tôi rất vui có đúng không?"

Chu Minh kinh ngạc, "Làm gì có. Tôi đâu có trêu cô."

Anh tỉnh mắt đảo qua túi xách của cô ta. Túi Chanel, dù có bạc màu cũng không vỡ vụn, có thể thấy túi này đã dùng rất lâu rồi. Chu Minh không nói gì, Lương Hiểu Bạch càng thêm xấu hổ. Thấy thế Chu Minh chỉ cười rồi nói, "Muốn mua quần áo mới, giày mới không? Theo đuổi Từ Bạch Dương đi."

"Cô theo anh ta một ngày, tôi cho cô 1 vạn."

Lương Hiểu Bạch giận đến đỏ mặt, "...Anh không xem TV hả, trên TV người ta không ai diễn như anh cả!"

Chu Minh dựa vào ghế, thông thả xoay xoay cái nĩa trong tay, "Chê ít hả? Cô cứ coi tôi là thiếu gia nhà nghèo đi."

Thiếu gia nhà nghèo gì mà như thần thế này.

Chu Minh, "Chốt giá, nếu cô có thể gả cho cậu ta thì quá hời rồi. Cô cứ từ từ mà suy nghĩ đi."

...

Trong lúc Lương Hiểu Bạch đang dẩy dựa trong viên đạn bọc đường của Chu tam thiếu, dần dần bị lay động thì đạo gần đây Nhiếp Thanh Anh trải qua rất tồi tệ.

Cô và Từ Bạch Dương chia tay nhưng anh ta không đồng ý. Từ Bạch Dương gác tất cả công việc sang một bên, mỗi ngày đều đến nhà hát canh chừng cô, tìm cô để giải thích. Nhiều lúc Nhiếp Thanh Anh cảm thấy hoảng hốt, thấy mình như quay lại thời trung học. Khi đó Từ Bạch Dương cũng theo đuổi cô như thế, cô không phải vì sự kiên trì của anh ta làm cảm động mà là vì bài hát Từ Bạch Dương sáng tác cho cô.

Hồi trung học rất nhiều người theo đuổi Nhiếp Thanh Anh nhưng cô lại không nhớ rõ mặt bọn họ, để tránh khỏi sự xấu hổ, cô thường trốn tránh mọi người. Không ai muốn mình mắc chứng mù mặt cả, tính tình của cô không hề liên quan gì đến việc không nhớ mặt người khác. Trong biết bao nhiêu bạn nam theo đuổi cô, chỉ có mỗi Từ Bạch Dương là ôm đàn ghi ta ngồi dưới ký túc xá mà hát cho cô nghe, còn hát hay đến thế, đi thẳng vào lòng cô.

Anh ta hát, "Áng mây bông bồng bồng trôi, con gió lại nhẹ nhàng thoảng qua, gió lướt qua tóc anh, dạy anh làm thế nào để quên đi em"

Từ Bạch Dương hát, "Cảnh khô buồn tênh trong gió lạnh, lửa ngoài đồng trong bóng chiều tà, trên trời chỉ còn lại vài đám mây, dạy anh làm thế nào để quên đi em"

Lúc trung học, Nhiếp Thanh Anh gục ngã vì tài hoa của anh ta, lúc thi đại học ba mẹ Từ Bạch Dương đều muốn anh ta học đại học ở thành phố A, nhưng anh ta lại sửa nguyện vọng, cùng cô đến thủ đô học. Tháng 9 năm ấy, bầu trời chìm ngập trong sắc vàng của hoa ngân hạnh, Nhiếp Thanh Anh được bạn học nhắc nhở có người đến tìm cô, khi chạy xuống lầu thì nhìn thấy chàng trai cầm ghi ta vì cô mà cất tiếng hát, sau đó quyết định ở bên cạnh anh ta.

Từ đó đến nay đã được 7 8 năm rồi.

Nhiếp Thanh Anh cứ nghĩ Từ Bạch Dương thích cô như thế thì sau này bọn họ sẽ kết hôn rồi sinh con. Ba mẹ Từ Bạch Dương không thích cô múa, không thích nghề nghiệp, xuất thân của cô, cảm thấy cô không xứng với con trai bọn họ. Mấy năm nay, gia đình hai bên cũng có rất nhiều mâu thuẫn. Nhưng mặc kệ thế nào, Từ Bạch Dương vẫn luôn kiên trì muốn ở bên cô. Anh ta kiên định như thế cho nên dù Nhiếp Thanh Anh có thích múa thế nào, dù không nở ròi xa nhà hát thủ đô nhưng cô vẫn từ chức để đến thành phố A với anh ta. Nhiếp Thanh Anh không giao tiếp, nhiều năm cô chỉ biết thu mình trong thế giới vũ đạo của mình nên không biết cách tiếp xúc với những người xung quanh, cô nghĩ anh ta sẽ hiểu cô.

Nhưng mà...Ngay lúc chân cô bị thương, trong lúc cô dẫn vật đau đớn nhất anh ta lại phản bội cô.

Lúc anh ta và Lương Hiểu Bạch ở cùng nhau liệu anh ta có nghĩ đến cô đang dẩy dựa vì tương lai có thể không thể múa của mình hay không? Anh ta biết rõ lúc ấy cô đã có dự định, dù không thể múa nữa cô vẫn sẽ đến thành phố A với anh ta.

Vì sao anh ta lại phản bội cô?

...

Đêm nay, sau khi thoát khỏi Từ Bạch Dương, lúc về đến nhà, Nhiếp Thanh Anh lặng lẽ ăn cơm, lúc rửa chén, cô thần thờ đứng trước bồn rửa một hồi lâu, tâm trạng bỗng chốc sa sút. Đúng lúc này thì Lộ Khê gọi video đến cho cô, Nhiếp Thanh Anh lau lau tay, cất giọng buồn buồn, "Alo."

Lộ Khê dừng lại, nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh không tập múa mà đang rửa chén thì im lặng. Đối với người cuồng luyện tập như Nhiếp Thanh Anh thì chuyện này không được bình thường. Lộ Khê hít sâu một hơi, "...Đã buồn đến thế thì sao lại không thể tha thứ cho Từ Bạch Dương? Cậu không thể nói cho mình biết lí do hai người chia tay sao?"

Lộ Khê nói tiếp, "Cậu xem hai người bọn cậu âm ỉ như thế, ba mẹ cậu lo lắng đến nỗi luôn gọi hỏi mình. Mình thấy ba mẹ cậu sắp đi tìm cậu rồi đây."

Nhiếp Thanh Anh lê bước vào phòng ngủ, buồn bực mở máy tính lên, kéo chuột một hồi. Cô không biết mình đang tìm gì, Lộ Khê khuyên vài câu nhưng thái độ của cô quá kiên quyết, Lộ Khê bắt đầu suy đoán. Khiến Nhiếp Thanh Anh kiên quyết chia tay nhưng lại không chịu nói ra nguyên nhân...Nếu vậy thì chuyện này có ảnh hưởng xấu đến Từ Bạch Dương ư?

Lộ Khê không hỏi nữa, chỉ nói, "Được rồi, Thanh Anh, cậu phải nhớ mặc kệ cậu làm gì, quyết định ra sao thì mình luôn ủng hộ cậu. Ba mẹ cậu cứ để mình lo, cậu đừng gấp, cứ từ từ mà suy nghĩ."

Nhiếp Thanh Anh, "Cám ơn cậu, mình không gấp."

Đến lúc này rồi mà Lộ Khê vẫn bị câu "Mình không gấp." của Nhiếp Thanh Anh chọc cười. Lộ Khê trêu cô, "Được rồi, đừng nói về 'tiền nhiệm' của cậu nữa, nói chuyện vui đi. Đạo này cậu có chuyện gì vui không, gặp người qua đường nào thú vị không? Cậu chỉ cần nghĩ đến những chuyện này thôi, đừng buồn nữa."

Lộ Khê nói thế khiến cô chợt nhớ đến một bóng hình mơ hồ, dù không rõ mặt nhưng mỗi một lời nói, từng cử chỉ đều vô cùng sinh động. Nhiếp Thanh Anh không nhận được nhếch nhếch khóe môi, nở một nụ cười.

Lộ Khê tinh mắt nhìn thấy, "Quào có biến nha!"

Nhiếp Thanh Anh, "Bạn học của Từ...tên là Chu Minh thì phải. Mình lại không biết anh ta, mà anh ta lại theo mình ngồi quán bar cả đêm. Mình muốn cảm ơn anh ấy nhưng không có cơ hội. Anh ấy là người tốt, chỉ có điều hơi quái dị xú thôi."

Lộ Khê phản bác, "Lập dị? Cô Nhiếp à, có ai quái dị bằng cậu hả? Cậu chính là người quái dị đấy...mà khoan...Chu Minh hả... sao nghe hơi quen tai nhỉ."

Nhiếp Thanh Anh đã mở máy tính nên thuận tay tìm kiếm, sau đó hiểu ra, "Cả nước có hơn 118314 người tên Chu Minh. Cái tên quần chúng như thế cậu nghe quen tai là phải rồi."

Lộ Khê, "..."

Cô định nói không phải ý này, nhưng đúng là cái tên này quá phổ thông. Lộ Khê suy nghĩ cả buổi cũng không biết vì sao lại thấy quen. Bên đây Nhiếp Thanh Anh vọc máy tính, thuận tay mở ra hộp mail, "ting" một tiếng cô nhận được một mail từ người nặc danh.

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, hộp mail của cô lập ra đã nhiều năm rồi nhưng chỉ để trang trí mà thôi. Ai lại gửi mail cho cô thế này?

Nhiếp Thanh Anh kích động nói với Lộ Khê, "Mình nhận được một cái mail."

Lộ Khê hỏi, "Quảng cáo hả? Hay virus? Cậu đừng bấm lung tung, ai mà gửi mail cho cậu chứ."

Nhiếp Thanh Anh không nghe.

Cô bấm vào, đính kèm là một video, Nhiếp Thanh Anh tắt cả buổi trời mới tải xuống thành công, vừa mở video lên thì có âm thanh phát ra, "Bạch Dương, anh đừng đi. Bạch Dương..."

Lộ Khê, "...!"

Là giọng của người phụ nữ khác.

Nhiếp Thanh Anh sửng sốt, phản ứng nhanh chưa từng thấy, không chờ Lộ Khê mở miệng cô đã kết thúc cuộc gọi, cắt đứt tín hiệu của Lộ Khê. Cô nhìn chằm chằm hình ảnh dưới bảng quảng cáo khổng lồ trong video, Từ Bạch Dương và một cô gái dây dưa không rõ...Cô cúi xuống nhìn bàn tay đang cảm chuột lạnh toát.

Bên kia, Lộ Khê cầm điện thoại thần thờ ngoài ban công ký túc xá, sau đó cô đã hiểu ra vì sao Nhiếp Thanh Anh lại muốn chia tay rạch ròi như thế. Tim Lộ Khê trầm xuống, cô thờ dài rồi lăm lăm một mình, "Cũng tốt, cũ không đi thì mới không đến, Tiểu Nhiếp xinh đẹp như thế chắc chắn sẽ tốt thôi. Nhưng mà Chu Minh nghe quen tai thật, quen lắm! Là ai vậy nhỉ..."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lại còn NP. Đúng là biết đùa!

Lúc tan làm thì trời đã sập tối, Chu tam thiếu muốn xem thử kết quả của "vũng nước" mình đã khuấy đục thế nào. Anh lái chiếc xe thể thao dõm dánh chạy đến công nhà hát khiến bao nhiêu kẻ ngược nhìn, thỉnh thoảng có vài người thét chói tai. Anh hạ cửa kính xe xuống, đeo kính mát vào rồi gác tay lên thành cửa sổ chờ đợi.

Dáng vẻ đội người của anh làm biết bao cô em từ nhà hát bước ra đều thả chậm bước chân khi đi ngang qua xe anh. Nhưng người đàn ông trong xe vẫn bất động, bọn họ đành thất vọng rời đi. Cả đám người đứng đó bàn tán, tò mò không biết chủ nhân chiếc xe này đang chờ em nào?

Khoảng 10 phút sau, xuyên qua kính râm, Chu Minh nhìn thấy một chiếc xe khác chạy thẳng vào bãi đậu xe rồi dừng lại. Một lúc sau, Từ Bạch Dương xuống xe, mọi người xung quanh ra vẻ hiểu rõ. Chu Minh kéo kính cửa sổ lên che khuất mặt mình, hứng thú dào dạt ngó xem Từ Bạch Dương định làm gì.

Anh ta đến đây chờ Nhiếp Thanh Anh, Chu Minh nghĩ, chắc là định làm hộ hoa sứ giả đây mà.

Lúc Nhiếp Thanh Anh đi ra thì nghe thấy có người gọi tên mình, "Thanh Anh."

Nghe thấy giọng nói này, bả vai cô cứng đờ, cúi đầu bước nhanh hơn. Người đàn ông bất đắc dĩ kéo tay cô lại, "Thanh Anh đừng như thế mà em. Anh chỉ phạm có một tội thôi, giờ đã biết sai rồi, em hãy cho anh thêm một cơ hội đi."

Từ Bạch Dương dỗ dành cô, "Chúng ta tìm chỗ nói chuyện nhé em."

Nhiếp Thanh Anh, "Tôi không muốn, anh làm gì có mình anh biết rõ nhất."

Từ Bạch Dương cười khổ, "Chỉ có mỗi chuyện của Lương Hiểu Bạch thôi...Anh biết Lương Hiểu Bạch là do sắp xếp công việc cho em. Thường xuyên chạy đến đoàn múa cho nên mới biết Lương Hiểu Bạch..."

Nhiếp Thanh Anh nói, "Vậy thì thật xin lỗi, vì tôi mà anh phải đi quá giới hạn."

Từ Bạch Dương, "..."

Nhiếp Thanh Anh né ra muốn thoát khỏi vòng vây của anh ta, cô không muốn nói chuyện với anh ta nữa. Từ Bạch Dương chờ mấy ngày mới tóm được cô làm sao chịu từ bỏ dễ dàng như thế? Anh ta ăn nói khép nép dễ dàng cô, nắm chặt cổ tay không cho cô đi. Nhiếp Thanh Anh nâng mí mắt, trong đôi mắt tràn đầy tức giận.

Nhiếp Thanh Anh, "Anh làm chuyện còn tệ hơn thế nữa nhưng tôi không muốn nói thôi. Mau buông tôi ra."

Từ Bạch Dương, "Em đừng quậy nữa có được không..."

Chu Minh quan sát từ xa như nhìn mây. Anh bắt mắt đẩy cửa xe bước xuống, định tiến lên ngăn cản. Nhưng vừa đi được vài bước thì nghe thấy Nhiếp Thanh Anh tức giận nói, "Anh không chỉ làm mỗi chuyện này, anh anh..."

Cô xấu hổ không nói ra lời, nhưng dưới sự dồn ép của Từ Bạch Dương, cô cắn răng nói cho hết câu, "...Anh còn dám chơi NP!"

**Mọi người chắc biết NP là gì chứ nhỉ? =>)

Từ Bạch Dương, "...???"

Chu thiếu nghe thấy liền bật cười ra tiếng, thu hút sự chú ý của hai người bọn họ.

Má, Nhiếp Thanh Anh không nhận ra người trong clip là Lương Hiểu Bạch ư? Còn nói NP nữa chứ, đúng là biết đùa mà.

Từ Bạch Dương thừa nhận mình có qua lại với Lương Hiểu Bạch, nhưng anh ta quan hệ với phụ nữ khác từ lúc nào chứ? Nhiếp Thanh Anh rõ ràng đang vu khống anh ta.

Không đúng...cô nhất định đã hiểu lầm rồi. Dù gì cô cũng là người mắc chứng mù mắt.

Từ Bạch Dương định hỏi Nhiếp Thanh Anh mình "NP" khi nào, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười phát ra từ phía sau. Anh ta và Nhiếp Thanh Anh cùng quay lại thì thấy Chu thiếu bắt đầu "lên sàn". Về mặt bình tĩnh của Nhiếp Thanh Anh mang theo sự kinh ngạc, ánh mắt Từ Bạch Dương bỗng chốc thay đổi, đầy mắt tràn đầy phòng bị.

Ngược lại Chu Minh lại cười toe toét, vui vẻ bước lên chào hỏi, "Ai da, Từ Bạch Dương, bạn học cũ, lâu rồi không gặp. Sao thế? Cậu và hoa khôi Nhiếp giận nhau hả?"

Nhiếp Thanh Anh nhếch môi, nghiêng đầu tò mò nhìn người này. Từ Bạch Dương đề phòng lùi về sau mấy bước, Chu Minh lại giả vờ thân thiết quàng vai bá cổ kéo anh ta sang một bên. Anh vừa giả vờ kinh ngạc khi gặp lại hai người vừa yên lặng kéo dài khoảng cách giữa Từ Bạch Dương và Nhiếp Thanh Anh. Từ Bạch Dương hơi kháng cự lại anh, về mặt cứng nhắc không nhìn ra tâm trạng chào đón bạn học cũ. Chu Minh lôi anh ta đi một khoảng, thấp giọng dạy dỗ, "Cậu làm gì thế?"

Từ Bạch Dương nổi nóng, "Cậu muốn gì hả?:"

Chu Minh giương mắt nhìn bạn Nhiếp ngờ ngạc đằng kia, lạnh lẽo nở nụ cười, chỉ bảo Từ Bạch Dương, "Từ thiếu, tôi luôn ủng hộ cậu và hoa khôi Nhiếp mà. Sao cậu lại nhìn tôi như kẻ thù thế này? Cậu xem hoa khôi Nhiếp đang chống cự cậu, bây giờ khác xưa rồi. Nếu cậu cứ sắp tới thì cô ấy sẽ tức giận. Chỉ bằng để cô ấy bớt giận, cho đôi phương thời gian tĩnh táo lại. Vừa hay tôi có thể giúp cậu trò chuyện với cô Nhiếp xem thái độ của cô ấy. Tôi đây có thể giúp cậu tìm lại được tình yêu đó nha."

Từ Bạch Dương biết chuyện Chu Minh chăm sóc Nhiếp Thanh Anh lúc say rượu, lúc này anh ta nửa tin nửa ngờ nhìn anh, chần chừ hỏi, "Cậu...giúp tôi thật ư? Lúc trung học không phải..."

Chu Minh vung tay, tùy ý nói, "Này, nói gì thế, vậy là không coi tôi là bạn rồi. Hồi trung học tuy tôi có thích cô ấy, nhưng đã bao nhiêu năm trôi qua rồi. Với lại, vợ của bạn không thể đựng vào, tôi là loại người thích trêu chọc vợ bạn lắm hả?"

Từ Bạch Dương bị anh gỡ hết cảnh giác, anh ta quay đầu nhìn Nhiếp Thanh Anh, cô cúi đầu né tránh ánh mắt của anh ta. Từ Bạch Dương cảm thấy thật bất lực, đồng thời bị Chu Minh lung lạc ý chí. Anh ta xoa xoa chân mày, miễn cưỡng đáp, "Vậy phiền cậu nói giúp tôi trước mặt Thanh Anh."

Chu Minh vội vàng đồng ý, "Nhất định, nhất định rồi."

Từ Bạch Dương đứng một chỗ nhìn Chu Minh đi về phía Nhiếp Thanh Anh. Chu Minh vừa đến trước mặt cô, Nhiếp Thanh Anh có hơi kháng cự nhưng Chu Minh cúi đầu nói vài câu thì cô lờ mờ sang bên này một cái, sau đó đi theo Chu Minh lên xe. Từ Bạch Dương đứng lặng người nhìn chiếc xe khởi động, chạy ra khỏi bãi đỗ xe rồi phóng thẳng lên đường lớn. Tâm trạng Từ Bạch Dương bây giờ vô cùng phức tạp ---

Anh ta và Chu Minh ngoại trừ là bạn cùng bàn hồi trung học, sau đó cũng không còn liên lạc với nhau. Từ Bạch Dương học đại học trong nước, tốt nghiệp xong thì vào làm việc trong nhà nước, từng bước từng bước trở thành tinh anh trong mắt ba mẹ. Chu Minh thì sau đó đi học lại, rồi ra nước ngoài du học, anh vừa về nước cách đây không lâu.

Hai người có cuộc sống hoàn toàn khác nhau, điểm giao nhau giữa bọn họ hồi trung học chính là cùng thích một cô gái. Xa cách nhiều năm, Chu Minh có thật sự đứng về phía anh ta, giúp anh ta làm lành với Nhiếp Thanh Anh hay không?

Một nơi khác, Chu Minh nhìn bóng dáng dần dần khuất xa của Từ Bạch Dương qua kính chiếu hậu, nụ cười phai nhạt dần: Xin lỗi nhé bạn học cũ. Chính cậu là người ngoại tình trước nên đừng trách tôi lợi dụng cơ hội. Chỉ cần cậu lộ ra điểm sai thôi, tôi có thể khiến cậu không thể quay đầu.

Lái xe được năm phút thì Nhiếp Thanh Anh ngồi bên ghế phụ nhẹ giọng nói, "Anh..."

Người đàn ông nhanh chóng đáp lại, "Anh là Chu Minh!"

Nhiếp Thanh Anh sững sờ, sau đó mỉm cười. Bây giờ cô vẫn chưa nhớ mặt anh, nhưng Chu Minh cứ xuất hiện hoài, anh còn quen với Từ Bạch Dương cho nên cô đương nhiên biết anh là ai mà. Hơn nữa anh còn tặng quà cho cô mỗi ngày, bảo đó là quà an ủi...Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, "Tôi biết anh là ai mà. Cảm ơn anh đã giải vây giúp tôi, tôi chỉ muốn nói, không còn thấy Từ Bạch Dương nữa nên anh có thể dừng xe để tôi xuống không."

Chu Minh nhìn thẳng phía trước, ngón tay gõ gõ lên vô lăng. Đôi mắt màu hổ phách sáng lên, anh nở nụ cười hờ hững, "Cô Nhiếp à, em cảm ơn anh hai lần rồi. Nhưng anh chưa thấy có báo đáp gì cả."

Nhiếp Thanh Anh khẽ giật mình, sau đó nói với anh: "Ôn cứu mạng nguyên lấy thân báo đáp. Đó chỉ có trong cổ đại thôi, mà anh cũng không hề cứu mạng tôi, anh chỉ giúp đỡ nên phải điều chỉnh một chút..."

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu, lấy điện thoại từ trong túi xách ra, nghiêng đầu nhìn một bên mặt Chu Minh, cô nói "Tôi đưa tiền cho anh nhé."

Chu Minh. "...!!!"

Bánh xe kít một tiếng thảng gập, hai người bị kéo về phía trước thật mạnh, sau đó mới ngồi vững lại. Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc quay lại nhìn Chu Minh dừng xe giữa đường, anh đang nhìn cô bằng một ánh mắt khó hiểu.

Đưa tiền cho anh?? Cô có biết anh nhiều tiền thế nào không? Anh cần tiền chắc?

Nhiếp Thanh Anh khó hiểu, nhưng vẫn giải thích cho anh, "Kinh nghiệm 20 năm cuộc đời mách bảo tôi rằng, tiền có thể giải quyết mọi vấn đề."

Chu Minh trầm nghĩ: Nhưng kinh nghiệm 20 năm trong đời anh lại nói với anh rằng, anh sẽ không tìm ra được cô gái nào xinh đẹp lại đáng yêu hơn em.

Nhìn cả nửa ngày, Chu Minh mới kiểm chế được bản thân mà không hù dọa cô gái vừa bị bạn trai đá này. Anh tự nói với mình rằng vẫn còn nhiều thời gian, trên mặt lại nở nụ cười nham nhở, giọng anh vang giòn, "Tiền hả? Anh không thiếu."

Nhiếp Thanh Anh cảm thấy khó xử, "Vậy thì phiền thật. Không giải quyết được bằng tiền, thì tôi không biết phải làm sao."

Chu Minh cười khẽ, "Sao lại thế được. Anh sẽ cho em cơ hội báo đáp. Chuyện là vậy, công ty của anh có một tạp chí chụp ảnh tuyên truyền cho nhưng lại thiếu người mẫu. Anh phỏng vấn hơn một nghìn người nhưng chưa thấy ai hợp hơn em. Cô Nhiếp có thể giúp anh không?"

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, "Anh bảo giúp anh làm người mẫu?"

Chu Minh ra vẻ khổ não, "Đúng vậy, đạo diễn có một ý tưởng, muốn vũ công tạo những động tác múa với độ khó cao ở bất kỳ nơi nào trên đường phố. Người bình thường cảm thấy rất xấu hổ khi bị quần chúng vây xem mà còn phải múa trước mặt họ. Nếu em không đồng ý thì..."

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu, "Không đâu, tôi không quan tâm người khác nghĩ gì."

Cô đồng ý với yêu cầu kỳ quái của anh, đồng thời nghiêng đầu nhìn anh, "Hóa ra anh liên lạc thường xuyên với tôi là vì chuyện này, bạn thân tôi còn bảo anh đang theo đuổi tôi, tôi biết ngay là cô ấy suy nghĩ nhiều mà."

Chu Minh chỉ im lặng mỉm cười.

Anh tiếp tục lái xe đưa cô đến quảng trường trung tâm trước, chưa được bao lâu thì thư ký Trần vội vã dẫn anh quay phim chạy tới. Thư ký Trần trông vô cùng mạnh mẽ, vừa xuống xe đã tìm được người, đôi mắt cô ấy bừng sáng, vội vàng xông lên. Chu Minh nhú mồm rồi quay sang nói với Nhiếp Thanh Anh, "Ày da, thư ký của anh hơi có vấn đề, chính là quá nhiệt tình với anh..."

Anh còn chưa dứt câu thì thư ký Trần đã chạy vụt qua mặt anh, kích động nắm tay Nhiếp Thanh Anh, "Cô chính là Nhiếp Thanh Anh phải không? Wa, lần đầu tiên tôi mới thấy có người xinh đẹp thế này, đúng là tích đức ba đời mà!"

Chu Minh, "..."

Tích đức ba đời cái con khi ấy.

Còn dám làm lỗ nữa hả? Bộ đây là lần đầu cô thấy Nhiếp Thanh Anh chắc?

Nhưng thư ký của anh lại quá nịnh bợ, dựa vào lợi thế phái nữ mà nhiệt tình khoát tay Nhiếp Thanh Anh, lừa cô nàng không có kỹ năng giao tiếp này đi

mất. Thư ký Trần vừa đi vừa nói, "Ay da, cô gọi tôi là Linh Linh là được rồi. Tên tiếng Trung của tôi là Trần Linh Linh, tên tiếng Anh là Lingling Chen. Cô Nhiếp à, tôi muốn phỏng vấn cô vài câu, sao cô lại có thể khiến một đàn ông nhớ mãi không quên hay vậy? Cô nhìn tôi xem, đứng cạnh đại gia còn khó nữa kìa, liệu bây giờ gọt mặt còn kịp không..."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Toàn là cáo già cả, giả vờ cái gì chứ?

Tuyên truyền "Khiêu vũ ở dân gian" là thật.

Nhưng hạng mục này ngay từ đầu tập đoàn Chu thị muốn mời người đứng đầu của Đoàn múa cổ điển của tỉnh - Lương Hiểu Bạch. Chu Minh tự mình gặp mặt Lương Hiểu Bạch, đoạt lấy cơ hội này để mượn hoa hiến Phật mà nâng Nhiếp Thanh Anh lên. Nhiếp Thanh Anh vẫn chưa biết lần tuyên truyền nghệ thuật dân gian của tập đoàn Chu thị mạnh tay thế nào, càng không biết vì cô mà Chu Minh phải gánh bao nhiêu áp lực. May là Nhiếp Thanh Anh nhận giải thưởng là sự thật, cô xinh đẹp cũng là sự thật, Chu tam thiếu lại là con trai của chủ tịch, cho nên lần này tập đoàn mới để yên cho Chu Minh chuyên quyền lần này.

Nhưng cũng vì thế mà Chu Minh và các lão thần trong tập đoàn khó tránh khỏi có mâu thuẫn.

Với chức danh thư ký cao cấp, Trần Linh Linh hơi lo lắng Nhiếp Thanh Anh sẽ phụ lòng tin của giám đốc nhà mình.

Nhưng Trần Linh Linh nhanh chóng phát hiện, Nhiếp Thanh Anh không hổ là nữ thần gây thương nhớ nhiều năm của giám đốc.

Buổi chiều, nhiếp ảnh gia vác camera cùng bọn họ đi xuyên qua các ngõ ngách chụp ảnh cho Nhiếp Thanh Anh. Tuy bọn họ không phải là dân chuyên nghiệp nhưng vẫn có thể nhìn ra nền tảng vũ đạo của Nhiếp Thanh Anh vững chắc thế nào, Nhiếp Thanh Anh có thể dựa vào tưởng tượng của anh quay phim mà bày ra những dáng múa mà bọn họ yêu cầu.

Tóc dài đen mượt như mây, cô gái mặc cái áo hở vai màu bạc hà, phối hợp với quần thể thao màu trắng. Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, làn da trắng như tuyết, chính là kiểu nữ thần khiến người ta nhớ mãi không quên. Khung xương của cô vô cùng mềm dẻo, mỗi khi tạo dáng hoặc nhảy múa, khi ánh đèn flash tỏa sáng, càng có nhiều người qua đường dừng bước vì cô.

Mọi người nhao nhao hỏi, "Là ngôi sao nào thế? Mới thấy lần đầu."

Bọn họ bắt đầu lấy điện thoại ra chụp hình hoặc quay clip lại.

Chu Minh đứng bên cạnh xem với vẻ mặt đầy tự hào. Anh rất vui khi cô gái mình thích được mọi người yêu thích, nhưng cô lại không thuộc về bọn họ. Nhìn mọi người vây xem ngày càng nhiều, anh ra hiệu cho thư ký bảo nhân viên để bọn họ ngăn mọi người đang đứng xem, anh bước qua, vừa tiến vào phạm vi quay phim vừa nắm lấy cổ tay Nhiếp Thanh Anh kéo cô chạy về phía không người.

Nhiếp Thanh Anh chạy rất chậm, anh quay đầu ra sau uy hiếp cô, "Chạy mau nào, cẩn thận bị người ta ăn thịt."

Nhiếp Thanh Anh, "Sao anh lại nói thế? Anh phỉ báng người qua đường, là phạm pháp đó."

Chu Minh ngăn cô lại, "Suýt, em nói linh tinh gì đó! Đừng tăng thêm gánh nặng cho chú cảnh sát nữa."

Anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt như chứa đựng muôn vàng tia nắng, Chu Minh mỉm cười. Trông anh như một cậu bé nghịch ngợm đang vui đùa. Nhiếp Thanh Anh vừa ngỡ ngàng vừa do dự, đến khi anh quay đầu nhìn cô mỉm cười, trái tim khẽ đập loạn nhịp. Không hiểu sao cô lại có một cảm giác rung động khó nói, chỉ biết trong một giây thất thần ấy, mà khi cô lấy lại tinh thần thì Chu Minh kéo cô chạy đến dựa lên một bức tường thờ hỗn hên.

Mái tóc trước trán anh thấm đầy mồ hôi, còn anh lại mỉm cười nhìn cô.

Tâm trạng Nhiếp Thanh Anh bỗng trở nên nhẹ nhõm hẳn, đôi môi khẽ nấp nấp, cô ngại ngần đưa tay lên lau mồ hôi thì mới phát hiện ra tay mình đang bị Chu Minh nắm chặt. Nhiếp Thanh Anh dẩy dụa, Chu Minh thấy thế thì buông tay ra, anh vội vàng nói, "Em căng thẳng cái gì? Lúc trước khi anh và Từ Bạch Dương theo đuổi em, cũng đã nắm tay em rồi. Đây là bạn cũ cả, đừng ngại."

Nhiếp Thanh Anh nghĩ rằng anh đang nói anh đi cùng Từ Bạch Dương, chứng kiến Từ Bạch Dương theo đuổi mình.

Cô có hơi nghi ngờ.

Chu Minh dịu dàng nói, "Để anh đoán xem, có phải em đã nhớ ra anh là ai đúng không?"

Nhiếp Thanh Anh, "...Anh không phải là bạn cùng bàn với Từ Bạch Dương ư?"

Da mặt Chu Minh căng ra, ánh mắt anh trầm xuống, nhìn cô chăm chăm, không thể tin nổi, mình theo đuổi cô lâu như thế mà cô lại không có một chút ấn tượng nào. Anh viết thư tình cho cô, vì cô mà đánh nhau với nam sinh trường cô, cổ vũ cho cô trong mỗi cuộc thi...Chu Minh, "Không lẽ anh không còn thân phận nào khác ư?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh thật lâu.

Mắc chứng mù mặt đã lâu, nếu để Nhiếp Thanh Anh đối mặt với người khác cô sẽ rất sợ hãi, hoảng hốt. Ở ngoài cô là nữ thần trong mắt mọi người, nhưng bên trong lại là một cô gái không thể nhận ra bất cứ ai, phải giả vờ lạnh lùng. Bây giờ cô nhìn Chu Minh, trong đầu lại hiện lên vô số gương mặt xa lạ. Mỗi một gương mặt cố gắng khớp vào Chu Minh, nhưng...

Chu Minh ra vẻ giận dữ gõ vào trán cô, "Cô gái ngốc này! Anh còn là bạn cùng phòng với Từ Bạch Dương nữa!"

Nhiếp Thanh Anh nhẹ nhàng thở phào, "Đúng đúng đúng, tôi nhớ ra rồi."

Nhưng Chu Minh biết rõ cô không nhớ anh.

Chu Minh kéo kéo tay cô hỏi, "Nghỉ đủ chưa? Đi, chúng ta tiếp tục chụp nào. Đừng thấy nhiếp ảnh gia của bọn anh không có ở đây, trình độ của Chu tam thiếu anh đây cũng không kém đâu nha."

Nhiếp Thanh Anh "Ừ" một tiếng, nhìn trái nhìn phải, giúp Chu Minh tìm một chỗ thích hợp để chụp ảnh. Vừa đi được hai bước, Nhiếp Thanh Anh nghi ngờ hỏi anh, "Chu tam thiếu?"

Chu Minh điều chỉnh camera trên vai, hờ hững hỏi lại, "Sao vậy?"

Nhiếp Thanh Anh nói, "Người phục vụ ở quán bar hôm đó không phải nói 'thứ tư' mà là 'Chu tam thiếu' có đúng không? Cậu ta biết anh. Anh thường đến đó hà."

Máy quay phim xém tí nữa bị Chu Minh vứt đi.

Anh khiếp sợ, quay lại nhìn Nhiếp Thanh Anh, nóng lòng muốn giải thích mình không phải là công tử ăn chơi như cô nghĩ, nhưng khi anh vừa nhìn thấy ý cười trong mắt cô thì hiểu ngay. Chu Minh dừng lại, đưa tay làm động tác ngắt mũi cô, nhưng không hề chạm vào mũi cô, "A, cô bé lớn gan, dám trêu anh à?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh, ánh mắt trong veo, hàng mi run rẩy, nét hồng trên gương mặt cô như trời xuân tháng ba, cô khẽ cười rồi cất bước chạy theo Chu Minh, bước chân nhẹ nhàng trông cô dường như rất vui vẻ. Mấy ngày liên tục bị Từ Bạch Dương bám theo ám ảnh, bây giờ mới được thả lỏng một chút.

Chu Minh theo thói quen nắm lấy cổ tay cô, dẫn cô đi chụp hình, mà Nhiếp Thanh Anh đã không còn kháng cự như trước.

Chu Minh im lặng làm tan rã địch ý và kháng cự của cô dành cho mình, cả một buổi chiều, anh trêu cô rồi lại khen cô, giúp cô chụp những bức ảnh thật đẹp. Thư ký Trần và nhiếp ảnh gia đã bị quăng tới nơi nào, Chu Minh đã mang theo nữ thần của mình bay đến vài thánh địa tình yêu. Dĩ nhiên, ảnh chụp nhiều nhưng chọn ra chỉ vài tấm, phần hậu kỳ có thể sẽ chỉnh sửa thêm nhưng Chu thiếu không thêm đề ý.

Quảng trường trung ương gần sát với trung tâm thương mại, xung quanh đều là các cặp tình nhân nắm tay nhau đi dạo. Chim bồ câu trắng bay vòng quanh quảng trường dưới ánh nắng vàng rực rỡ. Khi mặt trời ngã về tây cũng là lúc chụp ảnh xong, Nhiếp Thanh Anh ngồi xõm trên mặt đất cho bồ câu ăn. Chu Minh đi mua nước cho cô, nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, anh yên lặng một hồi, thầm xin lỗi cô rồi lấy điện thoại ra gọi.

Ánh nắng chiều tà hắt lên gương mặt trắng như sứ, cô chống tay lên đầu gối ngắm nhìn đàn bồ câu, đôi môi nhỏ xinh khẽ mím lại rồi nở nụ cười, vô cùng quyến rũ. Anh đứng từ xa ngắm nhìn cô, đến khi Nhiếp Thanh Anh cảm thấy anh đi quá lâu, bắt đầu nhìn xung quanh thì anh mới từ từ bước tới.

Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh ngồi nghỉ ngơi trên một chiếc ghế trắng phía sau suối phun nước, ánh nắng xuyên qua kẽ hở của lá cây, tầng tầng lớp lớp, dưới bóng cây râm mát, bầu không khí vô cùng hài hòa, Nhiếp Thanh Anh cúi đầu hút một hộp trà sữa thì bỗng nhiên từ xa có giọng nói của một người phụ nữ trung niên gọi lớn, "Tiểu Nhiếp."

Cùng lúc đó, kèm theo một giọng nói kinh ngạc, ngập ngừng hỏi, "Chu Minh?"

"Sao hai người lại ở cùng nhau?"

Nhiếp Thanh Anh nghe thấy thì ngẩn đầu lên tìm kiếm, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên xách theo túi lớn túi nhỏ từ trong trung tâm thương mại bước ra. Sắc mặt bà ấy vô cùng khó coi, đây chính là mẹ của Từ Bạch Dương. Bà Từ cứ tưởng mình nhìn lầm, bà dụi dụi đôi mắt, đến khi Chu Minh đứng bên cạnh nửa cười nửa không lên tiếng, "Ồ, di nhỏ cũng đi dạo phố ư?" Bà Từ liền xác nhận đó là con dâu tương lai của mình, nó dám vứt bỏ con trai mình mà cầu kết với đứa con trai nhà họ Chu ư!

Người bạn đi cạnh bà chính là vợ đương nhiệm của đại gia Chu Kiến Quốc, trẻ tuổi lại xinh đẹp, chỉ lớn hơn Chu Minh vài tuổi, nhưng mỗi lần gặp đều bị Chu Minh bõn cợt một tiếng, "Di nhỏ."

Nhiếp Thanh Anh đứng dậy, cô không biết Chu Minh quen với người phụ nữ bên cạnh bà Từ, nhưng cô không có thời gian để nghĩ nhiều, thấy bà Từ thì lễ phép chào một tiếng, "Di Từ..."

Bà Từ không thêm đề ý đến Nhiếp Thanh Anh mà quay người đi thẳng, chưa được bao xa đã lấy điện thoại ra gọi cho Từ Bạch Dương, "Bạch Dương à, bạn gái con "ăn vụng" sau lưng con đấy, con có biết không..."

Đôi mắt Nhiếp Thanh Anh co rụt lại, vội vàng đuổi theo vài bước nhưng rồi dừng lại. Cô lẳng lặng nhìn bóng lưng của bà Từ, giống như đang xem một đoạn ký ức đã xóa bỏ trong đầu. Cô không hề nhìn thấy Chu Minh đứng sau lưng mình đang trao đổi ánh mắt với người được gọi là "dì nhỏ" kia.

Sau khi người vợ hiện tại của Chu Kiến Quốc sinh được một đứa con gái thì luôn cho rằng mình không thể sinh được con trai. Bà Chu nhỏ này luôn bị mối quan hệ rắc rối ở nhà họ Chu tra tấn, khó có dịp Chu thiếu nhờ cô ta giúp đỡ, cho cô ta một nhành ô liu, cô ta đương nhiên sẽ nhận lấy rồi.

Bà Chu nhỏ nhẹ nhàng mỉm cười nhìn bà Từ nổi giận đùng đùng lên xe rồi đi, rồi lại quay đầu tò mò nhìn cô gái cao gầy bên cạnh Chu Minh nghĩ nghĩ. Hóa ra đây chính là Nhiếp Thanh Anh trong truyền thuyết.

Toàn bộ nhà họ Chu ai cũng tò mò người trong lòng của Chu Minh.

...

Chu Minh đã muốn cướp Nhiếp Thanh Anh về tay mình thì anh sẽ quyết tâm tàn nhẫn, làm việc không chừa đường lui. Một bên đề Lương Hiểu Bạch tiếp tục theo đuổi Từ Bạch Dương, một bên đề bà Từ chặt đứt khả năng tái hợp của bọn họ. Để lại cho Nhiếp Thanh Anh thời gian tiêu hóa, Chu Minh thừa lúc đó mà làm tăng độ cảm tình của cô với anh, đồng thời cố gắng hoàn tất công việc của mình.

Hợp tác quảng cáo đã thảo luận xong, ký hợp đồng với tiểu minh tinh kia xong xuôi thì cũng đã đến tháng bảy.

Nhà họ Chu có một căn biệt thự ở ngoại ô, hiếm khi Chu thiếu mới về nhà một lần, vừa mới bước vào phòng khách thì thấy có vài người phụ nữ đang tụ tập đánh bài. Bà Chu nhỏ làm cái, bà Từ cũng có mặt ở đây. Thấy cậu chủ về nên quản gia vội vàng ra đón, đồng thời thông báo cho bà Chu nhỏ đang đánh bài với mấy người kia. Ánh mắt cô ta lóe lên như có điều suy nghĩ. Cho nên, sau khi Chu Minh vào nhà, dù anh không nhìn qua nhưng lúc bước lên lầu vẫn nghe thấy mọi người đang vây quanh bà Từ bàn luận, "Thật hả? Con bà muốn cầu hôn Nhiếp Thanh Anh hả? Ghê thật, đã ầm ĩ thế này rồi mà vẫn cầu hôn ư?"

Bà Từ bắt đắc dĩ, "Tôi cũng hết cách. Bạch Dương nhà tôi chỉ nhìn trúng mỗi Tiểu Nhiếp, tôi và ba nó đành phải đồng ý thôi. Đúng là nghiệp chướng mà..."

Cầu hôn!

Chu Minh dựa người vào lan can, sắc mặt lạnh lùng. Anh không đi lên lầu nữa mà xoay người bước xuống. Bà Chu nhỏ vội vàng đuổi theo hỏi, "Chu Minh, cậu đi đâu đấy? Tối nay cha cậu về mà hỏi thì sao?"

Chu Minh quay lại, nhìn cô ta.

Anh vui vẻ đáp, "Toàn là cáo già cả, già vờ cái gì chứ?"

Bà Chu nhỏ dờ người, sau đó kiềm chế cảm xúc, bình tĩnh mỉm cười nhìn Chu Minh vừa trở về, chưa kịp nghỉ ngơi đã lên xe thể thao phóng đi. Cô ta sờ cái bụng của mình, cảm thấy tâm trạng tốt hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Cùng một ngày, cô Nhiếp đây lại nhận được hai lời cầu hôn

Nhiếp Thanh Anh đã nói mình và Từ Bạch Dương chia tay nhưng mọi người xung quanh vẫn nghĩ bọn họ là một đôi. Vì phản ứng của Từ Bạch Dương như muốn nói với mọi người rằng hai người họ chỉ đang giận dỗi nhau mà thôi. Nhiếp Thanh Anh là người thích yên tĩnh, cô không quen phải nói với người khác rằng mình và Từ Bạch Dương đã kết thúc. Cô muốn tự mình chữa thương đồng thời không muốn dây dưa với bạn trai cũ, lại dẫn đến kết quả là, người người vui mừng chờ hai người tái hợp.

Nhiếp Thanh Anh cảm thấy thật phiền phức.

Cô không quan tâm Lương Hiểu Bạch và Từ Bạch Dương ra sao, cô còn chưa nghĩ ra phải nói thế nào với ba mẹ mình, Từ Bạch Dương mỗi ngày đến đón cô đi làm, tặng quà cho cô. Tất cả đều là nguyên nhân dẫn đến phiền muộn.

Nhiếp Thanh Anh đã thở phào nhẹ nhõm khi bà Từ hiểu lầm cô bắt cá hai tay, cô nghĩ rằng rốt cục đã có thể kết thúc sự tra tấn này rồi. Ai ngờ vài ngày sau, bà Từ lại hẹn gặp cô muốn tâm sự về chuyện tình cảm của người trẻ tuổi. Nhiếp Thanh Anh không muốn đề ý đến Từ Bạch Dương, nhưng vẫn phải

Kính trọng người lớn.

Chạng vạng tối, sau khi tập múa xong thì Nhiếp Thanh Anh đón xe đi đến nhà hàng Pháp để gặp mặt bà Từ. Bình thường bà Từ đối xử với cô rất hờ hững nhưng vì tôn trọng trường bối, cô đặc biệt quay về nhà thay đồ, lên xe bắt đầu trang điểm nhẹ nhàng. Nhưng không ngờ, khi đến nơi, được nhân viên phục vụ dẫn đến chỗ hẹn lại thấy một người đàn ông đứng dậy vẫy tay với cô, "Thanh Anh, muốn hẹn em ra ngoài thôi cũng khó quá."

Đèn chùm tỏa ra ánh sáng dịu dịu, ánh nền chập chờn, đứng trên tấm thảm sang trọng, nhìn thấy người đàn ông mặc âu phục mang giày da, Nhiếp Thanh Anh, "..."

Vừa nhìn thấy Từ Bạch Dương là cô liền hiểu, không muốn nói nhiều, cô xoay người rời đi.

Từ Bạch Dương túm lấy cổ tay cô, thấp giọng cười khò, "Nhà hàng này rất khó đặt chỗ trước, anh phải đặt trước một tháng mới có bàn. Anh đúng là có nhờ mẹ anh để kết thúc mối quan hệ của chúng ta. Em.."

Anh ta định nói, "Em cho em chút thể diện." Nhưng Nhiếp Thanh Anh vừa nghe anh ta nói muốn chấm dứt nên dừng bước, bắt lấy trọng điểm, "Anh rốt cục đã muốn kết thúc?"

Từ Bạch Dương, "Ừm..."

Nhiếp Thanh Anh kéo ghế ra ngồi xuống.

Nhân viên phục vụ lễ phép cúi đầu, nụ cười bên khóe môi Từ Bạch Dương cứng đờ. Biểu hiện không kịp chờ đợi muốn cùng anh ta chấm dứt của Nhiếp Thanh Anh khiến lòng anh ta phũ một lớp sương mờ. Từ Bạch Dương đứng yên một chỗ cả buổi, đợi đến lúc Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu nhìn thì anh ta mới thờ dài ngồi xuống.

Từ Bạch Dương nhìn Nhiếp Thanh Anh, "Nghiêm mặt làm gì? Coi như sau này...chúng ta cũng có thể làm bạn mà."

Thái độ anh ta tùy ý làm Nhiếp Thanh Anh cũng nhẹ nhõm không ít.

Từ Bạch Dương cười nhẹ, "Em còn nhớ lúc chúng ta lên đại học không? Lúc đó ba mẹ không cho anh lên thủ đô học, không cho anh tiền sinh hoạt, nhưng anh còn phải theo đuổi bạn gái. Khi ấy anh chỉ mong khi nào kiếm được tiền, sẽ dẫn em đến nhà hàng sang trọng thế này để ăn thật ngon."

Nghe anh ta nói, ánh mắt Nhiếp Thanh Anh dịu dàng hẳn.

Cô cũng nhớ lúc học đại học hai người bọn họ tình cảm thế nào. Nói thật, Nhiếp Thanh Anh là một người quái dị, có rất nhiều người theo đuổi cô nhưng đều bị sự lạnh lùng của cô đánh bại. Chỉ có mỗi Từ Bạch Dương đột phá vòng vây trở thành người quan trọng nhất.

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một lát rồi nói, "Em nhớ có một lần vào mùa đông hồi trung học, anh không có tiền mua vé xe về nhà, khi đó còn quan tâm em mượn tiền. Sau đó em đã gom hết tiền trên người cho anh mượn, mặc dù lúc ấy chúng ta chưa có gì nhưng em rất lo cho anh. Ba mẹ em còn tưởng em gặp lừa đảo làm bọn họ lo lắng thật lâu, nhưng lại không dám hỏi em mà chỉ dám gọi điện cho Lộ Khê, cô ấy lại gọi hỏi anh, anh lại nghi ngờ hỏi ngược lại em...đi một vòng, náo nhiệt hẳn lên."

Lúc cô nói chuyện này với giọng điệu dịu dàng, khóe môi khẽ nhếch lên nở nụ cười. Nhưng Từ Bạch Dương lại, "..."

Anh ta lắc lắc ly rượu trong tay, ánh mắt rũ xuống nhìn rượu đỏ sóng sánh bên trong. Dưới ánh đèn, anh ta bị Nhiếp Thanh Anh chọc bật cười, giọng nói vừa cứng chiều vừa bất lực, "Sao em lại nhớ kỹ mấy chuyện mất mặt của anh vậy?"

Nhiếp Thanh Anh nói như đương nhiên, "Em cũng nhớ rất rõ những lúc anh tốt với em. Lúc học đại học, cả trường đều biết bạn trai của em yêu em nhiều bao nhiêu."

Từ Bạch Dương hỏi, "Cái gì em cũng nhớ, vì sao phải chia tay với anh?"

Nhiếp Thanh Anh ngờ ngác một lát, rướn người về phía trước, thật thà đáp, "Tốt thì tốt thật, nhưng lúc không tốt cũng giống như nhau. Có lẽ bây giờ anh rất thích em, anh nghĩ mình chỉ phạm phải sai lầm mà một người đàn ông hay mắc phải. Nhưng em lại không phải là người yêu anh đến nỗi có thể chấp nhận hết những vết dơ như thế."

Từ Bạch Dương, "Cứ phải nhắc đến Lương Hiểu Bạch ư? Em không thể xem như chưa từng có chuyện này sao?"

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc nhìn anh ta, ánh mắt như muốn nói: Sao lại không tồn tại cho được? Nhưng phản xạ của cô hơi kỳ lạ, một lát sau như bình tĩnh, "Dựa vào lý trí, em có thể chấp nhận sai lầm của anh. Em biết anh đang làm trong nhà nước, danh tiếng không thể quá xấu được, cho nên em sẽ không nói với mọi người chuyện của anh và Lương Hiểu Bạch. Nếu anh đang lo chuyện này thì anh có thể yên tâm"

Từ Bạch Dương cảm thấy miệng đắng chát, cô nghĩ mình quán lấy cô là do nguyên nhân ấy? Từ Bạch Dương nhẹ giọng đáp, "Nói thế thì em không trách anh nữa? Về sau sẽ không nhắc đến chuyện này?"

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một lát, dù sao hai người cũng đã chia tay, "Có gì đâu. Cảm ơn anh đã cho em thấy rõ bản chất của anh..."

Nhiếp Thanh Anh còn chưa nói hết, Từ Bạch Dương đã nâng ly lên, "Nào, anh mời em một ly."

Anh ta không dám để Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, anh ta muốn mình nắm giữ tiết tấu của buổi trò chuyện. Từ Bạch Dương im lặng dẫn dắt Nhiếp Thanh Anh nhớ về quá khứ tốt đẹp của bọn họ, để bầu không khí tốt hơn, anh ta nháy mắt với nhân viên phục vụ xa xa, ý bảo bọn họ sắp xếp chuyện cầu hôn -

Để kết thúc đoạn tình cảm của bọn họ ở nơi này, chính là cầu hôn.

...

Cũng trong thời gian đó, Chu tam thiếu bị kẹt xe trên cầu vượt mà trong lòng như muốn sụp đổ. Ra khỏi xe, anh nhìn mấy hàng xe xếp hàng dài nối đuôi nhau như đang rồng rắn thì tức muốn chửi thề. Anh đứng trên cầu chống nạnh gọi điện thoại nhắn thư ký hơn mười phút.

Trần Linh Linh bên kia vô cùng oan ức, "Giám đốc, tôi đang nghỉ phép. Anh nói sau khi ký hợp đồng thì cho tôi nghỉ mà."

Chu Minh nhíu mày, "Tôi sắp mất vợ rồi mà cô còn có tâm trạng nghỉ phép hả?"

Trần Linh Linh, "Tôi cũng không phải kẻ thứ ba! Anh mất vợ thì tôi có cười hay khóc đều không thích hợp mà?"

Chu Minh, "Nói chuyện cho đàng hoàng, tôi ghi âm lại đây."

Thư ký Trần sợ anh ghi nộ về sau mà khóc không ra nước mắt, "..."

Đùa với giám đốc vài câu, Trần Linh Linh bắt đầu gọi điện hỏi thăm khắp nơi. Một lát sau, Chu Minh không nhận được mà hút thuốc, thư ký Trần gọi đến, nhanh chóng báo cho giám đốc biết cô Nhiếp đang hẹn hò với Từ thiếu. Theo như bà Từ nói thì lần hẹn này sẽ biến thành hiện trường cầu hôn.

Trần Linh Linh trong lòng yên lặng đốt nến cho giám đốc nhà mình, "Anh xong đời rồi."

Chu Minh lại rất tinh táo, "Cô đến nhà hàng đó trước đi, giúp tôi trông chừng, phải nhanh chóng báo cáo tình huống mới nhất cho tôi đây."

Thư ký Trần khó xử, "Giám đốc à không được đâu. Nhà hàng kia phải hẹn trước một tháng mới được, tháng trước anh hủy hết mọi cuộc hẹn, nên bây giờ chúng ta không có hẹn."

Chu Minh, "Cô qua đó trước đi, để tôi sắp xếp."

Cúp điện thoại của thư ký, Chu Minh mở Wechat, bắt đầu hỏi đám bạn của mình, có người đã hẹn trước ở nhà hàng này, Chu Minh muốn điều chỉnh lại thời gian. Anh hỏi cả buổi, Hàn Đạt hỏi anh, "Cậu muốn làm gì?"

Chu Minh không nói rõ, đám bạn của anh vẫn chưa biết chuyện anh đi đào tường nhà người ta. Nếu cuối cùng vẫn thua Từ Bạch Dương thì thật mất mặt. Chu Minh tùy tiện lấy cớ, "Mấy ngày trước có ký hợp đồng với một minh tinh đó? Cô ta rất hợp với tôi nên muốn mời cô ta một bữa."

Hàn Đạt không hề nghi ngờ, "Thật ư, vậy tốt quá rồi. Cậu chờ một lát."

Chu Minh không ngừng nhìn thời gian, "Nhanh lên, đừng nhiều chuyện mà đi nói lung tung."

Hàn Đạt vỗ ngực cam đoan, "Tôi làm thì cậu cứ yên tâm!"

Hàn thiếu lấy lướt của mình đưa cho Chu Minh để anh bảo thư ký liên hệ trực tiếp với nhà hàng. Sau mấy cuộc điện thoại, Hàn Đạt cảm thấy sáng khoái tinh thần, trong lòng thật vui vẻ. Anh, Chu Minh và Khương Dược là bạn thân từ hồi cấp ba, Khương Dược không nói làm gì, còn Chu Minh thì Hàn Đạt biết rõ năm xưa anh thích Nhiếp Thanh Anh nhiều thế nào.

Nếu không phải lúc đó nhà Chu Minh xảy ra chuyện...Mùa đông năm ấy là lúc Chu Minh đau khổ nhất. Nếu không phải vì chuyện đó thì bạn trai của Nhiếp Thanh Anh chưa chắc gì là Từ Bạch Dương.

Mấy năm nay, mặc dù Chu Minh biểu hiện thoải mái. Nhưng Nhiếp Thanh Anh chính là tử huyệt của anh, ẩn một cái là nổ tung. Đợt trước Chu Minh bảo muốn từ bỏ Nhiếp Thanh Anh, Hàn Đạt không thể nào tin nổi. Bây giờ ở cùng một thành phố với Nhiếp Thanh Anh, mà Chu Minh lại muốn hẹn hò với minh tinh, đây đúng là muốn từ bỏ rồi...Tin tốt thế này mà Chu Minh lại không cho Hàn Đạt nhiều chuyện đúng là muốn bức chết anh ta.

Thế là trong lúc phấn khích, Hàn thiếu không đi nhiều chuyện với người khác mà lại gọi điện cho minh tinh mà Chu Minh muốn hẹn hò, "Bảo cho cô một tin tốt! Chu thiếu muốn hẹn cô, cô phải nắm chắc cơ hội đó!"

Nữ minh tinh đang chạy sô nghe thấy thế thì bất ngờ, "Thật ư? Tam thiếu muốn theo đuổi tôi?"

Hàn Đạt, "Tôi lừa cô làm gì? Chính miệng cậu ấy nói với tôi, cậu ấy có ấn tượng tốt với cô. Không có hảo cảm thì sao lại ký hợp đồng với cô? Cậu ấy đang nâng đỡ cô đấy!"

Hàn Thiếu và nữ minh tinh cùng nhau vui vẻ, mong mỗi chờ Chu Minh chậm chạp không đến buổi hẹn.

...

Thư ký Trần Linh Linh vội vã chạy đến nhà hàng, không uống được ngụm nước nào đã bắt đầu bàn bạc với ông chủ nhà hàng.

Lúc này, Nhiếp Thanh Anh đang dùng bữa bỗng nhiên cảm giác âm nhạc trong phòng đột nhiên thay đổi. Có người mang món mới lên, sau khi mang lên, bầu không khí xung quanh bỗng chốc im lặng. Nhiếp Thanh Anh vừa thấy Từ Bạch Dương ở đối diện đứng dậy, cô ngo ngắc ngắc đầu thì thấy Từ Bạch Dương ôm một bó hoa hồng thơm ngát rồi quỳ xuống.

Dao nĩa trong tay Nhiếp Thanh Anh rơi xuống bàn một cái "cạch", cô vội vàng đứng dậy.

Từ Bạch Dương quỳ trên mặt đất, ôm bó hoa ngẩng đầu nói với cô, "Thanh Anh, gả cho anh nhé!"

"Sai lầm trước đó, anh nguyện ý dùng cả đời này để bù đắp."

Nhiếp Thanh Anh tròn tròn mắt, sắc mặt trắng bệch.

Dàn nhạc bên trong bắt đầu vang lên giai điệu lãng mạn, nam ca sĩ vừa kéo đàn violin vừa hát, hai nhân viên bên cạnh Nhiếp Thanh Anh đang đứng và Từ Bạch Dương đang quỳ xuống cầu hôn xoay người. Một phút sau, toàn bộ thực khách trong phòng ăn đều đứng dậy vui vẻ chúc phúc, "Gả cho anh ấy đi, gả cho anh ấy đi..."

Đúng lúc này, thư ký Trần cũng đang giúp giám đốc nhà bình chuẩn bị lễ cầu hôn. Cùng một ngày, cô Nhiếp đây sẽ nhận được hai lời cầu hôn.

Nhìn Chu thiếu thấy mà thương, mình sẽ bật mí một chuyện để vỗ về anh nhà. Trong chương này, có một chi tiết đã bị thay đổi nhân vật chính. Các bạn có đoán ra không?

Spoil chương sau:

Mọi người xung quanh, "Cô Nhiếp à, có phải cô đồng ý nhằm đối tượng rồi không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Vợ ời, xin nghỉ một ngày, chúng ta đi đăng ký nhé

Ánh nền lung linh hắt lên gương mặt Nhiếp Thanh Anh, tiếng chúc phúc của mọi người xung quanh liên tiếp vang lên bên tai. Người đàn ông đang quỳ gối cầu hôn mỉm cười nhìn cô với ánh mắt tràn đầy lưu luyến. Trước khung cảnh đã được sắp xếp ổn thỏa thể này, Nhiếp Thanh Anh bỗng nhiên có cảm giác "đâm lao phải theo lao".

"Đồng ý đi! Đồng ý đi!"

Nhiếp Thanh Anh cắn môi, hàng mi khẽ lay động, đôi mắt long lanh phản chiếu sự giãy dụa.

Từ Bạch Dương nhìn mà lòng ngửa ngáy, nhưng anh ta cắn chặt răng quyết tâm phải làm tới cùng, nghĩ rằng chỉ một lần này thôi. Dưới sự cổ vũ đã chuẩn bị sẵn, Từ Bạch Dương nhẹ giọng tuyên thệ trước mặt cô, "Gả cho anh nhé, Thanh Anh. Những chuyện trước đó chỉ khiến anh càng thêm tin tưởng mình không thể rời xa em. Anh rất thích em, chúng ta ở bên nhau cũng rất vui vẻ mà đúng không? Nếu em không thể nào quên được...Em xin rút khỏi đoàn múa, sau khi kết hôn thì ở nhà, muốn làm gì tùy em, có được không em?"

Suy nghĩ của Nhiếp Thanh Anh luôn luôn lệch pha so với người khác, "...Anh bảo em nghỉ việc ở nhà chăm chỉ làm vợ ư?"

Từ Bạch Dương, "Không phải, chỉ cần em vui, em thích làm gì cũng được. Thanh Anh, em hãy tin anh một lần đi, chỉ cần tin anh thêm một lần nữa, anh nhất định sẽ không phụ lòng em."

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu nhìn vào mắt anh ta, không biết do ảnh hưởng bởi bầu không khí xung quanh hay là do cảm động bởi ánh mắt chân thành của Từ Bạch Dương mà làm cô nhớ đến những lúc bên nhau đầy ngọt ngào của cả hai. Lòng cô như mềm ra, nằm đó cô và anh ta ở bên nhau là do cô chỉ có thể nhận ra anh ta. Về ngoài khỏi ngõ của Từ Bạch Dương lại có thể hóa giải chứng mù mắt của cô, chuyện này đã khiến cô vui mừng biết bao. Hơn nữa sau khi quen nhau, anh ta cũng rất tốt với cô. Cùng Từ Bạch Dương ở bên nhau, cô rất hạnh phúc, cũng đã từng nghĩ cứ ở bên nhau thế này.

Nhưng, Nhiếp Thanh Anh luôn có một cảm giác khó chịu và bất lực đang giãy dụa trong lòng mình. Cô không cam tâm, không thể tha thứ, cũng không có cách nào chịu đựng được...

Lòng cô rối bời, mặt mày tái mét lui về phía sau, "Không được, em không thể đồng ý...anh để em suy nghĩ đã."

Bầu không khí xung quanh bỗng chốc yên tĩnh, ngay cả tiếng nhạc và tiếng hát cũng chậm lại một nhịp. Đôi mắt Từ Bạch Dương co rụt, nhìn cô gái cầm túi xách đứng dậy rời khỏi nhà hàng với bước chân lao đảo. Đúng lúc này thì thư ký Trần và giám đốc nhà hàng cùng bước tới, nhìn thấy cô thì Trần Linh Linh vội vàng trốn phía sau giám đốc. Nhưng cô quá lo xa rồi, mặc dù đáng người Trần Linh Linh ngực to eo thon nhưng Nhiếp Thanh Anh vẫn không nhận ra cô là ai.

Từ Bạch Dương cắn răng chạy đuổi theo tới cửa thang máy, "Thanh Anh, Thanh Anh..."

Một màn kịch kết thúc như thế, thực khách trong nhà hàng đưa mắt nhìn nhau mang theo vẻ tiếc hận. Còn thư ký Trần đang trốn sau lưng giám đốc nhà hàng thần thần bí bí lấy điện thoại ra đặt lên tai. Hóa ra cô luôn để điện thoại chứ không hề cúp máy, "Giám đốc, anh có nghe động tĩnh bên này chưa? Chuẩn bị chiến đấu! Chuẩn bị chiến đấu!"

Chu Minh thở hổn hển nói, "Gấp cái gì, đừng quấy rầy nữa."

Chu tam thiếu trực tiếp cúp điện thoại của thư ký nhà mình.

Sau khi Từ Bạch Dương rời đi, nhân viên phục vụ này giờ vẫn còn đang xem kịch hay mới chợt nhớ ra, "Quý ngài kia quên mang nhẫn theo."

Từ Bạch Dương và Nhiếp Thanh Anh cùng tiến vào thang máy, suốt dọc đường đi, anh ta vẫn ôm chặt bó hoa hồng, không ngừng giải thích với cô. Cửa thang máy mở ra, lầu một là trung tâm thương mại. Nhiếp Thanh Anh buồn bực bước ra khỏi thang máy, trong lòng rối bời. Cô không biết làm thế nào để đáp lại lời cầu hôn của Từ Bạch Dương, đồng ý hay không cô đều không thoải mái...

Hai người chân trước chân sau đi ra khỏi trung tâm thương mại, lúc đến cửa xoay, Nhiếp Thanh Anh còn quay đầu nói chuyện với Từ Bạch Dương. Nhưng vừa ra khỏi cửa, bỗng dưng có cái gì đó chạm vào đầu gối mình. Bao năm tập múa đã tạo cho cô sự nhạy cảm đối với cơ thể của mình, va chạm tuy nhỏ nhưng vẫn khiến cô dừng lại bước chân, sau đó cúi đầu nhìn xuống.

Sau đó cô nhìn thấy ở vị trí thấp như thế lại xuất hiện hai cái bóng bay. Một đôi song sinh cầm bóng bay trong tay, định tặng nó cho chị gái xinh đẹp trước mặt này, ai ngờ bóng bay lại bay thẳng lên trời. Bóng bay đủ màu sắc bay lướt qua mặt Nhiếp Thanh Anh khiến cô không thể rời mắt khỏi nó. Hai bé con sững sờ đứng đó, nhưng vẫn cố nói cho hết câu, "Chị ơi, có một anh nhờ bọn em tặng bóng bay cho chị."

Cô chưa kịp lấy lại tinh thần thì Từ Bạch Dương đứng phía sau bỗng nhiên đánh hơi có điều nguy hiểm, anh ta cứng đờ người. Sau đó, anh ta bắt lấy tay Nhiếp Thanh Anh, cảnh giác nói, "Thanh Anh, chúng ta đi thôi."

Ở phía sau, nhân viên phục vụ đã chạy đến, "Quý khách, hai người quên cầm nhẫn rồi."

Từ Bạch Dương quay đầu, về mặt vội vàng đầy phức tạp nhìn cái hộp nhỏ trong tay nhân viên phục vụ, hai chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên miếng lót bằng nhung.

Thời gian không cho anh ta cơ hội rút lui.

Trước mặt Từ Bạch Dương và Nhiếp Thanh Anh, đài phun nước của trung tâm thương mại vốn dĩ đã tắt lúc này đây bỗng nhiên phun lên, bọt nước tung tóe khắp nơi, tiếng nhạc du dương vang lên. Đồng thời, ánh đèn xung quanh bỗng nhiên bùng sáng. Trong điệu nhạc vui tai, dưới ánh đèn lấp lánh, đài phun nước càng thêm rực rỡ sắc màu với đủ hình dạng được biến hóa. Một người đàn ông chậm rãi xuất hiện từ phía sau đài phun nước.

Hiếm khi có dịp anh mặc trang trọng như thế, phần cổ tay áo được cài khuy bạc trông rất độc đáo.

Anh bước ra từ phía sau đài phun nước, gương mặt bị bọt nước bắn lên càng trở nên mờ mờ ảo ảo. Hơi thở mạnh mẽ và cảm giác quen thuộc này làm Nhiếp Thanh Anh phải nhìn anh thêm một lần nữa để xác nhận. Từ Bạch Dương ở sau lưng cứ giục cô đi mãi, nhưng cô vẫn đứng im không rời đi. Cô mang theo lòng hiếu kỳ ngắm nhìn khung cảnh chỉ có ở trong mơ đang xuất hiện trước mặt mình...

Người đàn ông quý xuông trước mặt cô, ôm bó hoa đưa tới. Ánh mắt anh không thèm nhìn Từ Bạch Dương mà chỉ chăm chú nhìn cô Nhiếp, dịu dàng nói, "Cô Nhiếp, anh cũng muốn cầu hôn em."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cùng một ngày, thế mà có hai người cầu hôn cô.

Cô ghen ngào, "...Chu Minh?"

Chu tam thiếu khoa trương hít sâu một hơi, giả vờ cảm động nói, "Trời ơi, em cuối cùng đã nhận ra anh, muốn khóc luôn."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Mặc dù không đúng lúc, nhưng cô lại bị Chu Minh chọc, ý cười lan tỏa bên môi.

Lúc này, nhân viên phục vụ lại nhắc nhở, "Cô Nhiếp, nhẫn của cô..."

Cửa xoay lại xoay một vòng, mấy thực khách vừa này dùng bữa chung đã xuống tới. Bọn họ đều là bạn bè quen biết với Từ Bạch Dương được mời đến để giúp đỡ. Nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh và Từ Bạch Dương vẫn còn đứng trước cửa, trước mặt lại có một người đang quý. Có mấy người trong đám

bọn họ nhận ra đây là Chu Minh, trong lòng run lên. Từ Bạch Dương chính trực theo đuổi bạn gái lại gặp phải Chu thiếu mạnh mẽ? Mấy người bọn họ nhìn không được mà thay mặt Từ Bạch Dương khuyên giải, "Cô Nhiếp, anh Từ rất thích cô, cô đồng ý với anh ấy đi."

"Cô nghĩ đặt phòng ở đây để cầu hôn bộ dễ lắm ư? Còn để bọn tôi phải đặt bàn trước cho ngày hôm nay. Anh Từ đã sắp xếp rất lâu rồi, cô đừng phụ lòng anh ấy."

"Đúng đó, cô Nhiếp, gả cho anh Từ cô sẽ không thiệt thòi đâu."

Mọi người nhón nháo thuyết phục cô. Nhiếp Thanh Anh lại đứng trước tình huống "đám lao phải theo lao", cô nhìn sang hai người đàn ông. Chu Minh vẫn ung dung chờ cô, Từ Bạch Dương vẫn không rời đi, yên lặng chờ cô. Nhiếp Thanh Anh nhú mày, cảm thấy bất mãn đối với hành động bức ép mình của Từ Bạch Dương.

Có lẽ vì không thể chịu nổi hành vi của Từ Bạch Dương, hoặc vẫn không thể tha thứ cho anh ta, có lẽ là do Chu Minh quá chân thành, buổi cầu hôn này lại quá rung động...đầu óc Nhiếp Thanh Anh như bị đóng băng, cúi đầu nhận lấy bó hoa trong tay Chu Minh, "Tôi đồng ý."

Mọi người xung quanh, "..."

Từ Bạch Dương vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, "Thanh Anh!"

Mọi người, "...Cô Nhiếp à, cô có đồng ý lộn người không vậy?"

Ban đầu Chu Minh sững sờ, ngay sau đó lại trở nên vui mừng như điên. Ban đầu anh định cầu hôn chỉ là muốn phá không cho Từ Bạch Dương cầu hôn thành công. Nhiếp Thanh Anh có một khối u trong lòng đối với Từ Bạch Dương, hai lời cầu hôn sẽ khiến cho cô mất đi khả năng do dự. Sau khi cô suy nghĩ lại, thì khả năng nhận lời cầu hôn của Từ Bạch Dương sẽ thấp đi...Chu Minh không ngờ rằng, trước mặt mọi người, Nhiếp Thanh Anh lại gật đầu chấp nhận lời cầu hôn của một người "qua đường" là anh đây.

Đồ ngốc Từ Bạch Dương, anh vậy mà lại được hỏi.

Nhiếp Thanh Anh ôm bó hoa, cúi đầu không nhìn ai bước nhanh rời khỏi hiện trường nhón nháo này.

Sau lưng, Chu Minh vội vàng đứng dậy đuổi theo cô. Vừa đi được vài bước đã bị Từ Bạch Dương ngăn lại. Anh ta lạnh lùng nhìn anh, "Chu Minh, cậu có ý gì? Dám "đào góc tường" nhà tôi?"

Tâm trạng của Chu Minh thiếu bây giờ rất tốt, anh vừa đưa mắt đuổi theo bóng lưng của cô gái nhỏ ẩn trong bóng tối, vừa qua loa đáp lại Từ Bạch Dương, "Đào cũng đã đào xong rồi, muốn bồi thường thì tìm thư ký của tôi."

Chu Minh đẩy anh ta ra, nhanh chân đuổi theo Nhiếp Thanh Anh.

Từ Bạch Dương chạy theo anh, gương mặt trắng trẻo giờ đây đỏ bừng. Từ Bạch Dương nổi giận đùng đùng, "Cậu đứng lại cho tôi! Cậu mà là bạn cũ cái gì! Chu Minh cậu là đồ tồi..."

Anh ta vung một nắm đấm, bị Chu Minh xoay người lại nắm chặt lấy.

Chu Minh xoay người nhìn anh ta, ánh mắt vô cùng sắc bén. Trong nháy mắt, trên người anh bỗng hiện lên hơi thở đầy nguy hiểm. Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, "Muốn đánh nhau à? Được thôi, dù sao Nhiếp Thanh Anh đã đồng ý gả cho tôi, tôi đây rộng lượng đánh với anh một trận vậy."

Từ Bạch Dương giận dữ, "Cậu "đào góc tường" của tôi! Cậu có ý gì, trả thù tôi ư, trả thù năm đó sau khi cậu từ bỏ Nhiếp Thanh Anh, còn tôi thì theo đuổi thành công. Bây giờ tìm tôi trả thù đúng không?"

Chu Minh ra vẻ tiếc nuối, "Aiz, bạn cũ à, cậu nói gì mà xa lạ quá. Ai trả thù cậu chứ, duyên phận là chuyện của ông trời, muốn tránh cũng không tránh được, tôi cũng hết cách rồi."

...

Sau khi Nhiếp Thanh Anh xúc động vì muốn thoát khỏi Từ Bạch Dương mà nhận lời cầu hôn của Chu Minh, đồng ý chưa được vài giây, cô đã hối hận.

Nếu Chu Minh đuổi theo, cô sẽ nói hết tình hình cho anh nghe, bảo với anh rằng mình đã hối hận. Nhưng Chu Minh không hề đuổi theo, anh còn đang bận đánh nhau với Từ Bạch Dương, giải quyết những chuyện còn sót lại khi xưa của hai người."

Nhiếp Thanh Anh lên xe về nhà với tâm trạng phiền muộn, cô đứng ngồi không yên suốt cả đường đi, cứ liên tục nhìn điện thoại với mong muốn có số lạ gọi đến, hy vọng Chu Minh nói với cô rằng anh chỉ giúp cô thoát khỏi khó khăn chứ anh không có ý gì cả.

Điện thoại ngược lại yên lặng cả đoạn đường. Chu Minh không hề gọi cho cô.

Nhiếp Thanh Anh tự an ủi bản thân, không chừng anh chỉ đùa thôi, cô đồng ý chắc cũng đùa anh rồi. Cả đêm trằn trọc, sáng hôm sau sau khi thức dậy, Nhiếp Thanh Anh ép buộc bản thân phải quên đi chuyện tối qua. Nhưng trời không toại lòng người, lúc cô xuống lầu đi làm thì lại thấy có một chiếc xe thể thao màu đỏ đang đậu trước khu nhà mình. Bởi vì giá trị xe thể thao này không phù hợp với khu nhà cũ cô đang ở, Nhiếp Thanh Anh không khỏi nhìn thêm vài lần.

Một giây sau, cửa xe mở ra, Chu Minh bước xuống với gương mặt dạt dào ý cười, "Vợ ơi, xin nghỉ một ngày, chúng ta đi đăng ký nhé."

Nhiếp Thanh Anh ngỡ ngác, "Đăng...đăng ký cái gì?"

Còn nữa, ai là vợ anh hả?

Chúc mừng Chu thiếu đã kết thúc chuỗi ngày ăn hành, bắt đầu hành trình ăn tỏi =)))

Spoil chương sau:

Nhiếp Thanh Anh mở danh bạ điện thoại, trong hàng loạt số lạ cô dễ dàng tìm ra số của Chu Minh. Cô nhắn cho anh một tin: "Đăng ký kết hôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đến đây là để kết hôn hay ly hôn vậy?

Nhiếp Thanh Anh rất xinh đẹp, từ bé đến lớn, số người theo đuổi cô có thể xếp thành một hàng dài, bây giờ ở thành phố A lại được Từ thiếu và Chu thiếu cầu hôn cùng một lúc, có nhiều người sau khi nghe tin liền chạy đến xem thử em gái xinh đẹp ấy là ai.

Trước giờ tan tầm nửa tiếng, Từ Bạch Dương và Chu Minh cùng lúc xuất hiện ở trước cổng nhà hát. Hai chiếc xe sang trọng cùng lúc dừng lại, hai người đàn ông, một người khiêm tốn, một người khoa trương, ai nấy đều tràn đầy năng lượng như hai chàng trai mới lớn. Cảnh tượng trăm năm mới gặp một lần này hấp dẫn không ít người qua đường, mọi người từ nhà hát đi ra ai cũng ngó sang nhìn hai người đàn ông đứng cạnh xe mình.

Từ sau khi bị Chu Minh ngáng chân, bây giờ Từ Bạch Dương không thèm liếc bạn học cũ này dù chỉ nửa con mắt. Anh ta đã thấy rõ bộ mặt thật của Chu Minh, thằng này đúng là muốn đào gốc tường nhà mình.

Mà bây giờ Chu Minh lại gặp một phiền phức nhỏ.

Anh đến chỗ làm của Nhiếp Thanh Anh chờ người, không biết vì sao cô nàng mình tính vừa ký hợp đồng quảng cáo lại mò ra được hành tung của anh, cô ta mang kính râm, đeo khẩu trang, lênh khênh trên đôi giày cao gót hơn chục phân lọc cọc bước đến chắn đường anh. Xe của cô ta đậu sát bên cạnh xe anh, dưới ánh mắt mong chờ kịch hay của Từ Bạch Dương, cô ta bước đến tháo kính râm xuống, liếc mắt đưa tình với Chu Minh rồi ọ ẹ một câu, "Tam thiếu!"

Đầu Chu Minh căng ra ngay lập tức.

Thời gian này anh rất sợ gặp phiền toái, mọi chuyện đều dùng tiền để giải quyết, ngay lúc Nhiếp Thanh Anh có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, anh không muốn truy cứu vì sao cô nàng mình tính lại tìm được anh. Một câu cũng không hỏi, anh loay hoay tìm bút để viết chỉ phiếu, "Muốn bao nhiêu? Cầm tiền rồi đi mau đi, cách xa tôi một chút..."

Tiểu minh tinh, "..."

Cô ta vừa kinh ngạc vừa oan ức hỏi, "Không phải anh muốn theo đuổi em ư? Anh làm gì thế?"

Chu Minh nhú mày, ngẩng đầu nhìn gương mặt xinh đẹp trước mắt mình. Đúng là rất xinh, mày liễu thướt tha, môi đào đỏ thắm, dáng vẻ cần môi trông đáng yêu vô cùng. Gương mặt đã được trang điểm kỹ càng này, đàn ông bình thường nhìn vào chắc chắn sẽ không nhận ra cô ta đã trang điểm. Đồng thời, vì sợ người bên cạnh nhận ra nên cô ta cứ che che giấu giấu không dám đưa mặt ra nhìn người. Chu Minh hơi ngần ngại, thầm nghĩ đúng là không bằng một góc vợ của anh.

Bao nhiêu lần rồi. Cho dù là gương mặt hay là khí chất, đã bao năm trôi qua, gặp biết bao nhiêu em gái xinh đẹp, nhưng anh chỉ cảm thấy chỉ có Nhiếp Thanh Anh mới xứng với hai chữ "xinh đẹp" này, về đẹp không cần son phấn tô điểm, đẹp đến nao lòng.

Tiểu minh tinh nghĩ anh đã hiểu, ai ngờ Chu Minh nhìn cô ta rồi lại nhất quyết nói, "Chê ít hả? Muốn bao nhiêu?"

Mí mắt cô ta run rẩy, trong lòng thì bức bối. Dáng vẻ Chu Minh như sợ cô ta dây dưa không thả, phản ứng như thấy bò nhí chạy đến tận nhà này là sao? Không phải Hàn thiếu đã nói Chu Minh muốn hẹn hò với cô ta ư? Tiểu minh tinh đã chờ mấy ngày rồi mà vẫn không thấy người đâu, đành phải tự mình ra trận. Ngờ đâu anh lại phản ứng thế này?

Lúc cô ta đang quấy rầy Chu Minh thì Nhiếp Thanh Anh cũng chậm rãi bước ra.

Hai người đàn ông đứng cạnh xe mình, một trái một phải đồng thanh kêu lên, "Thanh Anh." "Vợ ơi!"

Nhiếp Thanh Anh nhìn sang hai bên, cúi đầu vờ như không thấy rồi vội vàng đi đến lối đi bộ, trốn tránh bọn họ. Chu Minh hung ác lườm tiểu minh tinh một cái rồi nhanh chóng lên xe đuổi theo. Từ Bạch Dương cũng lên xe, nhưng "kịch bản" Chu tam thiếu bỏ công lâu nay dựng ra rốt cục cũng lên sàn ---

Lương Hiểu Bạch vốn đi đi phía sau Nhiếp Thanh Anh, lúc cô ta nhìn thấy Từ Bạch Dương và Chu Minh thì trong đầu bỗng nhiên hiện lên câu nói của Chu Minh lúc trước. Cô ta bước đến chặn đầu xe Từ Bạch Dương, dịu dàng chào hỏi, "Bạch Dương, lâu rồi không chịu tìm em, bây giờ hai ta ngay cả bạn cũng không thể làm ư?"

Chiếc xe thể thao bên cạnh nhả khói ra làm Từ Bạch Dương sặc sụa. Xuyên qua kính chiếu hậu, Từ Bạch Dương nhìn Chu Minh mỉm cười khiêu khích trong chiếc Lexus vừa vọt ra ngoài. Anh ta nắm một cái lên tay lái, gương mặt trầm xuống, anh ta biết mình lại bỏ lỡ lần nữa.

Sau khi Nhiếp Thanh Anh trốn thoát thì nhanh chóng quyết định về nhà để cắt đuôi hai người kia. Nhưng Chu Minh vẫn kiên nhẫn bám theo cô, chạy vào tận khu chung cư của Nhiếp Thanh Anh. Cô vẫn cứ cúi đầu, không thèm nhìn người phía sau mà bước vào. Chu Minh từ phía sau chạy đến nắm lấy cổ tay cô, dịu dàng nói, "Vợ ơi, kết hôn đi."

Nhiếp Thanh Anh giãy tay ra nhưng không thành. Cô đứng bên ngoài tòa nhà, một lát sau, cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng hỏi, "...Anh muốn bao nhiêu tiền mới chịu buông tha cho tôi?"

Chu Minh chấn động. "Em yêu ơi, cách xử lý phiền phức của em giống hệt anh luôn. Không đời nào em làm gì, mỗi khi anh xử lý mấy người đáng ghét suốt ngày theo đuổi anh cũng giống thế đấy. Hai đứa mình đúng là một đôi trời sinh đó."

Nhiếp Thanh Anh dừng lại một chút rồi nói, "...Tôi không có nói anh đáng ghét."

Nhiếp Thanh Anh im lặng một hồi, quyết định phải nói hết mọi chuyện thì người này mới có thể buông tha cho mình. Cô nói, "Ngay cả anh là anh tôi cũng không nhận ra."

Chu Minh đã bị sự coi thường của cô đã kích đến nỗi đã luyện thành một trái tim kim cương, nghe Nhiếp Thanh Anh nói mà mắt anh không thèm chớp lấy một cái. Chu Minh bỗng nói, "Vợ ơi em đừng gấp, để anh phân tích cho em nghe. Em nhìn Từ Bạch Dương đi, dù em và cậu ta đã chia tay nhưng cậu ta vẫn cứ bám lấy không buông có đúng không? Em thấy không, em đã đồng ý lời cầu hôn của anh mà cậu ta cũng không từ bỏ. Vì thế chỉ khi em kết hôn rồi thì mới có thể thoát khỏi cậu ta."

Về mặt Chu Minh buồn rầu, "Mà anh đây. Chuyện vừa này em cũng thấy mà? Anh cũng bị cô ta quấy rầy phiền muốn chết, cô ta cứ muốn theo đuổi anh, anh từ chối cô ta lại càng bám chặt hơn. Vợ ơi, anh hiểu nỗi buồn của em mà."

Vì muốn đạt được nhận thức chung mà Chu Minh không tiếc mở miệng tung tin đồn nhảm của tiểu minh tinh.

Nhiếp Thanh Anh chưa hiểu rõ về Chu Chu Minh, về mặt thả lỏng, thái độ cũng không còn cứng rắn như vừa này. Đôi mắt long lanh như hồ nước mùa xuân nhìn sang Chu thiếu, bỗng nhiên cô có cảm giác gặp được người cùng chung số phận.

Chu Minh đưa ra kết luận, "Thế nên chúng ta không cần tình cảm, chỉ bàn lợi ích là được rồi. Em là vì thoát khỏi Từ Bạch Dương, còn anh muốn thoát khỏi tiểu minh tinh kia, hai ta kết hôn, đó là cách tốt nhất."

Hàng mi Nhiếp Thanh Anh rung rung, sóng mắt lưu chuyển, đáy lòng bất ngờ khẽ động.

Cô bảo, "Tôi không muốn dây dưa với Từ Bạch Dương, anh ta mỗi ngày đứng chờ ở ngoài nhà hát, bên trong đoàn múa lại nhiều chuyện làm ảnh hưởng đến công việc của tôi."

Chu Minh tận dụng thời cơ, "Vậy thì chúng ta càng phải kết hôn! Anh sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc của em, bình thường anh còn bận hơn em, lại phải thường xuyên đi công tác. Anh hoàn toàn ủng hộ sự nghiệp của em, em thích múa thì cứ tiếp tục múa. Ngay cả gia đình anh đều tốt hơn Từ Bạch Dương, gia đình anh ta nhiều quy củ, em sẽ bị trói buộc. Nhưng anh lại khác..."

Chu tam thiếu giống như nhân viên tiếp thị, liên tục đẩy mạnh tiêu thụ chính bản thân mình, Nhiếp Thanh Anh cảm thấy có chút không đúng, nghi ngờ nhìn anh, "Nhưng mọi người ai cũng nói gia đình anh rất phức tạp..."

Chu Minh không thèm chớp mắt, "Không đâu. Xưa nay anh có bao giờ để lời cha mẹ nói vào tai đâu. Bọn họ không quản được anh đâu."

"Em kết hôn với anh, chính là kết hôn với một mình anh, không cần quan tâm đến gia đình của anh. Cha mẹ anh đã ly hôn, mẹ anh định cư ở nước ngoài, bà ấy có cuộc sống riêng của mình, sau này em gả cho anh thì không lo có chuyện mẹ chồng nàng dâu. Quan hệ giữa anh và ba không tốt, lời ông ấy nói cũng như nước đổ lá môn mà thôi, ngay cả nhà mà anh cũng không thèm về, sau này hai chúng ta ở riêng, em không cần phải làm ông ta vui lòng. Còn chị gái và dì nhỏ của anh lại càng dễ. Bọn họ đều là người ngoài, anh không quen, em cũng không cần quen làm gì."

Nhiếp Thanh Anh: Vì sao có người vì muốn cầu hôn mà lại đơn giản hóa gia đình phức tạp của mình như thế? Không giống với những gì cô nghe được.

Chu Minh là một sinh viên tài năng, có tài hùng biện, lại rất logic. Anh nói một hồi một hồi những chỗ tốt khi gả cho mình, Nhiếp Thanh Anh bị anh làm cho choáng váng mặt mày, cán cân trong lòng lại nghiêng về phía anh thêm một chút. Nhiếp Thanh Anh cố gắng duy trì ranh giới cuối cùng của mình, "Tôi

không muốn kết hôn qua loa, tôi với anh lại không quen, cũng không có tình cảm với anh."

Chu Minh, "Tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng mà. Cùng lắm thì ly hôn thôi."

Chu tam thiếu đúng là người trời, đề thuyết phục Nhiếp Thanh Anh, chưa kịp kết hôn đã bàn đến chuyện ly hôn rồi.

Chu Minh thề thốt, "Em yên tâm, anh khác Từ Bạch Dương. Chúng ta kết hôn, dù cho em không yêu anh thì anh cũng sẽ không bao giờ ngoại tình. Nếu anh phạm phải sai lầm này, anh sẽ tịnh thân* ngay lập tức, tất cả nhà, xe thuộc quyền sở hữu của anh đều sẽ chuyển sang tên em. Em mà kết hôn với anh sẽ không lỗ đâu."

*Tịnh thân: quá trình để trở thành thái giám ngày xưa.

Nhiếp Thanh Anh kỳ quái nhìn anh, "Tôi không tham tiền."

Chu Minh im bất, trầm nghĩ tiêu rồi, phẩm chất của nữ thần khác xa anh. Nhưng anh nhanh chóng cứu vãn hình tượng bản thân, "Anh chỉ dùng điều này để bày tỏ nguyên tắc của anh mà thôi."

Anh giục cô, "Kết hôn nhé! Kết hôn nhé em!"

Nhiếp Thanh Anh không thể chống đỡ nổi, chỉ nói, "...Anh để tôi suy nghĩ lại đã."

Ngày hôm sau, Nhiếp Thanh Anh được nghỉ, buổi chiều cô ở nhà vừa khuấy nồi cháo vừa nhớ đến Chu Minh. Đột nhiên cô nhận được một cuộc điện thoại, là ba mẹ Nhiếp gọi đến. Mẹ Nhiếp vừa nghe cô bắt máy đã vội vàng hỏi, "Thanh Anh, con và Bạch Dương sao rồi?"

Nhiếp Thanh Anh úp úp mở mở nói, "Cứ thế thôi."

Mẹ Nhiếp, "Vậy thì mẹ yên tâm rồi. Bạch Dương là thằng bé tốt, con đừng bỏ lỡ người ta. Con cũng đã 25 rồi, cả ngày chỉ cắm đầu vào múa may thì làm được gì, phải lấy chồng đi. Kết hôn xong rồi lại tiếp tục sự nghiệp, đến lúc đó mẹ cũng không lãng nhăng nữa. Không phải con nói đến thành phố A để kết hôn ư? Chùng nào mới kết hôn đây? Ba mẹ Bạch Dương nói sao? Con thử hỏi nó xem."

Một cuộc điện thoại giục cười kéo dài cả tiếng đồng hồ.

Nhiếp Thanh Anh im lặng nghe mẹ nói chuyện với mình, cháo cũng vừa chín tới. Cô ngồi xuống, chậm rãi múc một muỗng cháo đưa vào miệng. Ăn được một miếng, cô lại nhớ đến lời cầu hôn động lòng người của Chu Minh. Anh rốt cục đã thuyết phục thành công rồi, cô trầm nghĩ, ít ra mình còn có thể ly hôn.

Nhiếp Thanh Anh mở danh bạ điện thoại, trong hàng loạt số lạ cô dễ dàng tìm ra số của Chu Minh. Sau đó, cô nhắn cho anh một tin: "Đăng ký kết hôn đi."

Bên kia trả lời lại ngay lập tức, "Vợ ơi chờ anh!!"

Cô không hề biết rằng, Chu Minh vốn đang chuẩn bị đi công tác, anh sắp sửa lên máy bay rồi, nhưng vừa nhận được tin nhắn của cô anh liền hủy chuyến bay ngay lập tức, vội vàng chạy về thành phố A.

Sau khi hẹn thời gian với Chu Minh, Nhiếp Thanh Anh liền ra khỏi nhà. Cô đến cục dân chính gần nhà mình, cùng xếp hàng với mấy cặp đôi đến đăng ký. Chu Minh vẫn chưa thấy đến nhưng cô không hề sốt ruột. Cô yên lặng ngồi chờ một bên, đối lập hẳn so với mấy cặp đôi anh em em em rải thức ăn cho chó khắp nơi kia. Hôn nữa với vẻ ngoài xinh đẹp khiến người khác càng thêm chú ý. Bọn họ vừa nhìn cô thì trong đầu đã tự động hiện lên một bộ phim màu chó dài 80 tập.

Có một nhân viên trong cục đến chỗ cô thúc giục, "Sắp đến lượt cô rồi, anh nhà cô đâu?"

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một lát rồi trả lời, "Tôi không biết!"

Nhân viên công tác há hốc mồm: Không biết là sao?

Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, "Để tôi hỏi anh ấy xem."

Nhân viên lấy tay lau mồ hôi thì thấy Nhiếp Thanh Anh cầm điện thoại ra lướt, ấn một dãy số chưa được lưu vào danh bạ, sau đó gửi một tin nhắn, "Chào anh, anh Chu, xin hỏi khi nào anh mới dành chút thời gian đến đây..."

Nhân viên, "..."

Anh Chu? Chào anh? Xin hỏi? Dành chút thời gian?

Xa lạ thế này...đến đây để kết hôn hay ly hôn vậy? Sao mấy cặp đôi bây giờ thể hiện tình cảm kỳ quái thế này?

Sắp NGƯỢC rồi, sắp NGƯỢC...độc giả rồi=))))))

Spoil chương sau:

Chu Minh ôm chặt lấy cô, "Vợ ơi, anh sợ ma, không dám ngủ một mình, em ngủ chung với anh đi, anh hứa anh sẽ không làm gì hết mà."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Vợ ơi, anh sợ ma, không dám ngủ một mình

Tục ngữ có câu "Làm việc tốt thường hay gặp trắc trở."

Chu Minh lại bị kẹt xe trên đường.

Chuyện này hết sức khẩn cấp, anh gọi điện thoại khắp nơi, "Tiểu Trần, hộ khẩu! Đến nhà tôi ở khu Khúc Giang lấy hộ khẩu giúp tôi, tôi sẽ gửi địa chỉ ngay, lát nữa gặp nhau ở cục dân chính."

Thư ký Trần, "Giám đốc...tôi đang nghỉ phép..."

Chu Minh, "Tôi biết cô đang nghỉ phép, nhưng..."

Thư ký Trần, "Tôi đang ở nước ngoài mà! Nhưng giám đốc yên tâm, chìa khóa nhà anh tôi đã đưa cho trợ lý Triệu..."

Trợ lý Triệu là ai? Chu Minh là giám đốc, dưới có thư ký, thư ký lại có trợ lý giúp đỡ. Nhưng vị giám đốc này lại không biết trợ lý là ai. Biết Trần Linh Linh không ở trong nước, Chu Minh cúp ngang điện thoại. Anh không thêm tốn thời gian với cô ấy, lập tức gọi cho anh em của mình, "Hàn Đạt, cậu đến nhà tôi lấy hộ khẩu cho tôi, nhanh lên."

Bây giờ là 4 giờ chiều, Hàn thiếu không đi làm, anh ta đang mơ mơ màng màng ngâm mình trong quán bar. Hàn Đạt say khướt hỏi lại, "Cậu lấy hộ khẩu làm gì?"

Chu Minh đáp lại qua loa, "Bây giờ nói cho cậu biết cũng không sao, tôi sắp kết hôn với nữ thần rồi."

Hàn Đạt: "..."

Anh ta vội đẩy cô em ngực to bên cạnh ra, bước nhanh ra khỏi đám đông ồn ào, Hàn Đạt tỉnh rượu ngay lập tức. Anh ta đứng ngoài hành lang, khó tin hỏi lại, "Nữ thần của cậu? Nhiếp Thanh Anh hả?"

Chu Minh hờ hững trả lời, "Ừ."

Hàn Đạt gào thét, "Không phải cậu bảo từ bỏ cô ta rồi ư? Hóa ra cậu đang chơi bợn tôi đấy à?"

Chu Minh đưa điện thoại cách xa ra một chút, ra vẻ oan ức nói, "Giữ chứ, tôi từ bỏ thật rồi, nhưng cậu biết mà, trên đời này không có chuyện nào theo kế hoạch của cậu cả."

Hàn Đạt thấy mình say thật rồi.

Chu Minh, "Lát nữa đến nhớ mang đồ đẹp cho tôi nha, cả nước hoa và keo xịt tóc nữa."

Hàn Đạt mở miệng mắng Chu Minh vài câu, sau khi cúp điện thoại cũng không sai cấp dưới đi làm mà tự mình rời khỏi quán bar chạy đến nhà Chu Minh ở khu Khúc Giang. Nhà của Chu đại gia ở biệt thự ngoại ô, còn Chu Minh bình thường ở lại nhà trong khu Khúc Giang, hai cha con nhà này ngoại trừ công việc thì không thêm nhìn mặt nhau. Hàn Đạt tự mình đi lấy hộ khẩu cho anh là do quá hiếu kỳ --

Nhiếp Thanh Anh chịu gả cho Chu Minh thật ư?

Nguyễn vọng từ trung học của Chu Minh sắp thành hiện thực rồi?

Không lẽ chỉ cần sống lâu, cố gắng chịu khổ thì mọi ước mơ đều sẽ thành hiện thực chăng?

...

Nhiếp Thanh Anh ngồi chờ hơn một tiếng đồng hồ. Cục dân chính nghỉ làm lúc 6 giờ chiều, 5 giờ 30 đã bắt đầu ngưng nhận đăng ký, cô nhìn đồng hồ, giờ đã 5 giờ 15 rồi.

Chu Minh vẫn chưa đến.

Đến lượt Nhiếp Thanh Anh, nhân viên công tác nhìn cô gái xinh đẹp này với ánh mắt vô cùng kỳ lạ, Nhiếp Thanh Anh đành nhường chỗ cho một cặp vợ chồng đến ly hôn, còn mình thì tiếp tục chờ một bên. Thấy họ sắp tan làm đến nơi rồi mà Chu Minh vẫn chưa đến, Nhiếp Thanh Anh không hề tức giận.

Cười chui không giống với kết hôn bình thường, có lẽ đôi phương cảm thấy qua loa quá mà hối hận rồi.

Nhiếp Thanh Anh không đợi nữa, sau khi cô kéo số điện thoại của Chu Minh vào danh sách đen thì quyết định kết thúc trò cười này. Cô đi ra cửa định về nhà, lúc đặt tay lên cánh cửa, cô nhìn thoáng ra bên ngoài thì sững sốt --

Có một chiếc taxi vội vã dừng lại ở bên ngoài, người đàn ông vội vàng bước xuống xe, mồ hôi đổ đầy đầu.

Đến bây giờ, Nhiếp Thanh Anh vẫn chưa nhận ra người đàn ông điển trai này chính là chồng tương lai của mình. Cô chỉ tò mò nhìn chàng trai đang ngăn không cho tài xế chạy đi vì anh phải đứng trước kiếng xe mà sửa sang lại đầu tóc của mình. Ngay sau đó lại có một chiếc xe chạy đến, một người khác nhảy xuống xe, một tay cầm nước hoa một tay cầm một bộ đồ vest, lớn tiếng gọi người đàn ông đang soi gương kia, "Chu Minh, hộ khẩu nè!"

Chu Minh thúc giục, "Nhanh nhanh nhanh, mẹ nó, sao tự nhiên tóc tôi lại vểnh lên thế này, sao mà chụp hình được đây? Keo xịt tóc đâu? Cậu có mang thầy Tony* đến không đây?"

*Thầy Tony: dân mạng dùng để chỉ nhà tạo mẫu tóc. Vì họ phát hiện những nhà tạo mẫu tóc phần lớn đều tên là Tony hoặc Kevin bởi nghe rất oách mà lại dễ nhớ, nhưng Tony vẫn chiếm đa số cho nên bọn họ dùng Tony để chỉ những nhà tạo mẫu tóc. (Theo Baiké)

Người đàn ông đi sau mừng anh, "Tôi đem cả salon đến cho cậu nhé?"

Nhiếp Thanh Anh đang đứng trước cửa, "..."

Đây chính là ông chồng tương lai của mình...

Nhân viên công tác đứng sau cô, "Àiz, này cô, cô có đi nữa không?"

Nhiếp Thanh Anh mím môi khẽ nở nụ cười, "Không, chồng tôi tới rồi."

Cô yên lặng chờ một lát, quả nhiên không lâu sau, Chu Minh trở lại đáng vẻ đẹp trai ngồi ngồi đây cửa bước vào, nhìn thấy cô gái mặc váy dài đứng cạnh cửa. Cô gái với làn da trắng như tuyết, chân dài tay thon, khí chất như hoa lan đang nhìn mình. Chu Minh dừng lại, mặt dày lên tiếng, "Vợ ơi, anh đến có trễ quá không?"

Anh đến gần ôm lấy vai của cô bước vào trong. Nhiếp Thanh Anh cứng đờ người, cô vẫn chưa quen với những đụng chạm ôm ấp của anh, Chu Minh cúi đầu nhỏ giọng hỏi cô, "Em đứng đây chờ bao lâu rồi?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh, biết anh đang muốn hỏi cái gì liền trả lời, "Tôi nhìn thấy hết cả rồi."

Chu Minh, "..."

Cánh tay ôm bà vai Nhiếp Thanh Anh siết chặt lại, trong lòng anh cảm thấy có nguy cơ. Nhiếp Thanh Anh có khi nào thấy tác phong vừa rồi của anh mà hối hận không muốn gả cho anh nữa không? Anh bước nhanh hơn, vừa đi vừa giục cô, "Nhanh nào, nhanh nào, tranh thủ thời gian đi đăng ký thôi, đừng kéo dài thời gian làm việc của người ta."

Nhiếp Thanh Anh bị anh đẩy đi về phía trước. Cô cúi đầu che đi ý cười trong đáy mắt.

Thủ tục kết hôn rất nhanh. Chu tam thiếu chỉ yên lặng được một lát, đến khi hai người chụp hình xong, nhân viên công tác đưa giấy chứng nhận kết hôn cho bọn họ, Chu Minh cầm ảnh chụp đi đến bên cạnh cô vợ dịu dàng của mình cảm thán, "Nhìn xem, tình yêu ngập tràn trong mắt đôi ta, tình cảm đang dần lên men này, chứng minh chuyện tình đôi ta sẽ ngày một tốt hơn!"

Nhiếp Thanh Anh bình tĩnh nhìn tấm ảnh chụp chung của bọn họ, không nhìn ra tình cảm lên men ở chỗ nào. Cô hỏi, "Tình cảm của chúng ta ở đâu ra?"

Da mặt Chu Minh gật gật.

Nhân viên làm việc ở cục dân chính, "...Đôi vợ chồng trẻ hai người đúng là thú vị, ha ha ha."

Bọn họ cúi đầu cười đến nỗi bà vai run rẩy. Đến cuối ngày rồi mà có thể gặp một cặp vợ chồng thú vị như thế, vui quá đi mất.

Mặt Nhiếp Thanh Anh đỏ bừng, cô lấy tay che mặt...Ông chồng lạ mặt này đúng là biết diễn, mặt mặt quá đi mà. Dám lừa cả cô...

...

Sau khi rời khỏi cục dân chính, Nhiếp Thanh Anh cảm thấy hoảng hốt, không ngờ mình lại giải quyết chuyện hôn nhân đại sự của mình nhanh như thế. Bà mẹ cô còn tưởng cô sẽ kết hôn với Từ Bạch Dương, kết quả cô lại đi cưới chui, trở thành vợ đại gia. Có lẽ ba mẹ cũng không biết Chu Minh là

ai...Nhưng không sao, thật ra cô cũng không biết rõ về anh chồng mới cưới này.

Tàng đá trong lòng Chu Minh cuối cùng cũng rơi xuống, anh vui mừng khắp khỏi ngấm nghĩa giấy kết hôn của hai người suốt.

Cuối cùng anh cũng lừa được Nhiếp Thanh Anh...cưới cô về nhà rồi.

5 giờ rưỡi, hai người đứng trước cửa cục dân chính, Nhiếp Thanh Anh vẫn còn xa lạ với Chu Minh. Anh nhận ra sự xa cách của cô, vì muốn làm giảm sự ngại ngùng giữa hai người, anh chủ động mở lời, "Kết hôn rồi, em có gì muốn nói với anh không?"

Nhiếp Thanh Anh chậm rãi trả lời, "Tôi không muốn làm tiệc cưới, không muốn thông báo chuyện kết hôn cho mọi người biết, sau này có ly hôn thì đỡ phiền phức."

Chu Minh bỗng chốc hóa đá.

Sau đó anh mới miễn cưỡng trả lời, "Được thôi."

Nhiếp Thanh Anh do dự một chút mới nói, "Cha mẹ hai bên..."

Chu Minh, "Tạm thời không cần gặp. Mẹ anh đang ở nước ngoài. Chờ sau khi chúng ta rảnh thì nói tiếp."

Nhiếp Thanh Anh thờ phào nhẹ nhõm rồi gật đầu. Bây giờ cô không muốn kích thích ba mẹ mình...Nếu cô mà nói cho ba mẹ biết mình chia tay với Từ Bạch Dương, hai người chắc chắn sẽ phản đối, bắt cô phải chấp nhận anh ta. Thôi thì cho bọn họ thời gian giảm sốc rồi hãy nói chuyện mình kết hôn sau vậy. Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một cách tích cực, biết đâu vài ngày nữa mình với Chu Minh lại ly hôn thì sao, tốt nhất là khoan hãy nói.

Chu Minh ôm vai Nhiếp Thanh Anh, cúi đầu nhìn cô, "Hôm nay trễ rồi nên không có thời gian làm chuyện khác, trước mắt qua nhà anh ngủ nhé."

Nhiếp Thanh Anh, "Không, không cần đâu..."

Chu Minh giả vờ đau khổ, "Vợ à, ngày đầu tiên kết hôn mà em đã muốn ở riêng với anh rồi hả?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn về âm thầm trong mắt anh, nhẹ nhàng thờ dài, nghĩ có lẽ mình đã làm tổn thương anh thật rồi. Cô có chút bối rối, trước kia quen Từ Bạch Dương, anh ta không bao giờ quăn quýt khi cô lên tiếng từ chối. Trên đời sao lại có người đàn ông kỳ quái như Chu Minh thế này? Chu Minh và Từ Bạch Dương hoàn toàn trái ngược nhau...Cô cố gắng thích ứng với thân phận cô vợ mới của mình, không muốn để lại ấn tượng xấu với chồng vào ngày đầu tiên kết hôn.

Nhiếp Thanh Anh cắn môi, "Có tiện không?"

Chu Minh "Sao lại không tiện? Không lẽ em nghĩ anh sẽ mang phụ nữ khác về nhà mình?"

Nhiếp Thanh Anh kỳ quái nhìn anh, sao anh ấy lại nghĩ như thế?

Cô nói, "Ý tôi là tôi không có áo ngủ, dép lên, kem dưỡng da, còn có khăn mặt và bàn chải đánh răng, tôi ngủ chỗ anh không tiện lắm."

Chu Minh, "..."

Não của vợ anh đúng là...Chu Minh buồn cười nói, "Vậy chúng ta quay về nhà em lấy ít đồ nhé?"

Nhiếp Thanh Anh hài lòng trả lời, "Ừ."

...

Thế là, hai vợ chồng mới cưới giày vò một hồi, lúc quay về khu Khúc Giang đã đến 8 giờ tối. Nhà Chu Minh chưa bao giờ nổi lửa nấu cơm, nổi nêu xoong chảo, hoặc là không có, hoặc là mới tinh. Chu Minh lúng túng cả buổi trời, đành phải mời cô vợ mới cưới xuống lầu ăn cơm tiệm.

Đêm đầu tiên sau khi kết hôn, Nhiếp Thanh Anh rửa mặt xong xuôi thì chần chờ nói với anh chuyện chia phòng ngủ.

Ánh mắt Chu Minh hơi kỳ lạ, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Nhiếp Thanh Anh dịu dàng nhìn anh, nghĩ trong đầu ông chồng này đúng thật là biết quan tâm, cô đưa ra bao nhiêu điều kiện vô lý vậy mà anh đều đồng ý. Có lẽ cô đã lấy đúng người rồi.

Vào phòng đóng cửa, cô Nhiếp thuyết phục bản thân thích nghi với hoàn cảnh mới rồi chìm vào giấc ngủ. Ngủ trong nhà của một người đàn ông xa lạ, mặc dù người này bây giờ đã là chồng mình, nhưng cô vẫn có cảm giác lạ lẫm. Nhiếp Thanh Anh mơ mơ màng màng đến gần rạng sáng mới ngủ được. Cô vừa chợp mắt không được bao lâu thì bên ngoài có người gõ cửa phòng, "Vợ ơi, vợ ơi vợ..."

Nhiếp Thanh Anh bị đánh thức.

Cô mơ màng ngồi dậy, bật đèn xem giờ, trời vẫn còn chưa sáng. Nhiếp Thanh Anh đi chân trần ra mở cửa, nhìn thấy người đàn ông mặc áo ngủ đứng

ngoài cửa run lấy bầy. Cửa vừa mở ra, Chu Minh liền nhào đến ôm chặt Nhiếp Thanh Anh. Cô giật nảy mình, con buồn ngủ bỗng chốc mắt sạch.

Chu Minh ôm chặt cô kể lể, "Vợ ơi, anh sợ ma, không dám ngủ một mình. Vợ cho anh ngủ chung đi, anh đảm bảo với em cái gì anh cũng không làm."

Về mặt Nhiếp Thanh Anh không chút biểu tình: cô chỉ biết câm nín trước trò mèo của Chu tam thiếu.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhiếp Thanh Anh: Có ông chồng thích diễn quá thì phải làm sao?

Chàng trai vàng trong làng diễn xuất: Chu Minh =)))

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Vợ ơi! Em chạy sai hướng rồi! Anh mới là chồng em nè!

Đêm hôm khuya khoắt, ông chồng trên danh nghĩa lại chạy đến phòng, ôm cô run lấy bầy nói mình sợ ma nên muốn ngủ với cô.

Sáng mai còn phải dậy đi làm. Nhiếp Thanh Anh có hơi bực bội, "Đây không phải là nhà anh sao? Trước kia sao anh ngủ được?"

Chu Minh ngẩng đầu buồn bã nhìn cô rồi thở dài. Anh cao to thể mà lại ra giả vờ hoảng hốt như chú nai con, Nhiếp Thanh Anh nhìn mà thấy ớn lạnh.

Chu tam thiếu u sầu đáp, "Đêm dài đằng đẵng mà không có ai ở bên, một mình anh cô độc đành cố nén nỗi sợ hãi vào lòng. Nhưng bây giờ anh đã có em rồi, vợ ơi, em sẽ không bỏ mặc anh chứ?"

Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh mặt đối mặt với nhau, vai bị anh ôm chặt, cô cố giãy dụa nhưng không thành. Chỉ cần cô dùng sức một tí là anh lại gào lên "Anh sợ quá!". Nhiếp Thanh Anh chặt vật đưa tay lên xem giờ, đã 1 giờ 10 rồi.

Cô bất lực hỏi, "Có đúng là anh chỉ ngủ chứ không làm chuyện khác?"

Chu Minh, "Dĩ nhiên."

Nhiếp Thanh Anh, "Vào ngủ đi."

Nhiếp Thanh Anh quay người đi về phía giường, bảo Chu Minh lấy thêm gối. Chu Minh nhìn bóng lưng cô, vừa gật đầu đồng ý vừa nở nụ cười khó hiểu -- cô vẫn dễ lừa như xưa.

Giống như năm đó, cô không biết anh là ai, nhưng khi anh giả vờ đáng thương mượn tiền cô, cô lại dốc túi cho anh mượn.

Anh biết cô đã lâu, bao năm trôi qua mà cô vẫn không hề thay đổi, nhưng anh đã không còn là chàng trai chỉ biết theo đuôi cô năm đó.

Anh đã thay đổi rất nhiều, thời gian thấm thoát thoi đưa, thiếu niên đã từng cầu mà không được, nản lòng rút lui ấy đã sớm biến mất rồi. Bây giờ chỉ còn lại người đàn ông không từ thủ đoạn, không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua mà thôi.

Với mảnh khoe của mình, Chu thiếu cuối cùng đã được ngủ cùng giường với vợ, cứ từ từ mà tới, tạm thời anh không muốn thăm dò ranh giới của Nhiếp Thanh Anh. Sau khi dụ dỗ chúc vợ ngủ ngon xong, tắt đèn, đôi vợ chồng mới cưới bắt đầu đêm cùng giường đầu tiên.

...

Bóng đêm dần buông xuống, sau khi bị Chu Minh hành một trận, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Chu Minh nằm bên cạnh nhìn cô chăm chú, lúc tỉnh lúc mơ, bị nhả chìm trong cơn ác mộng không chân thật.

Anh mơ đến thời cấp 3, vào mùa đông năm lớp 12, chuyện ba anh giấu diếm bao năm trời cuối cùng đã bị lộ. Vợ của ông dẫn theo 2 đứa con gái từ quê lên tìm ông, chỉ trong một đêm, người mẹ cao quý của anh lại trở thành kẻ thứ ba. Ba và mẹ đều là những người nổi tiếng trong giới, ba là ông trùm trên thương trường, mẹ là nhà dương cầm nổi tiếng. Sau khi mọi chuyện xảy ra, không chỉ cổ phiếu của công ty ba bị giảm, ngay cả sự nghiệp của mẹ cũng bị người ta chỉ trích. Sau đó mẹ anh bị bị, quay về nhà ông ngoại ngay trong đêm.

Trong khoảng thời gian ấy, chàng trai Chu Minh luôn được ba mẹ cưng chiều kia bỗng chốc không biết phải làm thế nào.

Anh hận ba mình, cũng hận vợ của ba và hai người chị gái, anh còn hận mẹ mình trở thành kẻ thứ ba bị mọi người thóa mạ. Lúc ấy trong nhà rất loạn, địa vị của anh lung lay sắp đổ, Chu Minh không muốn về nhà đối mặt với những lời kiện cáo của bà vợ lớn với ba mình, anh chỉ muốn về nhà ngoại thăm mẹ.

Chu Minh ghét ba mình, cảm thấy tất cả mọi thứ trên người mình đều do ông ấy cho, anh muốn đi thăm mẹ nhưng lại không muốn dùng tiền của ông.

Mùa đông năm ấy, anh chỉ đi loanh quanh trong trường, không biết phải đi đâu. Anh mẹ theo con đường quen thuộc đi đến sân trường bên cạnh, nhưng lúc ấy mọi người đã nghỉ học, lúc bấy giờ anh cũng không còn tâm trạng theo đuổi Nhiếp Thanh Anh. Đi đến trường học bên cạnh, ngồi gần người trên bậc thang, trong lòng như muốn bùng nổ, anh muốn giết hết những người xa lạ đang ở trong căn nhà kia, lại mệt mỏi chỉ hận muốn trốn khỏi căn nhà đó.

Đúng lúc ấy, bỗng nhiên thấp thoáng dáng người thon gầy, với cái eo nhỏ xinh và đôi chân dài cùng làn da trắng như tuyết nổi bật. Cô từ trên lầu bước xuống thì nhìn thấy chàng trai đang ngồi trên bậc thang.

Chu Minh ngồi dưới ánh chiều tà, khắp sân trường không còn một bóng người, cô bước đến gần, nhìn bóng lưng gầy gò cô độc của anh trông rất lạnh lẽo, đau hui.

Anh nở nụ cười hờ hững, "Em sắp về nhà hả? Ai cũng muốn về nhà, nhưng anh phải đi nơi nào đây...Anh có một chuyện đè nén ở trong lòng sắp điên rồi, nhưng anh không muốn nói cho người quen biết. Em có muốn nghe không?"

Nhiếp Thanh Anh liền đáp, "Được."

Chàng trai khiếp sợ ngẩng đầu, lần đầu tiên được cô đáp lại. Dưới ánh nhìn chăm chú của cô, anh khản trương một lát rồi mở miệng, "Ba mẹ anh sắp li hôn."

Vừa nói ra thì những lời tiếp theo cũng dễ dàng hơn. Anh không muốn tâm sự với bạn bè để tìm kiếm sự đồng tình, chỉ muốn nói với một mình cô. Chu Minh kể hết những chuyện vừa qua trong nhà mình, nói mình ghét ba mẹ con nhà kia thế nào, hận ba mình ra sao. Có lẽ vì cảm xúc của anh quá bất ổn, ánh mắt ngập tràn thù hận khiến cô lo lắng hỏi anh, "Vậy anh định làm gì?"

Lúc đầu Chu Minh định mượn người dân mặt ba mẹ con nhà kia. Nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của cô, anh chần chờ một lát, tự kéo bản thân từ ranh giới nguy hiểm quay trở về, "...Vay tiền, anh muốn về quê thăm mẹ."

Nhiếp Thanh Anh, "À."

Thế là cô đem hết tiền của mình đưa cho anh, ngay cả tiền mua vé xe về nhà của mình cũng đưa luôn cho anh. Nhiếp Thanh Anh, "Tôi múa rất giỏi, chỉ cần nhận một vở múa là đủ tiền mua vé xe rồi, anh cầm tiền mua vé về nhà trước đi."

Chu Minh ngạc nhiên, "Vậy...học kỳ sau anh sẽ trả tiền lại cho em nhé."

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu, "Không cần đâu."

Bây giờ nghĩ lại, Nhiếp Thanh Anh nói không cần có lẽ là vì từ đầu đến cuối cô không biết mình là ai. Lúc cô cho anh mượn tiền đã không trông mong anh sẽ trả lại. Dù sao cô cũng không nhớ nổi.

Sau đó Chu Minh không trả tiền lại. Học kỳ hai lớp 12 anh không đi học thường xuyên, chuyện theo đuổi nữ thần cũng bị anh cho vào quên lãng, so với mấy chuyện nhà phức tạp của nhà mình, Nhiếp Thanh Anh không quan trọng bằng. Về sau anh thi rớt đại học, học lại, mẹ ly hôn rồi xuất ngoại, ba mẹ bắt đầu kiện tụng, cả thế giới đều biết đến chuyện bê bối của nhà bọn họ...Đương nhiên, Chu Minh cũng đã bỏ lỡ Nhiếp Thanh Anh.

Cô là ánh trăng sáng trong cuộc đời của anh, trong lúc vô tình cô đã kéo anh ra khỏi ranh giới phạm tội. Sau này, anh cũng gặp qua rất nhiều cô gái xinh đẹp, nhưng vẫn không thể thoát khỏi hình bóng cô. Anh luôn nhớ đến cô, nhớ đến buổi chiều hôm ấy, lần đầu tiên cô dịu dàng với anh như thế. Nhiều năm sau, anh học lại, xuất ngoại, đi làm, lúc quay về vẫn muốn tìm cô...

...

Nhưng âm kém dương sai, lúc đó Nhiếp Thanh Anh được bạn thân Lộ Khê giới thiệu quen biết Từ Bạch Dương. Sau lại cùng anh ta yêu nhau, biết mùa đông năm ấy ba mẹ Từ Bạch Dương cũng âm ỉ muốn li hôn. Cô tưởng chàng trai năm đó vay tiền mình chính là Từ Bạch Dương, khi nghe cô nói, Từ Bạch Dương chỉ im lặng, anh ta đoán được là ai nhưng lại không nói gì.

Mọi chuyện đã qua không cần phải truy cứu, có truy cũng không làm được gì, chỉ càng thêm phiền. Chỉ khi Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh tiếp tục đoạn tiền duyên kia thì quá khứ đã qua mới càng thêm ý nghĩa.

...

Nhiếp Thanh Anh ngủ cả đêm luôn có cảm giác bị bóng đè. Ngay lúc cô sắp tắt thở thì cuối cùng chuông báo thức đã vang lên báo hiệu trời đã sáng. Cô mở mắt ra, đưa tay định tắt báo thức thì cảm giác có gì đó đang đè nặng lên người mình, trên cổ cũng bị vắt ngang khiến cô không ngồi dậy được.

Cô cố gắng xoay người lại, dưới ánh sớm mai xuyên qua ô cửa sổ, cô nhìn thấy người đàn ông đang quấn chặt lấy người mình như bạch tuộc, đầu tóc thì bù xù như tổ quạ.

Nhiếp Thanh Anh giật cả mình.

Sau đó mới nhớ ra đây là chồng mình, cô im lặng đánh giá: Tướng ngủ của Chu thiếu...đúng là...

Cô giãy hoài mà không ra, đành phải đẩy đẩy anh, "Anh mau dậy đi! Đừng ngủ nữa, nặng muốn chết đây này, tôi không thờ được...lát nữa tôi còn phải đi làm nữa!"

Chu Minh bị đẩy một hồi lâu mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của cô vợ nhà mình. Tóc dài bị chặn dưới cánh tay, làn da trắng nõn mềm mại vô cùng, gương mặt toát lên vẻ xinh đẹp, mỹ nhân đang nhủu mày nhìn anh, ngay cả khi giận dữ mà còn đẹp như thế. Anh gần như đã quên mất mình và cô đã ngủ chung một giường, quên mất anh và cô đã là vợ chồng, anh mơ màng cảm thấy chỉ có Nhiếp Thanh Anh trong mơ mới có thể ngủ cùng với anh.

Chắc chắn là mơ rồi.

Thế nên Chu Minh vô cùng tự nhiên ôm lấy cổ cô, đè nữ thần lòng mình xuống giường, triền miên quẩn lấy môi cô.

Nhiếp Thanh Anh, "...!!!!!"

Một giây sau, trong phòng ngủ vang lên tiếng "ầm ầm", người đàn ông thâm thiết kêu lên, Chu Minh bị cô Nhiếp đạp xuống giường.

Chu Minh đã hoàn toàn tỉnh táo.

...

Vợ mang theo vẻ mặt hằm hằm đi làm, Chu Minh xin lỗi thế nào cô cũng không thềm để ý. Anh khổ muốn chết, nhìn đồng hồ cũng đã trễ rồi nên chỉ có thể đi làm trước rồi tính. Chuyển công tác của anh đã hủy đột xuất, trong thời gian này không có chuyện gì làm nên muốn ở nhà với vợ, nhưng cũng phải đến trả lời với công ty về chuyện kia. Sáng nay Nhiếp Thanh Anh quá độc ác, không hổ danh là vũ công, lực ở chân rất mạnh mẽ...Chu tam thiếu đến công ty với cái chân cà nhắc hấp dẫn vô số ánh mắt vây xem.

Đến giờ ăn trưa, Chu Minh đọc tin nhắn của đám bạn trên Wechat, "Tam thiếu, mới mở một hội sở cao cấp, tối nay đi không?"

Tối qua Nhiếp Thanh Anh mới nhắc anh không được nhiều chuyện bỏ lơ khắp nơi mình đã kết hôn.

Chu Minh nhìn hồi lâu, ra vẻ lơ đãng khoe khoang, "Ây da, chắc tôi không đi được đâu, eo đau quá."

Bạn bè, "Đau ở đâu? Cậu làm gì mà đau?"

Anh hồ hững trả lời, "Bị vợ đạp."

Cả đám: "..."

Mọi người chấn kinh, "Cậu lấy vợ khi nào vậy?"

...

Thế là xế chiều hôm đó, trước cửa nhà hát, hàng loạt xe thể thao của đám con nhà giàu chắn hết lối. Chu Minh vuốt vuốt áo, để bạn bè chiêm ngưỡng cái eo của mình. Anh đắc ý nói, "Vợ của tôi rất lợi hại, sức đạp vừa mạnh vừa ác khiến tôi không cần lo lắng vợ đẹp bị đám du côn ăn hiếp..."

Bạn bè nghe cả buổi trời, nghe đến phiên, trợn trắng mắt nhìn anh, "Cả ngày nay cậu cứ khoe vợ cậu đánh, sao cô ấy không đối xử tốt với cậu một tí hả?"

Chu Minh khịt mũi coi thường, "Một đám độc thân các cậu làm sao hiểu được tinh thú của người đã kết hôn chứ. Tình cảm vợ chồng tôi rất tốt, chỉ cần nhìn thấy tôi là cười, tối qua vợ tôi còn chủ động cho tôi vào phòng ngủ cùng đấy, mấy cậu có hiểu không? Vợ tôi còn hẹn tôi đi đăng ký kết hôn đấy! Quá đáng yêu..."

Chu tam thiếu khoe khoang một hồi, nhìn sang cửa chính thấy Nhiếp Thanh Anh đang đi ra. Anh vội vàng kêu đám bạn nhìn sang, Nhiếp Thanh Anh nhìn thoáng về phía anh, Chu Minh bèn nở nụ cười. Anh quay đầu nói với đám bạn của mình, "Vợ tôi vừa thấy tôi liền vui vẻ tung tăng chạy đến, không gì ngăn cản được..."

Bạn bè, "Này..."

Chu Minh quay đầu, bỗng nhiên nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh chỉ nhìn sang đây một cái rồi quay đầu đi ngược hướng với bọn họ. Chu Minh lập tức luống cuống, không thềm để ý nữa mà vội vàng hô to, "Vợ ơi! Em chạy sai hướng rồi! Anh mới là chồng em nè! Không phải người kia đâu! Chồng em ở đây! Ở đây nè!"

Tất cả mọi người đều câm nín nhìn Chu tam thiếu điên cuồng vẫy tay với Nhiếp Thanh Anh, "..."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Anh thật thà mà, làm sao nói dối được chứ?

Bên ngoài nhà hát, Chu Minh vừa hết lên, tất cả mọi người xung quanh đều quay lại nhìn. Nhiếp Thanh Anh đi ngược hướng với Chu thiếu hoàng hốt, suýt nữa thì té sấp mặt...

Đúng vậy, cô Nhiếp bị chứng mù mặt nghiêm trọng, lúc này khi nhìn thoáng qua thì đúng là cô không nhận ra chồng mình thật. Không nhận ra là một chuyện, nhưng cô không có góc đến nổi nhìn thấy người hơi giống một chút liền nhận lầm.

Nhiếp Thanh Anh đi hướng này là do quá khát, nhìn thấy cửa hàng tiện lợi đằng trước nên định vào mua một chai nước. Khả năng nhận lầm người, chính là người qua đường trong mắt Nhiếp Thanh Anh.

Chu Minh quá lớn tiếng khiến cho mọi người nhìn về Nhiếp Thanh Anh đang khiêm tốn đằng kia. Cô chậm rãi lấy tóc che bớt lại màu đỏ đang lan dần từ tai xuống cổ, hai gò má nóng bừng, gương mặt nữ thần ửng đỏ cả lên.

Sau khi kết hôn với Chu Minh, Nhiếp Thanh Anh đã nếm được cảm giác giận muốn điên người mà trước đây khi quen với Từ Bạch Dương chưa bao giờ có.

Chờ đến khi Nhiếp Thanh Anh mặt mày hằm hằm cầm một chai nước đi đến trước mặt Chu Minh và mấy người bạn của anh, Chu Minh sắc mặt một cái, biết mình đã hiểu lầm cô, anh thức thời vội vàng xin lỗi, ân cần lấy chai nước trong tay cô mở nắp rồi lấy cái ly trong xe ra rót cho cô uống.

Nhiếp Thanh Anh cầm ly nước, rất muốn trừng anh một cái.

Bàn tay Chu Minh đặt phía sau lưng hăng nhéo một cái lên lưng một người bạn, suýt nữa khiến cho người này hộc máu. Nhờ kinh nghiệm lăn lộn bao năm cùng nhau, người bạn kia lập tức hiểu ra Chu Minh cần anh ta dời sự chú ý của Nhiếp Thanh Anh. Sau khi thăm mắng Chu thiếu một hồi, anh ta mới ngại ngùng nở nụ cười chào Nhiếp Thanh Anh, "Chào chị dâu."

Anh ta vừa chào xong, mấy anh em trong nhóm bùng tình, nhao nhao lấy lại tinh thần, nhiệt tình chào hỏi với Nhiếp Thanh Anh.

Cô nhẹ nhàng hỏi, "Các anh...đến đây là để gặp tôi hả?"

Chu Minh thân mật ôm vai kéo cô về phía mình, đồng thời quay đầu nháy mắt ra hiệu với đám bạn, thoải mái trả lời, "Làm gì có? Tụi nó rảnh quá nên gọi điện rủ anh đi chơi. Nhưng chồng em từ chối ngay!"

Mấy anh em âm thầm khinh bỉ anh.

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, có hơi thất vọng nói, "Nhưng tôi lại muốn đi chơi một chút."

Chu Minh, "..."

Vợ của anh đúng là khác người.

Thực ra trong đoàn múa mới có một vũ múa hiện đại, vô cùng sinh động đặc sắc. Dù Nhiếp Thanh Anh múa cổ điển nhưng cô không chi theo đuổi mỗi vũ múa cổ điển. Sáng nay cô và biên đạo múa có xem qua một chút, cảm thấy cần phải tìm hiểu vài quán bar về đêm. Nhắc đến chuyện này, Nhiếp Thanh Anh chợt nhớ đến có lần Chu Minh vì an ủi cô bị thất tình mà dẫn cô đến quán bar, có vẻ như chồng của cô rất quen thuộc với mấy chỗ này.

Nhiếp Thanh Anh khách sáo hỏi mấy người bạn của Chu Minh, "Mấy anh rủ Chu Minh đi đâu vậy?"

Chu Minh đứng sau lưng cô, ánh mắt lờ mờ sang, mấy người kia chỉ được cái giả vờ nghiêm chỉnh, "Có đi đâu đâu, chỉ rủ cậu ta đi...uống cà phê mà thôi."

Nhiếp Thanh Anh, "Tôi còn tưởng mấy anh sẽ đến quán bar, làm tôi muốn xem thử một chút. Đó giờ tôi chưa thấy kẻ có tiền ăn chơi ra sao cả?"

Cả đám bạn bè say sưa. Nữ thần đứng là không giống với bọn người phạm bọn họ.

...

Vì Nhiếp Thanh Anh hiếu kỳ nên Chu Minh và bạn bè dẫn cô đến một hộp đêm không quá ồn ào. Dù cô đã là vợ của Chu Minh, nhưng tính tình cô yên tĩnh, tao nhã, lại rất có khí chất, ở trước mặt cô, tất cả đàn ông có mặt ở đây đều ngồi rất nghiêm chỉnh, ra vẻ mình đây là người đàn ông đứng đắn.

Hộp đêm vô cùng náo nhiệt, âm nhạc được vặn hết cỡ, những anh chàng đẹp trai như những vì sao lấp lánh xoay quanh ánh trăng ngồi cạnh Nhiếp Thanh Anh, ai nấy đều mang vẻ mặt nghiêm túc như đến đây để họp vậy.

Nhân viên thấy khách quen, vội bước tới hỏi mọi người uống gì.

Mọi người thận trọng đáp, "Nước trái cây được rồi."

Nhiếp Thanh Anh, "...Chỗ này không cho uống rượu hả?"

Chu Minh lập tức trả lời, "Đừng để ý đến tụi nó! Em thích uống gì thì cứ gọi!"

Nhân viên bị đơ toàn tập.

Cậu ta vội vàng rời khỏi đây, sợ hãi nói với quản lý rằng tối nay mấy người Chu Minh rất bất thường. Quản lý cũng hoảng theo, mấy cậu đại gia này là khách quen ở đây, bây giờ lại yên tĩnh gọi nước trái cây nhấp từng ngụm từng ngụm thế này có phải đang bắt mồi với chỗ này hay không?

Chu Minh và mấy người bạn cũng không ngờ, dù đang giả vờ giả vịt trước mặt nữ thần đi chăng nữa thì họ cũng biết rõ làm thế này sẽ khiến cho đám người ở đây hiểu lầm. Nhiếp Thanh Anh được Chu Minh che chở ngồi phía trong im lặng thưởng thức không khí ở đây, không hề tỏ vẻ ghét bỏ. Chu Minh nghiêng sang nhìn Hàn Đạt một cái. Hàn Đạt hiểu ý, đứng dậy lấy cốc đi vệ sinh để tìm quản lý nói trước một tiếng.

Hôm nay, Hàn thiếu không được may mắn cho lắm.

Anh ta vừa đi được vài bước thì đụng phải một cô em ngực to đi đến. Em gái này cố ý áp sát vào người anh ta, ồm ồm lên tiếng, "Hàn thiếu! Lâu rồi anh không tới đây, có phải không còn thích Tiểu Mỹ nữa không?"

Hàn Đạt lập tức cảm nhận được ánh mắt chăm chú của nữ thần phía sau, anh ta chỉ biết ho khan không ngừng.

Nhưng cô em Tiểu Mỹ này lại không hề biết Hàn Đạt đang sợ sệt, cô ta mỉm cười, đưa tay lấy một cành hồng ngậm vào miệng, chân dài bước lên một bước dán sát vào người Hàn Đạt. Em gái vuốt tóc một cái, đường cong cơ thể lộ ra dưới ánh đèn, cô ta lướt một vòng quanh Hàn Đạt, nhảy một điệu vô cùng cuồng dã.

Hàn Đạt sắp khóc đến nơi rồi, mặt mày đen sầm quát lên, "Làm gì vậy hả, không biết phép tắc gì cả, gọi quản lý của mấy người tới đây!"

Chu Minh đang ngồi cùng với vợ ở ghế trong, vừa uống nước trái cây vừa cười đến run rẩy cả vai. Nhiếp Thanh Anh ngồi bên cạnh thấy chồng mình cười khom cả lưng nên nhỏ giọng hỏi anh, "Anh cười gì thế? Có gì buồn cười ư?"

Chu Minh chưa kịp giải thích với cô vợ ngây thơ của mình thì Hàn Đạt đã quay về, anh ta xấu hổ ngồi xuống, rồi ngai ngùng nhìn Nhiếp Thanh Anh, "Cô em vừa rồi nhảy khá đẹp."

Nhiếp Thanh Anh không nhìn anh ta, nhưng khi Hàn Đạt vừa nói ra, đôi mắt long lanh nhìn về phía anh ta, cô hoang mang hỏi, "Cái này gọi là "nhảy khá đẹp" hả?"

Hàn Đạt, "..."

Nhiếp Thanh Anh, "Trình độ của cô ấy chỉ thuộc dạng mới nhập môn mà thôi, ngay cả thực tập sinh ở vũ đoàn của tôi cũng không bằng."

Hàn Đạt bật cười, "A...Nhưng không phải chị múa cổ điển ư? Em gái kia là nhảy sexy mà, không giống nhau..."

Nhiếp Thanh Anh đặt ly rượu xuống bàn, vẻ mặt hờ hững, "Cũng như nhau thôi. Kiến thức căn bản của múa cổ điển rất nghiêm khắc, mấy động tác của cô ấy tôi cũng có thể nhảy, tôi nhảy còn tốt hơn nhiều."

Thái độ về vũ đạo của Nhiếp Thanh Anh rất nghiêm túc so với mấy anh chàng con nhà giàu này, cô nhìn xung quanh một lát, mấy người kia nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái, chỉ có chồng mình là yên lặng ngồi đó, không hề ngạc nhiên trước phản ứng của cô. Nhiếp Thanh Anh do dự một hồi, sau đó đưa tay ôm vai của Chu Minh rồi nghiêng người sang.

Cả đám bạn hít một hơi thật sâu, thấy Nhiếp Thanh Anh vừa nói nhảy liền lấy chồng mình ra làm cột, múa ngay tại chỗ trước mặt bọn họ.

Tiết tấu âm nhạc trở nên mãnh liệt, cơ thể Nhiếp Thanh Anh mềm mại, động tác tạo ra biên độ lớn, cả người uốn éo như có như không dán vào người Chu Minh. Lúc cúi người, cả gương mặt của cô như sụt qua cổ anh.

Hô hấp của mỹ nhân giao hòa với mình, gương mặt mông lung xinh đẹp. Chu Minh nắm chặt ly nước trái cây trong tay, đáy mắt trầm xuống.

Điệu nhảy sexy này dịu dàng nhưng không hề yếu mị, mập mờ như cô gái vừa nãy, tay cô đặt lên vai Chu Minh, thân thể anh lại lùi về phía sau, sắc mặt khê biến.

Trong nháy mắt, cơ thể anh đã có phản ứng.

Nhiếp Thanh Anh chỉ nhảy một điệu ngắn, cảm thấy hơi ổn rồi thì quay sang nhìn đám bạn của Chu Minh, "Đây mới gọi là nhảy."

Bạn bè Chu Minh:...Nữ thần Nhiếp đứng là "cô gái bảo bối" mà.

Bọn họ vội lấy lại tinh thần, vỗ tay rầm rầm, huyết sáo liên tục rồi gào to, "Hay! Tam thiếu phu nhân nhảy giỏi quá!"

Nhiếp Thanh Anh không hề cười, cô rũ mắt xuống, đáy mắt mang theo chút ngại ngùng.

Bạn bè giật dây, "Chị dâu nhảy giỏi quá...cho bọn em chiêm ngưỡng một điệu múa cột...ạc!"

Bọn họ chưa dứt lời, âm thanh bỗng trở nên quý dị, vì ánh mắt Chu Minh vừa liếc qua, lạnh lùng như băng tuyết khiến người ta run sợ. Chu Minh vừa cười vừa nói với Nhiếp Thanh Anh, "Gọi cho anh một ly rượu đi.", sau đó lặng lẽ lờm đăm bạn xấu này.

Nhiếp Thanh Anh bị Chu Minh lừa đi gọi rượu, anh mỉm cười đưa mắt nhìn bóng lưng rời đi của cô dưới ánh đèn lượn lờ khói thuốc của quán bar, vừa quay đầu lại đã cảnh cáo ngay, "Đừng trêu vợ tôi."

Bọn họ ngại ngùng nói, "Chỉ nhảy một bản thôi mà có gì đâu."

Chu Minh hồ hững đáp, "Cô ấy sẽ làm thật đó. Cô ấy khác với chúng ta."

Nhiếp Thanh Anh sống trong thế giới của cô, mà thế giới đó vô cùng thuần túy, vô cùng đơn giản, không bám bụi trần. Trong thế giới của mình, cô sống rất vui vẻ, chỉ cần nhìn một nhánh cây chìa ra khỏi thế giới trần tục thôi cũng đã thấy rất thú vị.

Vui đùa cũng có giới hạn, Chu Minh sẽ không để bạn bè thấy vợ anh ngây thơ liên tục chọc cô ấy như thế.

...

Chu Minh kiểm soát tình huống, không để đám bạn đùa quá trớn, lại cùng Nhiếp Thanh Anh vui đùa một hồi. Chơi hơn một tiếng, thấy Nhiếp Thanh Anh có vẻ mệt nên anh tìm đại một cái cơ mang cô về trước. Cô vừa đi, đám công tử này mới nói lòng că vạt, thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng không cần giả vờ nữa rồi.

Chu Minh lái xe đưa Nhiếp Thanh Anh về nhà, thỉnh thoảng lại nhìn sang cô. Thấy cô nhắm mắt lại, anh liền nở nụ cười, "Sao, chơi vui không?"

Nhiếp Thanh Anh trả lời, "Cũng được. Bạn bè anh rất tốt, nhưng..."

Cô chân chờ một lát, "Tôi có chuyện muốn hỏi anh."

Chu Minh run lên, suýt nữa thì trượt tay lái, thầm nghĩ "Đến rồi, đến rồi". Thấy bọn họ ăn chơi ở quán bar, có lẽ cô đã có ấn tượng không tốt về anh rồi. Anh ăn chơi như thế, liệu cô có cảm thấy hối hận khi gả cho anh không?

Nhiếp Thanh Anh nghiêng đầu, cau mày hỏi, "Bạn anh đều biết chuyện chúng ta kết hôn, là do anh nói ư? Không phải tôi đã bảo là khoan hãy nói với người khác rồi mà?"

Chu Minh dừng lại, khẽ cười một tiếng, "Anh có nói đâu. Eo của anh bị em đập một phát đau điếng, anh chỉ nói với tụi nó là anh bị đau eo, tụi nó hỏi anh sao lại đau. Anh thật thà mà, làm sao nói dối được chứ?"

Nhiếp Thanh Anh đỏ mặt, tức giận nói, "Anh, anh, anh...sau này đừng đi nói lung tung nữa!"

Chu Minh nhún mày, sau đó mở miệng đồng ý.

Anh im lặng một hồi, thăm dò hỏi cô, "Em chỉ hỏi cái này thôi hả? Không muốn hỏi gì khác hả?"

Nhiếp Thanh Anh vẫn còn phụng phịu, "Cái gì khác?"

Chu Minh, "Ví dụ như trước đây anh ăn chơi thế nào..."

Nhiếp Thanh Anh khó hiểu, "Trước đây là trước đây, có liên quan gì đến hiện tại? Tôi lấy anh của hiện tại, cho nên sẽ không quan tâm quá khứ của anh."

Chu Minh im lặng, quay mặt sang chỗ khác, ánh đèn đường hắt lên gương mặt anh trông vô cùng dịu dàng. Vừa hay gặp đèn đỏ, anh dừng xe lại, sau đó đưa tay sang nắm lấy tay cô, "Em yên tâm..."

Nhiếp Thanh Anh thoải mái cười với anh, "Không có gì, cùng lắm thì ly hôn thôi. Đứng rồi, chúng ta không có ký bản thỏa thuận trước kết hôn, không sao chứ?"

Chu Minh rút tay về ngay lập tức.

Mẹ bà nó bản thỏa thuận trước kết hôn, cùng lắm thì ly hôn cái con khi, cô đừng có mà mơ!

Spoil chương sau:

Nhiếp Thanh Anh sững sờ, chưa kịp phản ứng lại thì trên màn hình lại hiện ra một hàng chữ lớn, "Vợ ơi, mở cửa cho anh đi. Anh sai rồi, anh đây tới là để cầu hoan."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cầu...cầu hoan???

Kết hôn là có mục đích.

Không khí sáng sớm vô cùng trong lành và mát mẻ, bên ngoài rạp hát, tốp năm tốp ba người đi đường vừa đi vừa trò chuyện rôm rả. Một ngày mới đã bắt đầu, phía ngoài rạp hát lại xuất hiện một cảnh tượng hi hữu -- Từ Bạch Dương đứng đây chờ Nhiếp Thanh Anh, Lương Hiểu Bạch nhìn thấy liền tiến đến nói chuyện với anh ta.

Từ Bạch Dương, "Cô mau đi đi, Thanh Anh mà thấy lại không hay."

Lương Hiểu Bạch, "Anh vẫn chưa hiểu sao? Nhiếp Thanh Anh và Chu tam thiếu có quan hệ thân thiết, cô ta không chịu được tủi thân, chỉ có em chịu chờ anh, chỉ có em thôi!"

Nhắc tới Chu Minh, trong mắt Từ Bạch Dương trở nên u ám và hoảng hốt. Nhiếp Thanh Anh đến thành phố A đúng là một chuyện sai lầm. Lúc đầu Chu Minh đã buông tay rồi, nhưng chính anh ta lại mang cơ hội đến cho Chu Minh...nhớ đến nụ cười lười biếng nhưng lại đầy tính xâm lược kia, trong lòng Từ Bạch Dương cảm thấy thật bất an.

Anh ta miễn cưỡng nói, "Chỉ cần Thanh Anh chưa kết hôn thì tôi sẽ còn có cơ hội..."

Còn chưa dứt lời, xung quanh, tiếng trầm trở vang lên không dứt, Từ Bạch Dương và Lương Hiểu Bạch quay đầu nhìn sang thì thấy một chiếc xe thể thao Lexus màu đen chạy đến. Nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, mí mắt Từ Bạch Dương giật giật.

Xe thể thao dừng lại, cửa xe mở ra, một người đàn ông đeo kính râm bước xuống trước. Người đàn ông với dáng người cao gầy, rất có khí chất, tay anh đặt lên cửa sổ xe, dáng vẻ vô cùng tùy ý này khiến các cô gái xung quanh nhốn nháo cả lên. Anh nở nụ cười lưu manh, chiếc kính râm trên sống mũi càng làm nổi bật gương mặt anh tuấn của anh.

Anh vòng qua ghế phụ, mở cửa đỡ một cô gái xinh đẹp bước xuống.

Cái cổ thiên nga, gương mặt trắng nõn nà, cả người cô như phát ra một vầng ánh sáng lung linh không gì sánh bằng. Bình thường lúc chưa make up, Nhiếp Thanh Anh luôn được mọi người trong vũ đoàn công nhận là hoa khôi của đoàn, bây giờ cô trang điểm nhẹ nhàng, mặc một chiếc váy đắt tiền, vẻ đẹp của cô, đi thẳng vào lòng người.

Đây là lần đầu tiên từ khi gia nhập vũ đoàn đến nay cô nổi bật thế này.

Vừa bước xuống xe đã bị Chu Minh ôm lấy bờ vai.

Nhiếp Thanh Anh, "Anh đừng giận nữa..."

Chu Minh vừa nở nụ cười phóng điện khắp nơi, vừa nghiêm túc nói với cô, "Đừng lộn xộn, bạn trai cũ của em đang nhìn kia."

Nhiếp Thanh Anh bất động, để mặc cho Chu Minh phách lối tuyên bố chủ quyền. Chiếc nhẫn cưới lấp lánh trên bàn tay trái đang khoác lên vai cô, mà mọi người nhìn kỹ lại thấy tay phải của Nhiếp Thanh Anh cũng đeo một chiếc nhẫn kiểu nữ.

Đôi vợ chồng với chỉ số nhan sắc vô cùng cao đi thẳng về phía trước, mọi người xung quanh ai nấy đều trầm trồ, lùi về phía sau nhường đường cho bọn họ.

Nhiếp Thanh Anh nép vào lòng chồng như một chú chim non, dù nữ thần đã cố ra vẻ nghiêm túc nhưng không thể giấu đi đôi gò má đang ửng hồng của mình, cô vẫn chưa quen với việc Chu Minh khoe khoang như thế. Nhưng Nhiếp Thanh Anh vẫn chống đỡ được, đến khi đi ngang qua Từ Bạch Dương, ánh mắt vẫn thẳng tắp nhìn về phía trước, một cái liếc mắt cũng không thêm dành cho bạn trai cũ.

Chu Minh ngoái đầu, cách kích râm như cười như không nhìn Từ Bạch Dương đang mất hồn.

Sau đó anh lại nhìn sang Lương Hiểu Bạch ở bên cạnh, cô ta rụt người về phía sau của Từ Bạch Dương, hạ tầm mắt. Cô ta hiểu rõ ánh mắt này của Chu Minh, ý anh khen cô ta làm rất tốt.

Một ngày 1 vạn nhưng chỉ yêu cầu cô ta bám lấy Từ Bạch Dương mỗi ngày. Chuyện kiếm tiền dễ như thế, sao cô ta không làm chứ?

Buổi sáng lúc đi làm, Chu Minh tự mình đưa Nhiếp Thanh Anh đi, sau đó mọi người vây quanh chúc mừng cô. Nhiếp Thanh Anh ngỡ ngàng một hồi mà không hiểu chuyện gì xảy ra, đến lúc vào phòng rửa tay nhìn thấy nhẵn cười của mình thì mới biết bọn họ chúc mừng chuyện gì...

Chu Minh không thèm nhắc cô!

Cố ý để mọi người biết chuyện bọn họ kết hôn!

Cô Nhiếp tức không chịu được, cô chưa bao giờ bị người khác khi dễ thế này. Lau tay sạch sẽ, chưa ra khỏi nhà vệ sinh Nhiếp Thanh Anh đã lấy điện thoại ra. Chu Minh bị Nhiếp Thanh Anh lôi sổ điện thoại ra khỏi sổ đen chưa được hai ngày, đã bị cô gọi đến mắng "Anh là đồ khốn!"

Chu Minh vừa kết thúc cuộc họp sáng, anh đã tính chuẩn thời gian Nhiếp Thanh Anh phản ứng lại. Điện thoại vừa rung lên, anh nhận được tin nhắn từ vọc mình, bật cười một tiếng rồi trả lời cho cô, "Anh Anh, đánh là thương mắng là yêu, dù em có mắng anh thế nào thì anh cũng sẽ không giận đâu."

Nhiếp Thanh Anh gửi lại cho anh một hàng dấu chấm

Vừa ra khỏi phòng họp, giám đốc Chu ôm điện thoại cười ha ha, mấy người đi cùng tò mò nhìn sang. Dáng vẻ không nghiêm túc, lác cắc của anh khiến cho mấy cô đồng nghiệp bất mãn với anh trong lúc họp vừa này đồng loạt tăng hăng vài cái.

Chu Minh ngẩng đầu nhìn bọn họ, cảm thấy mình vui như thế này sao không chia sẻ cùng mọi người? Anh nhìn một lượt, mặt dày vừa tiến lên vừa cười hi hi, "Nào nào, cho mọi người xem tin nhắn của tôi này."

Mấy vị cổ đông trung niên tưởng rằng Chu Minh cho bọn họ xem cơ mật làm ăn gì gì đó, về mặt ai nấy cũng thận trọng, cẩn thận cầm lấy điện thoại của Chu Minh rồi cẩn thận nghiên cứu. Một hồi sau, bọn họ chần chờ hỏi, "Này...không phải là chuyện yêu đương ư?"

Chu Minh, "NO! Mấy người coi kỹ lại đi."

Nhất định là tin tức rất quan trọng.

Bọn họ lại tiếp tục nghiên cứu, sau đó xấu hổ xin ý kiến Chu Minh.

Chu thiếu mới từ tốn giải thích, "Yêu đương cái gì, đây là tin nhắn của tôi với vợ mình. Chúng tôi là vợ chồng hợp pháp, không phải là người không danh không phận đâu nhé."

Cả đám nghe lén xung quanh, "..."

Nhưng chuyện này có liên quan gì đến công ty? Chu Minh cho bọn họ xem cái này không phải muốn cho bọn họ xem cơ mật của công ty ư? Mấy vị cổ đông cổ nhin, "Thế cậu cho bọn tôi xem cái này làm gì?"

Chu Minh, "Có gì đâu. Muốn chia sẻ với mấy người ngọt ngào của vợ chồng tôi thôi. Ngọt không nào?"

Mấy vị cổ đông: "...Cậu hâm à???"

Chu Minh giận tái mặt, "Mấy người điên hả? Sao lại hét vào mặt tôi? Đúng là khó ờ."

Mấy vị cổ đông: ...Ai khó ở hả? Đúng là bệnh tâm thần!

Chu tam thiếu đưa bọn họ một hồi, tinh thần phấn chấn rời khỏi phòng họp, sắc mặt mấy vị cổ đông vô cùng khó coi, bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, thế là vội vàng gọi Chu Minh lại, "Đội đã! Đội đã! Cậu vừa mới nói gì? Cậu có vợ rồi à? Kết hôn khi nào? Sao bọn tôi lại không biết thế này? Bố cậu có biết không?"

Chu Minh quay đầu, nhìn bọn họ nở nụ cười đầy ẩn ý.

Bọn họ nhìn nhau rồi thở dài, cảm thấy thật tội nghiệp cho chủ tịch Chu - cùng một công ty, trên quan hệ công việc là cấp trên cấp dưới, quan hệ cá nhân lại là bố con, nhưng ngay cả chuyện con trai mình kết hôn mà ông ấy cũng không hề biết.

Nhiếp Thanh Anh lại càng đáng thương hơn.

Cô bảo chồng mình đừng bỏ lỡ khắp nơi chuyện kết hôn, nhưng Chu Minh lại là kỳ tài. Chỉ cần anh nhớ liên khoe khoang mọi lúc mọi nơi. Vài ngày sau, tất cả mọi người trong công ty trừ vị chủ tịch đáng thương kia ra thì ai cũng biết chuyện Chu Minh rước được nữ thần của lòng mình về dinh.

...

Bên này, Nhiếp Thanh Anh còn đang đứng ở bồn rửa tay nhắn tin với Chu Minh. Một cô gái đẩy cửa bước vào, Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu lên nhìn, sau đó hồ hững gạt đầu chào rồi lại cúi đầu gõ tin.

Cô gái được cô chào vô cùng ngạc nhiên, lúc rửa tay lạnh lùng nhìn Nhiếp Thanh Anh vẫn còn đang cầm mặt vào điện thoại, trong lòng cảm thấy vô cùng

kỳ quái. Bình thường Nhiếp Thanh Anh là một người kỳ lạ, không hề giống mấy thanh niên thích vọc điện thoại hiện nay. Thế nên bây giờ nhìn cô cứ cúi đầu nhìn điện thoại vừa mím chặt đôi môi lại càng thêm kì quái.

Cô gái không nhìn được hỏi, "Cô không hận tôi ư?"

Nhiếp Thanh Anh phản ứng chậm một nhịp, lát sau mới ngẩng đầu lên, "Hả?"

Cô gái nhỏ giọng nói, "Chuyện tôi cướp Từ Bạch Dương từ tay cô."

Nhiếp Thanh Anh nghiêm túc nhìn cô ta một lúc, kinh ngạc, "Cô là Lương Hiểu Bạch hả?"

Lương Hiểu Bạch, "...Cô!!"

Cô có ý ư? Chắc chắn là có ý! Làm việc với nhau lâu như vậy, hai người lại có quan hệ cạnh tranh, làm sao Nhiếp Thanh Anh không biết cô ta cho được? Đúng là quá xem thường người khác mà!

Hai mắt Lương Hiểu Bạch đỏ lên, bị vẻ mặt hờ hững của Nhiếp Thanh Anh chọc giận vùng tay bước ra ngoài, không muốn nói thêm bất cứ câu nào với Nhiếp Thanh Anh.

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô ngược lại không quan tâm cho lắm. Nhận biết người rất khó khăn, khi còn bé cô đã rất cố gắng, sau này thì cam chịu chấp nhận thì thấy mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều. Dù sao thì tiếp xúc càng lâu thì cô sẽ nhận ra thôi.

Nhiếp Thanh Anh rửa tay lần cuối rồi bước ra khỏi nhà vệ sinh, cô vốn dĩ không để tâm đến chuyện này cho lắm. Đạo gần đây nhà hát sắp có một tiết mục cho nghi thức bế mạc, yêu cầu bọn họ sắp xếp một đoạn múa.

Lần này không giống với lúc mỹ nữ Nhiếp Thanh Anh nhảy ngang vào đoàn múa, lúc ấy Lương Hiểu Bạch hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu múa dẫn đầu, nhưng sau mấy tháng, vũ đạo của Nhiếp Thanh Anh đã được công nhận. Lần này các giáo viên vẫn chưa chọn ra người múa dẫn đầu.

Bọn họ để cho Lương Hiểu Bạch và Nhiếp Thanh Anh cùng tập cho vị trí múa dẫn đầu.

Lương Hiểu Bạch nghiêng đầu nhìn Nhiếp Thanh Anh lúc nào cũng hờ hững thì bỗng thấy áp lực, vô cùng mệt mỏi: vì sao Nhiếp Thanh Anh cứ muốn tranh giành với cô ta? Sao Nhiếp Thanh Anh lại không hề lo lắng?

...

Cuộc chiến giành vị trí múa dẫn đầu vẫn chưa đến hồi kết, sau khi tan làm, Nhiếp Thanh Anh trở về căn phòng của mình dọn đồ sang nhà của Chu Minh. Cô rất bất ngờ, trong nhà Chu Minh lại có một căn phòng tập múa, giống như đã được đặc biệt chuẩn bị cho cô.

Nhưng lúc trước Chu Minh với cô không quen biết, phòng tập múa này đương nhiên không có liên quan gì đến cô.

Có lẽ hồi xưa lúc chồng mình quậy tung nóc ở quán bar, vì muốn lấy le mà lên tập nhảy ở nhà đây mà.

Nhiếp Thanh Anh không khỏi cảm thán, cũng không dễ dàng gì, nhìn bọn họ đi bar nhảy đẹp như thế, có ai biết rằng bọn họ phải mất công lên lút tập luyện ở nhà bao đêm.

Buổi tối quay trở về nhà, đứng trong phòng khách nhìn hoàn cảnh xa lạ, Nhiếp Thanh Anh biết Chu Minh vẫn chưa tan làm. Cô mím môi, vẫn còn đang bực vì chuyện anh khoe nhậu cười hồi sáng cho nên cũng không thèm gọi điện hỏi anh khi nào về.

Nhiếp Thanh Anh tự mình nấu cháo, sau đó lại tập múa cả tiếng đồng hồ. Đột nhiên nhớ đến vở múa mới của vũ đoàn, cô có vài ý tưởng cho điệu múa mới, thế là vội vàng mở máy tính đi tra tài liệu, sẵn tiện gọi điện an ủi ba mẹ một lúc, sau đó lại trò chuyện video với bạn thân Lộ Khê.

Lộ Khê, "Ồ, chuyển nhà rồi hả? Cuối cùng cậu cũng không chịu nổi căn phòng cũ kỹ kia rồi hả?"

Nhiếp Thanh Anh qua loa đáp lời.

Lộ Khê, "Cậu đang xem gì đó?"

Nhiếp Thanh Anh, "Mình đang nghĩ đến vài điệu múa, định xin ý kiến từ các thầy cô trong vũ đoàn."

Chỉ cần không nhắc đến Từ Bạch Dương, bầu không khí rất tốt. Lộ Khê thăm đoán có lẽ Nhiếp Thanh Anh và Từ Bạch Dương đã hoàn toàn chấm dứt rồi, nhưng cô sợ Nhiếp Thanh Anh đau lòng nên cũng không dám hỏi nhiều. Lộ Khê làm bộ tò ra hứng thú, bảo Nhiếp Thanh Anh lấy điện thoại quay lại màn hình máy tính, tốt xấu gì cô cũng đang múa trong vũ đoàn thủ đô, có thể cùng bạn thân nghiên cứu vũ đạo.

Nhiếp Thanh Anh vừa quay điện thoại về phía màn hình máy tính thì "bùm" một phát, màn hình bỗng dưng tối đen.

Nhiếp Thanh Anh sững sờ, chưa kịp phản ứng lại thì trên màn hình lại hiện ra một hàng chữ lớn, "Vợ ơi, mở cửa cho anh đi. Anh sai rồi, anh đây tới để

cầu hoan."

Nhiếp Thanh Anh hết hồn:

Giờ đây? Chu Minh là hacker à?

Lộ Khê ngờ ngác:

Cầu hoan?

Sau đó, màn hình lại hiện lên một hàng chữ, "Anh đánh nhầm, là cầu hòa chứ không phải cầu hoan. Cái chức năng dự đoán văn bản này hại chết anh rồi."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Hai mắt Lộ Khê như muốn rơi ra, hô lên, "Thanh Anh!"

Chuyện gì thế này? Vợ ở đâu ra? Giờ mà cầu hoan? Anh Anh nhà cô rốt cục đã trêu chọc yêu ma phương nào thế hả?

Chương sau:

Cô nghe Lộ Khê thờ dài, "Bây giờ cậu đã đoán ra chưa? Chồng cậu vốn dĩ không phải là người xa lạ, hồi cấp 3 mặc dù không học chung trường với tui mình nhưng lúc ấy, anh ấy thích cậu đó."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Môi anh dán lên đôi môi mềm mại của

Giấu diếm chuyện kết hôn khó khăn đến thế nào?

Nhiếp Thanh Anh như muốn ngừng thở, cô cảm giác bây giờ ngoại trừ ba mẹ ra thì người xung quanh biết chuyện cô đã kết hôn ngày càng nhiều...Nhờ bàn tay thần của ông chồng Chu Minh nhà cô ngoài cửa mà bây giờ cô phải đối mặt với chất vấn của cô bạn thân, Nhiếp Thanh Anh không thể không khai ra chuyện mình cưới chui với Lộ Khê.

Lộ Khê kinh ngạc đến nỗi không thể khép miệng lại được, đến bây giờ cô vẫn không thể tin rằng, một Nhiếp Thanh Anh lạnh lùng, hờ hững thế này mà lại đi cưới chui với một người xa lạ. Mà khoan, Chu Minh...có thật là người xa lạ không?

Lúc Nhiếp Thanh Anh đang giải thích chuyện của Chu Minh cho bạn thân nghe thì trên màn hình tối đen lại hiện thêm mấy dòng chữ.

"Chị gái nhỏ* ơi, chồng em làm việc cả ngày, mệt đến nỗi hai đầu chân nhũn ra rồi đây này."

*小姐姐: từ ngữ phổ biến trên mạng. Đối với trạch nam, bọn họ chỉ dùng xưng hô này với những cô gái dịu dàng, đáng yêu, xinh đẹp và hào phóng. (Baik.e.baidu)

"Anh đau đầu quá, lại còn đói nữa, anh muốn ăn cơm vợ ơi."

"Đói đến choáng váng mặt mày, chị bé mau mở cửa nào. Chồng em đói chết tới nơi rồi mà em không đau lòng à?"

"Ball ball you."

Những kí tự như mạng theo nhiệt độ, Nhiếp Thanh Anh bị anh chàng gọi là "chị bé" thì đỏ hết cả tai, cả người vô cùng mất tự nhiên. Tính tình cô yên tĩnh như vậy nhưng cũng không nhịn được mà mắng anh với Lộ Khê, "Anh ấy đánh chữ còn nhanh hơn mình nói, ở đâu ra mà đói đến choáng váng mặt mày chứ?"

Lộ Khê, "..."

Trời đất, rốt cục Nhiếp Thanh Anh đã gả cho một thằng cha tâm thần nào vậy?

Cô bật cười nói, "Mình đang lo không biết có phải cậu bị lừa cưới hay không, nhưng giờ nhìn lại...hai vợ chồng nhà cậu cũng xứng đôi phết."

Về mặt Nhiếp Thanh Anh không chút biểu tình, nghe bạn mình khích lệ thì trong lòng cũng vui lấy. Cô vuốt vuốt màn hình điện thoại vài cái, kéo Chu

Mình ra khỏi danh sách đen. Lộ Khê đang rất tò mò, nên liền bảo Nhiếp Thanh Anh cầm điện thoại theo ra mở cửa cho Chu Minh, rồi giả vờ xoay điện thoại một cái. Lộ Khê muốn nhìn xem chồng của Nhiếp Thanh Anh là thần thánh phương nào, Anh Anh nhà cô ngây thơ như thế, nếu bị lừa thật cô sẽ không thể nào ngồi yên mà bay từ thủ đô sang đây tìm Nhiếp Thanh Anh ngay.

Nhiếp Thanh Anh đứng dậy đi mở cửa, cô cầm điện thoại đi tới huyền quan, lúc mở cửa ra thì thấy một người đàn ông anh tuấn đang loay hoay với cái laptop, sau khi đóng laptop lại thì nhìn cô cười một cái. Anh đang dùng laptop điều khiển máy tính trong nhà, đùa cô đến quên trời.

Nhiếp Thanh Anh hoảng hốt, dù bình thường không nhìn ra nhưng Chu Minh đúng là nhân tài, khác xa so với những người thuộc khoa xã hội như cô.

Chu Minh tưởng cô tức giận, ngờ đâu Nhiếp Thanh Anh trầm ngâm một lúc rồi hỏi, "Ball ball you nghĩa là gì?"

Chu Minh giả vờ kinh ngạc, "Nghĩa là xin em đấy. "Chị bé à, em đúng là lạc hậu, nào nào, để anh giúp em tái "3000 thuật ngữ trên mạng thời đại mới" để tham khảo nhé, chúng ta cùng nghiên cứu nào."

Nhiếp Thanh Anh bị anh ôm vai, còn bị anh lấy mất điện thoại, cô la lên một tiếng. Chu Minh thoáng nhìn sang, nhạy cảm phát hiện cô đang nói chuyện video với ai đó. Anh mỉm cười, im lặng trả điện thoại lại cho cô, trước mặt cô ra vẻ dửng dưng không quan tâm đến đời sống cá nhân của vợ.

Quả nhiên, Nhiếp Thanh Anh lại bị lừa, cô cảm thấy có hơi áy náy với anh. Chu Minh đứng ở huyền quan đôi giày thì nghe cô hỏi, "Anh đói không, muốn ăn gì tôi làm cho anh..."

Chu Minh giật mình, sau đó lại cười nói, "Nói gì vậy, sao anh lại để em nấu cơm được."

Anh nắm tay Nhiếp Thanh Anh, cúi đầu hôn lên những ngón tay thon dài ấy. Tay cô run lên, Chu Minh thâm tình nhìn đôi tay cô, "Chị bé đây là nghệ thuật gia, tay em phục vụ vì nghệ thuật, mấy chuyện nấu cơm nặng nhọc này cứ để cho người thô kệch như anh làm là được."

Chu Minh thực sự đẩy Nhiếp Thanh Anh ra phòng khách ngồi chơi máy tính, còn giúp cô chỉnh máy tính lại, rót nước cho vợ, rồi mở máy điều hòa, ân cần hỏi han cả buổi trời, nhân lúc đó, anh vờ như lơ đãng nhìn vào màn hình máy tính của cô, thấy cô đang tra tài liệu múa thì thái độ với cô càng thêm nhiệt tình. Chăm sóc cho vợ xong xuôi rồi, Chu Minh mới quay trở lại phòng bếp nấu cơm. Lộ Khê chứng kiến hết tất cả chỉ biết than thở.

Lúc trước Từ Bạch Dương đối xử rất tốt với Nhiếp Thanh Anh, nhưng chưa đến mức này. Ông chồng này của cô bạn thân...Nhiếp Thanh Anh gả đúng người rồi.

Nhưng hai cô không hề hay biết, cửa phòng bếp vừa đóng lại, nụ cười dửng dưng của anh biến mất ngay lập tức. Anh lấy điện thoại ra, lạnh lùng nói, "Tra giúp tôi, ai đang nói chuyện với vợ tôi vậy, là nam hay nữ, có quan hệ gì với tôi."

Nhiếp Thanh Anh đang ở phòng khách tiếp nhận thăm vấn từ Lộ Khê. Nhịp tim của cô đập nhanh không thể tưởng, có hơi khấn trương, chờ Lộ Khê đánh giá Chu Minh.

Lộ Khê im lặng hồi lâu, không nói Chu Minh thế nào, ngược lại lại hỏi Nhiếp Thanh Anh, "Cậu có nhớ sinh nhật 16 tuổi của mình không?"

Nhiếp Thanh Anh run lên, sóng lưng thẳng tắp, "Nhớ chứ."

Đâu chỉ nhớ kỹ, mà là ấn tượng khắc sâu đến tận xương tủy.

Nhiếp Thanh Anh trải qua sinh nhật 16 tuổi tại trường học.

Bạn bè đều đến dự sinh nhật của cô, tất cả quà tặng chỉ là thứ yếu, chuyện khiến Nhiếp Thanh Anh ấn tượng khó quên chính là lúc cô tập múa thì nhìn thấy trên bảng đen xuất hiện dòng chữ đủ sắc màu, "Anh Anh yên tâm bay, Minh Minh mãi theo em!"

Hàng chữ ấy chiếm hơn nửa cái bảng, những lời chúc của các bạn học khác bị dồn vào một góc, trông vô cùng đáng thương.

Bị lời chúc hào hùng này kích động, Nhiếp Thanh Anh nhìn hàng chữ trên bảng như muốn ngạt thở, hoa mắt chóng mặt. Sau đó có một chàng trai mặt mũi bặm tím đẩy một xe bánh kem đến, mấy bạn học bắt đầu tùm lại mặc sức vui vẻ.

...

Lộ Khê cười khê, "Hàng chữ đó chính là do chồng của cậu viết đó."

Nhiếp Thanh Anh không kịp trở tay, "...Hả? Mình nhớ không lầm thì người viết hàng chữ đó mặt mày bặm tím mà?"

Cách màn hình di động, Lộ Khê thờ dài, cảm thấy thông cảm sâu sắc với cô bạn mù mặt của mình, "Nhưng cậu trai mặt mũi sung tím đó chính là Chu Minh đấy." Lộ Khê lặp lại lần nữa, "Đúng vậy, chính là ông chồng hiện tại của cậu đó. Mặc dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng anh ấy đẹp trai như vậy, ngoại trừ cậu ra thì không ai mà không nhận ra cả."

Nhiếp Thanh Anh cảm thấy đầu mình như đang đặc sán lại, "Nhưng mà mặt mày người đó bặm tím...mà anh ấy là bạn học của Từ Bạch Dương mà."

Lộ Khê rút cục cũng hiểu.

Cô im lặng một lúc, rồi dịu dàng nói, "Thanh Anh, cậu có biết hồi cấp 3 có bao nhiêu người theo đuổi cậu không? Cậu có biết nếu như nam sinh ngoài trường theo đuổi cậu thì nam sinh toàn trường chúng ta sẽ ra tay chặn lại hết không?"

Nam sinh toàn trường cùng nhau bảo vệ một nữ sinh, rất điên cuồng. Là bạn thân của Nhiếp Thanh Anh, Lộ Khê đã may mắn được chứng kiến cảnh tượng điên cuồng đó.

"Năm đó, Chu Minh vì viết mấy chữ đó lên bảng mà đánh nhau với nam sinh trường chúng ta. Thế thì mặt mày sao lại không bầm dập cho được? Nữ sinh xinh đẹp chỉ biết cắm đầu vào học như cậu không hề biết ở sau lưng mình, nữ sinh và nam sinh khác đã vì cậu mà âm ỉ thế nào."

Nhiếp Thanh Anh không thể suy nghĩ được gì, hô hấp bỗng trở nên gấp gáp.

Cô nghe Lộ Khê thở dài, "Bây giờ cậu đã đoán ra chưa? Chồng cậu vốn dĩ không phải là người xa lạ, hồi cấp 3 mặc dù không chung trường với tội mình nhưng lúc ấy, anh ấy thích cậu đó."

"Trong tất cả những người theo đuổi cậu thì anh ấy giỏi nhất đó, nhờ thế mà mình mới nhớ rõ. Mình đã nói rồi mà, bảo sao lại thấy Chu Minh nghe quen."

...

Lòng Nhiếp Thanh Anh loạn hết cả lên, buổi tối ăn cơm cứ nhìn Chu Minh chằm chằm, sau đó như người mất hồn. Hồi cấp 3 anh thích cô? Nếu vậy thì bây giờ anh kết hôn với cô có mục đích gì? Không phải anh bảo là anh muốn cắt đuôi với tiểu minh tinh kia ư?

Nhưng mà, đó cũng là chuyện từ 10 năm trước...Cứ coi như là thích đi, thì anh cũng không thích cô nhiều đâu nhỉ?

Hơn nữa, sau đó cô lại cùng Từ Bạch Dương yêu nhau, cũng không có gì gút mắt với Chu Minh. Có lẽ anh đã từ bỏ từ lâu rồi? Bây giờ chỉ đơn thuần hợp tác với cô mà thôi?

Nhưng nếu như anh vẫn chưa từ bỏ...vậy thì anh đến bên cô với tâm trạng gì?

Bị Nhiếp Thanh Anh dùng ánh mắt quỷ dị nhìn mình cả đêm, Chu Minh có hơi chột dạ, nghĩ rằng cô đã phát hiện ra chuyện mình điều tra quan hệ bạn bè của cô. Thế là cả một đêm, Chu Minh càng thêm dịu dàng mỗi khi nói chuyện với cô, ngay cả khi đi ngủ cũng không dám đùa cô để ngủ chung giường nữa.

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ thật lâu, cô vẫn cảm thấy xấu hổ, cũng không dám hỏi Chu Minh rằng "Cấp 3 có phải anh thích tôi không?". Anh nói phải, cô không nhớ; anh nói không phải, cô cũng không nhớ gì. Cô cứ như là một người đi đùa giỡn tình cảm của người khác...Thôi, không hỏi nữa.

Ban ngày Nhiếp Thanh Anh vắt nát óc để nhớ lại chuyện từ thời cấp 3 của mình, buổi chiều khi tan làm đã nhìn thấy Từ Bạch Dương từ phía xa bước tới tìm cô, tâm trạng của cô bỗng chốc trầm xuống. Những gì nên nói đã nói hết rồi, cô cũng đã kết hôn mà anh ta cũng không chịu buông tha cô là sao?

Từ Bạch Dương nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh từ xa đã nở nụ cười rồi bước đến chỗ cô. Mà Nhiếp Thanh Anh lại quay đầu né tránh ánh mắt của anh ta, sau đó quay người đi về hướng ngược lại. lhb ở phía sau vừa đi ra, thấy cảnh này thì khê cắn môi, trong lòng trở nên chua chát. Cô ta bây giờ đã nhận ra Từ Bạch Dương yêu Nhiếp Thanh Anh nhiều bao nhiêu, tình cảm của cô ta đối với Từ Bạch Dương lại trở nên phức tạp, chính bản thân mình cũng không rõ mình đến với anh ta rốt cuộc là vì tiền hay là vì yêu.

Nhiếp Thanh Anh đi ngược với dòng người ra khỏi nhà hát, lúc đang tìm taxi thì có tiếng còi xe vang lên. Cô nhìn sang, hai mắt bừng sáng, trong dòng xe cô tập nập, cô nhìn thấy chiếc Lexus quen thuộc. Nhiếp Thanh Anh bước nhanh tới, mở cửa xe rồi ngồi vào ghế phụ.

Cô vội vàng giục anh, "Đi nhanh, đi nhanh."

Chu Minh, "Hà, em làm gì mà gấp thế? Ai đuổi theo em hả?"

Không chờ Nhiếp Thanh Anh trả lời, nụ cười Chu Minh bỗng trở nên lạnh lùng. Dưới hàng cây xanh mát, anh nhìn thấy Từ Bạch Dương đi về phía này liền hiểu rõ Nhiếp Thanh Anh đang trốn cái gì. Từ Bạch Dương này...vẫn chưa chịu hết hy vọng.

Chu Minh ngừng một chút, sau đó quay sang nhìn vợ mình, "Em cứ tránh mãi thế thì cũng vô dụng thôi."

"Muốn làm một mẹ khỏe cả đời không?"

Nhiếp Thanh Anh dựa lưng vào ghế, thắt dây an toàn, dáng người mảnh khảnh lung linh. Đôi mắt đen lay láy hiện lên sự tò mò, mong đợi nhìn về phía Chu Minh. Anh nhìn Từ Bạch Dương đang đi đến rồi cười một tiếng, tháo dây an toàn ra, rướn người sang Nhiếp Thanh Anh bên cạnh. Anh ôm lấy cổ cô, chớp mũi lạnh lạnh của anh lướt qua má cô. Nhiếp Thanh Anh rụt người lại, nghe thấy anh nói, "Cậu ta đang nhìn kia, đừng nhúc nhích."

Một giây sau, môi anh dán lên đôi môi mềm mại của cô. Một tay anh ôm cổ cô, một tay nâng má của cô, trán kề trán, mũi kề mũi, nụ hôn vô cùng triền miên, càng thêm sâu...

"Ừm." Trong đầu Nhiếp Thanh Anh như có pháo hoa bùng nổ, trong nháy mắt như có hàng ngàn luồng ánh sáng dịch chuyển.

Cô nắm chặt tay, cả người cứng ngắc tựa vào ghế, bỗng chốc nhớ lại những lời Lộ Khê từng nói.

"Vậy giờ cậu đã đoán ra chưa? Chồng của cậu không phải là người xa lạ, mặc dù cấp 3 anh ấy không học cùng trường với bọn mình, nhưng lúc ấy anh ấy đã thích cậu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nicolas Triệu Tứ trở thành nhân vật truyền thuyết trên đài radio giao thông của thành phố A

Nhiếp Thanh Anh là người chỉ quan tâm đến hiện tại, không quan tâm đến những chuyện quá khứ, cũng không hỏi đến tương lai.

Cô nhìn Chu Minh.

Anh cụp mắt, hàng mi đen dài khẽ quét qua, đôi mắt ẩn chứa sự trêu chọc đang nhìn cô. Cái nhìn đầy thâm tình này khiến cho dưới ngày xuân nắng ấm, Nhiếp Thanh Anh đang cảm thấy vô cùng mát mẻ bỗng chốc trở nên khô nóng. Cô sững sờ một lát, chưa kịp suy nghĩ gì thì đôi tay anh đã vuốt ve cái gáy cô, sau đó đôi môi đè lên môi cô, một trận cuồng nhiệt ập đến.

Thật ra hai người họ đã từng hôn nhau. Nhưng lúc ấy, anh vừa mới đặt môi lên cô đã giận dữ đạp anh xuống giường. Sau đó anh còn cười tí tởn, cũng không tiếp tục nữa.

Đây là lần thứ hai...lần thứ hai, môi lưỡi giao nhau, tương thân tương ái...

Ngón tay Nhiếp Thanh Anh bầu chặt lên ghê da, móng tay màu hồng phấn càng lúc càng bầu chặt, ngón tay dùng sức đến mức trắng bệch. Cả người cô cứng đờ, gương mặt ngốc ra, bên ngoài cửa sổ còn có bạn trai cũ đang nhìn. Cô đang khần trương..Chu Minh nhận ra nên lấy tay nhẹ nhàng ấn cô sát vào, nụ hôn càng thêm cần trọng. Vì không muốn dọa cô sợ, anh đã cố gắng dùng hết khả năng của mình để mang đến cho cô một trải nghiệm tốt nhất.

Quá mức thâm tình, có thể cảm nhận được thông qua xúc cảm từ giữa đôi môi.

Như ngọn lửa hừng hực cháy, như cánh én run rẩy dưới mái hiên, gió xuân ập đến, như cơn say giữa đêm hè...môi kề môi vừa thân mật lại vừa dịu dàng. Thời gian dần trôi qua, Nhiếp Thanh Anh không còn cứng nhắc như ban đầu, bà vai cô bắt đầu thả lỏng, dần dần thuận theo nụ hôn của Chu Minh.

Đôi nam nữ trong xe hôn nhau đến khó rời.

Dù đang giả vờ, nhưng khó nói được có bao nhiêu chân tình. Cách ngoài xe mấy bước, Từ Bạch Dương đi đến gần, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi. Dưới tán lá cây loang lổ, màu xanh như màu của táo trong hồ nước trong, phản chiếu lên cửa kính xe. Dưới khung cảnh rực rỡ ấy, anh ta thấp thoáng nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh đang được Chu Minh ôm chặt vào lòng hôn một cách cuồng nhiệt.

Đầy mạnh mẽ, vô cùng thuận lợi.

Từ Bạch Dương thất thần trong chốc lát, trái tim như đang đi thang máy, bất ngờ "ầm" một cái, thang máy bị mất khống chế ở không trung, sau đó rơi thẳng xuống dưới.

Anh ta lại nhớ đến thời cấp 3.

Lúc ấy mình là học sinh giỏi trong mắt thầy cô, Chu Minh ngồi cùng bàn chẳng qua chỉ là một tên vừa học dở lại hay gây sự. Mặc dù nghịch ngợm, hay gây sự nhưng Chu Minh chưa bao giờ vi phạm nội quy nhà trường. Nhưng có một khoảng thời gian, mỗi ngày cậu ta đều trèo tường trốn học. Kế bên trường bọn họ là một trường nghệ thuật cấp 3, ngày nào Chu Minh cũng trèo tường trốn học chính là chạy sang trường bên cạnh.

Cậu ta biến thành một người hoàn toàn khác, bắt đầu lên thư viện mượn sách, một học sinh khoa tự nhiên mà lại đi mượn sách Từ Chí Ma, Tagore, rồi bắt đầu vắt óc viết thư tình.

Mỗi một bức thư tình của Chu Minh đều mở đầu bằng "Nhiếp MM." "Em Thanh Anh.", "Bạn học Nhiếp Thanh Anh." Sau đó cậu ta lại vò đầu bứt tóc, rạn hoai mà không ra được chữ nào, thư tình cũng viết không xong. Đó là lần đầu tiên Từ Bạch Dương biết đến cái tên Nhiếp Thanh Anh này.

Ban đầu, anh ta thích chính là Nhiếp Thanh Anh trong lòng Chu Minh.

Từ Bạch Dương mang theo sự kiêu căng của một học sinh giỏi, im lặng nhìn Chu Minh vắt hết óc tìm kế lấy lòng hoa khôi trường bên. Mỗi lần thất bại trở về, Chu Minh chỉ nở nụ cười lặng lẽ rồi tuyên bố -- "Một ngày nào đó, tôi sẽ để cô ấy làm bạn gái mình."

Duyên phận đúng là chuyện không thể nói trước.

Ấy thế mà Nhiếp Thanh Anh lại thật sự gả cho Chu Minh, cô gái lạnh lùng như thế, cũng sẽ có lúc ngoan ngoãn ngồi trong xe để mặc Chu Minh hôn mình.

Giống như những năm ở bên với anh ta là một sai lầm

Lương Hiểu Bạch đứng sau lưng dịu dàng lên tiếng, "Bạch Dương, đừng nhìn nữa..."

Từ Bạch Dương chật vật quay đầu, vội vàng rời đi tựa như có mãnh thú đang đuổi theo phía sau. Anh ta thất hồn lạc phách, đau lòng không nguôi, anh ta mệt mỏi suy nghĩ, nếu Nhiếp Thanh Anh thích Chu Minh, vậy những năm này của mình thì sao, có phải là sai lầm hay không...có phải anh ta đã hoàn toàn mất đi cô?

Ánh hoàng hôn buông xuống bên ngoài nhà hát, người đàn ông chạy thật nhanh. Ngựa xe như nước, mỹ nữ như mây. Tuy mỹ nữ như mây, nhưng anh ta chỉ biết rằng -- có nhưng lại không biết quý trọng, phạm phải sai lầm nên vĩnh viễn mất đi, mất rồi cũng không thể nào tìm lại được.

Ánh mắt Lương Hiểu Bạch đầy phức tạp, nhìn xung quanh một chút rồi quyết định đi theo Từ Bạch Dương, một mực lảng lảng đi sau anh ta. Từ Bạch Dương thất tình, đây là cơ hội tốt của cô ta. Lương Hiểu Bạch vẫn luôn thích Từ Bạch Dương, dù cô không biết rốt cục đây có phải là lựa chọn tốt hay không.

Sau khi Từ Bạch Dương đi rồi, đôi nam nữ ôm hôn trong xe vẫn chưa phát hiện ra. Một lát sau, nhận ra bàn tay Chu Minh bắt đầu không thành thật dò xét bên eo cô, Nhiếp Thanh Anh giãy ra, anh vội bình tĩnh lại, lui về sau một chút, nhìn đôi má ửng hồng của nữ thần sau nệm hôn mãnh liệt.

Chóp mũi cô lấm tấm mồ hôi, sợi tóc tán loạn rơi xuốngбет vào má cô, đôi môi đỏ hồng khẽ mím lại, ngực cô phập phồng lên xuống, cô tránh né không dám nhìn vào mắt anh mà chỉ cúi đầu, ngón tay còn móm móm cái ghế.

Chu Minh mỉm cười.

Anh biết bây giờ mình nên giả vờ quan tâm, nhưng Chu tam thiếu không nhận được mà muốn trêu cô, "Cảm giác thế nào?"

Nhiếp Thanh Anh nhẹ nhàng "Ừm." một tiếng

Chu Minh trêu cô, "Ừm là sao? Tốt hay không? Cô bé à, anh hỏi em đó, lúc nói chuyện với người khác mà không nhìn vào mắt người ta là bất lịch sự đó. Em cứ cúi đầu là sao?"

Nhiếp Thanh Anh rất dễ bị lừa. Kinh nghiệm giao tiếp của cô vẫn còn rất thiếu sót, nếu như có người nói rằng như thế là không đúng thì cô sẽ cố gắng sửa đổi. Cho nên khi Chu Minh nói "bất lịch sự", Nhiếp Thanh Anh đỏ mặt, hàng mi khẽ rung động, xấu hổ ngẩng đầu nhìn anh rồi nhẹ nhàng đáp, "Được lắm." Chu tam thiếu giật mình, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ho nhẹ một tiếng.

Nhiếp Thanh Anh nhà anh đáng yêu quá đi.

Anh quay đầu lại, vì muốn để cô bớt luống cuống tay chân, anh tra chìa khóa vào rồi lái xe ra khỏi bãi. Chiếc xe chạy vào đường lớn, đồng thời, Chu Minh thẳng thắn khen cô, "Vợ ơi, em thật là đẹp. Lúc nãy nhìn gần mới thấy da em lại mịn màng như thế..."

Chu Minh bị tịt từ, anh không phải thuộc tuýp người lãng mạn, cho nên lúc muốn khen người khác cũng không biết phải khen thế nào.

Nhiếp Thanh Anh cứ tưởng anh đã khen xong, thấy mình nên nói gì đó để bầu không khí tự nhiên hơn. Thế là cô nói, "Vi ngày nào tôi cũng dùng mỹ phẩm dưỡng da nên da mới đẹp như thế. Nếu anh thích, tôi có thể đề cử vài loại cho anh."

Chu Minh, "..."

Anh cố gắng nhịn cười, bả vai cứ run run, "Sao anh thích vợ anh thật thà thế này nhì."

Nhiếp Thanh Anh mấp máy đôi môi, trông cô có vẻ rất vui.

Đúng lúc này, điện thoại của Chu Minh lại vang lên. Màn trêu chọc vợ đành tạm kết thúc, anh âm thầm ảo não: Sao trên đời lại có cái gọi là Bluetooth thế này? Nếu không có nó thì anh đã nhờ vợ mình nghe giúp rồi. Lúc cô lấy điện thoại chẳng phải sẽ đụng chạm cơ thể anh ư? Kết quả bây giờ, Nhiếp Thanh Anh lại ngồi yên lặng chờ anh ấn bluetooth để nghe...Chu Minh mang tai nghe vào, giờ không kịp để giả vờ trên xe không có thứ này rồi.

Chu Minh buồn bực nhận điện thoại, sau khi "Ừ." vài tiếng thì anh dừng xe lại ven đường, sau đó thương lượng với cô, "Anh có chuyện đột xuất, phải tăng ca nên tối nay anh sẽ không về nhà. Bây giờ để anh đưa em về trước, em ăn gì đó một chút, lúc đi ngủ thì nhớ đóng cửa kỹ càng nhé."

Nhiếp Thanh Anh lườm anh, "Tôi vốn dĩ ngủ một mình mà."

Chu Minh, "...Anh đang quan tâm em, em không hiểu à?"

Nhiếp Thanh Anh bùng tỉnh, nói "Cảm ơn." rồi ngập ngừng một lát, hiểu chuyện nói với anh, "Anh tăng ca nên chắc là công việc rất gấp. Không thì để tôi tự kêu xe về, còn anh đến thẳng công ty đi."

Chu Minh chần chờ một chút, vì công ty và nhà anh thuộc hai hướng khác nhau. Anh gật đầu đồng ý với cô, tự mình đưa vợ lên taxi, nói địa chỉ với tài xế,

sau lại chụp hình biển số xong mới đưa mắt nhìn chiếc taxi rời đi.

Tỉnh kiểm soát của anh lại rục rịch ngoi lên, nhưng cô không hề phát hiện ra, anh đã sắp xếp mọi chuyện đầu vào đấy. Ngồi trên xe, tài xế cảm thán với cô, "Chồng cô giỏi thật mà lại yêu thương cô nữa chứ."

Nhiếp Thanh Anh không biết tài xế vì sao lại khen như thế, cô chỉ im lặng nở nụ cười lịch sự. Phong cảnh ngoài cửa sổ lướt đi như bay, lướt qua đôi gò má trắng nõn của cô, gương mặt hồ hững, sừng sững bất động.

Tài xế nghĩ thầm...Cô gái này thật lạnh lùng.

Sau khi quay về xe, Chu Minh chậm rãi lái xe đến công ty. Không có Nhiếp Thanh Anh ngồi trên xe, nên anh cảm thấy không quen. Để làm dịu tâm trạng, Chu Minh mở radio, chuyển đến kênh phát thanh của đài giao thông. Vì lúc này nữ thần đã ngồi trên xe anh, còn chấp nhận nụ hôn của anh, tâm trạng hiện giờ của Chu Minh rất tốt. Anh lẩm bẩm hát vài câu, ngay cả quảng cáo cũng say sưa lắng nghe.

Có lẽ do tâm trạng quá tốt, lúc tiết mục muốn giao lưu với thính giả nghe đài, Chu Minh vui vẻ gọi điện thoại đến trả lời câu hỏi. Đại khái là hôm nay Chu Minh khá may mắn, 10 câu hỏi anh đều trả lời đúng hết, trở thành thính giả may mắn của ngày hôm nay. Nam nữ MC khoa trương chúc mừng anh, vì đây là đài phát thanh giao thông của thành phố A, đa số tài xế thành phố A đều mở kênh này để nghe trong lúc lái xe, mọi người đều nghe thấy Chu Minh khẽ cười một tiếng khi được MC khích lệ.

Tiếng cười trầm thấp, vài nữ thính giả nghe mà ửng đỏ hai tai.

Nữ MC nghe thấy anh cười liền biết người này đang rất vui, thế là nắm lấy cơ hội, "Vị thính giả này có lẽ rất vui khi được chương trình chọn đây mà? Có phải anh là fan trung thành của chương trình không?"

Chu tam thiếu: "Không hề. Tôi vui vì chuyện khác, không liên quan tới các người."

Nữ MC cứng đờ, sau đó lịch sự nở nụ cười, "Vậy anh có thể cùng chia sẻ chuyện vui ấy với mọi người được không?"

Dường như Chu Minh đang do dự, "Chuyện này, thật ra vợ tôi không thích tôi đi khắp nơi khoe khoang, cô ấy nói tôi nhiều chuyện."

MC, "Vậy..."

MC đang định nói "Vậy thì thôi.", ai ngờ Chu Minh lại mở miệng, "Nhưng mà vợ tôi không có ở đây, thôi thì tôi đành chia sẻ với mọi người vậy." Anh ho khan một tiếng, hắng giọng nói tiếp, "Tôi muốn chia sẻ với mọi người một nụ hôn tuyệt vời của tôi và vợ. Đây không phải là một nụ hôn bình thường đâu nhé, mà là nụ hôn và mặt bốp bốp bạn trai cũ của vợ tôi. Mà cũng không hẳn là nụ hôn "và mặt" nữa, đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn bọn tôi hôn nhau mãnh liệt như thế."

"Aiz, để tôi kể cho mọi người nghe câu chuyện đằng sau nhé..."

Bla bla...Chu Minh huyền thuyên cả buổi.

Nam nữ MC cứng đờ: "..."

Toàn bộ thính giả thành phố A đang nghe đều tròn mắt há mồm, "..."

...

Trên taxi, vì cô gái này quá yên tĩnh, nãy giờ không hề hé miệng nửa câu, tài xế hơi ngại ngùng, bèn tiện tay mở radio lên. Sau đó lại nghe thấy một thính giả may mắn đang lẩm nhẩm cả buổi trời, "Nụ hôn này ấy à, chi tiết hơn tôi không thể nói, nhưng phải công nhận một điều rằng, vợ tôi rất xinh đẹp, trên đời này không có một ai có thể xinh hơn vợ tôi được..."

Nhiếp Thanh Anh ngồi ghé sau ghế giật mình, "..."

Gương mặt vừa hết đỏ, "bùm" một cái lại đỏ ửng cả lên.

Cô và tài xế đáng thương ngồi nghe thính giả này bô lô cả mười mấy phút đồng hồ, ngay cả hai MC muốn chen vào cũng không được. Tài xế bực bội nói, "Thằng cha bị bệnh hả? Còn khen vợ mình lên tận mây xanh, chắc là cuồng vợ lắm đây."

Nhiếp Thanh Anh yên lặng chôn mặt xuống hai tay, cô lại muốn kéo chồng mình vào danh sách đen tiếp rồi.

Trong vòng một tháng ngắn ngủi, số lần cô kéo Chu Minh vào danh sách đen còn nhiều hơn Từ Bạch Dương trong mười năm quen nhau.

Vất vả lắm mới nghe được thính giả kia tạm ngưng, MC vội vàng chen vào, "Hóa ra tình cảm của vợ chồng anh tốt như thế, chúng tôi đều biết cả rồi. Để cảm ơn anh đã tham gia chương trình, chúng tôi sẽ tặng anh một món quà nho nhỏ. Xin hỏi anh tên gì?"

Nhiếp Thanh Anh chậm rãi che mặt: Mặt mặt quá, đây là muốn cho cả thế giới này biết ư...

Vị thính giả kia im lặng một lát rồi nói, "Tôi là Nicolas Triệu Tứ."

Mọi người đều ngó ra, "..."

Chu Minh có bệnh chứ không phải ngốc. 6 giờ chiều ngày hôm đó, Nicolas Triệu Tứ trở thành nhân vật truyền thuyết trên đài radio giao thông của thành phố A.

Nhà có anh chồng ngoan. Lỡ hứa với vợ không đi bép xép rồi nên anh chỉ đành lên radio thông báo cho cả thành phố đều biết mà thôi. =)))

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chu Minh - Chu tiểu tiên nữ - Nicolas Triệu Tứ

Chu Minh rút chìa khóa xe chạy vào công ty đã là 7 giờ tối. Công ty xảy ra chuyện lớn, tất cả nhân viên đều tắt bật tăng ca, ngược lại, Chu Minh lại rất thảnh thơi. Anh vừa bước vào phòng, thư ký Trần chân trước vừa nghỉ phép trở về, chân sau đã vào phòng làm việc, đóng cửa sổ, kéo rèm cửa lại.

Nghỉ phép một tuần, lúc trở về, gương mặt cô càng thêm hồng nhuận, khí sắc rất tốt, Trần Linh Linh vẫn giữ dáng vẻ ngực lớn eo thon, xinh đẹp như hoa.

Trần Linh Linh nở nụ cười chuyên nghiệp, thần thần bí bí mở miệng, "Giám đốc..."

Chu Minh đứng trước bàn làm việc, đưa tay lật xem giấy tờ vừa mới được đưa tới, không thèm ngẩng đầu lên đã nói, "Cẩn thận lời nói của cô đấy! Mở cửa phòng ra, đừng làm người ta tưởng tôi với cô cấu kết làm bậy."

Trần Linh Linh lén lút trừng mắt với anh: Giám đốc lại đang đùa giỡn nữa rồi!

Mất thấy chuyện hôm nay rất quan trọng, cô giả vờ như không nghe thấy lời anh nói, bước lại gần bên người anh, nhỏ giọng nói, "Giám đốc, tôi nghe nói công ty xảy ra chuyện, phía trên ai cũng chấn động. Chuyện đó có phải thật không vậy?"

Chu Minh, "Sao tôi biết được? Tôi đến công ty còn trẻ hơn cô mà!"

Trần Linh Linh thầm nói trong lòng, chủ tịch Chu không phải là ba anh sao? Anh không đi hỏi ông ấy ư! Hai cha con "plastic"* này, số lần nói chuyện với nhau còn không bằng nhân viên bọn tôi.

*Xuất phát từ Weibo, "Chị em tốt giống như hoa giả, giả tạo là thể, nhưng không bao giờ héo tàn.", chỉ tình cảm giả tạo như hoa giả. Ý nói, Chu Minh và ba ngoài mặt là cha con nhưng thực ra không có tình cảm gì nhiều.

Chu Minh đang múa thái cực quyền, anh qua loa cho có, Trần Linh Linh lại rất sốt ruột. Phía trên biến động, không ảnh hưởng đến giám đốc Chu, nhưng mấy nhân viên như bọn họ thì rất khó nói. Chu Minh đi một vòng quanh bàn, rồi bắt chéo chân ngồi xuống, Trần Linh Linh cắn răng, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, "Tôi nhận được tin, nói rằng sản phẩm của chúng ta vì có vấn đề bảo vệ môi trường nên đã bị hải quan giữ lại, không những phải bồi thường tiền, mà sau khi hàng bị trả về còn bị người của bộ môi trường đến kiểm tra. Sau đó còn biết bao như vấn đề thuế, tham ô... Còn gặp ngay lúc lãnh đạo ở trung ương xuống thị sát. Nghe nói chủ tịch Chu đang đi đàm phán chuyện làm ăn mà phải bay về trong đêm để xử lý chuyện này. Giám đốc, anh không nghe gì thật hả?"

Chu Minh kinh ngạc, "Thật hả? Thế thảm vậy á!"

Dáng vẻ anh như đang hóng hớt khiến thư ký Trần sốt ruột. Trần Linh Linh ai oán lườm anh một cái, vì ông chủ mà tranh thủ, cô chỉ có thể nói thêm. Trần Linh Linh tiến đến bên tai Chu Minh, nhẹ giọng thì thầm, "Còn có một tin bên lề nữa chính là có cổ đông đang lên bán cổ phần..."

Ngón tay đang lướt tài liệu của Chu Minh bỗng dừng lại, hai mắt híp lại, lần này anh mới thực sự chú ý lắng nghe.

Trong tập đoàn Chu thị, Chu đại gia - Chu Kiến Quốc nắm giữ 40% cổ phần, Chu Minh nắm giữ 8%, mẹ Chu Minh có 2%, 50% cổ phần còn lại rải rác cho những cổ đông khác nắm giữ. Chuyện cổ phần này thật ra rất nguy hiểm, giống như đang đi lưỡi dao, một khi Chu Minh hoặc mẹ Chu Minh chuyển sang ủng hộ cổ đông khác thì Chu đại gia sẽ mất quyền điều hành công ty. Bây giờ lại có cổ đông muốn bán cổ phần của mình, chứng tỏ rằng có người không phục Chu Kiến Quốc, muốn nhân cơ hội này đoạt quyền... Chu Minh thấp giọng hỏi, "Tin này có đáng tin không?"

Trần Linh Linh do dự một lát, nghĩ đến chuyện bây giờ mình chỉ có thể dựa vào giám đốc, thế là gật đầu đầy chắc chắn.

Trên mặt Chu Minh hiện lên một nụ cười đầy hứng thú, "Tốt quá."

Anh nói với Trần Linh Linh, "Giúp tôi liên lạc với vài người, tôi góp vốn, nặc danh mua lại cổ phần cho tôi."

Trần Linh Linh, "Được. Giám đốc anh quả nhiên anh vẫn ủng hộ chủ tịch Chu."

Chu Minh ngồi phía sau bàn làm việc, hai mắt chăm chú nhìn văn kiện trên tay, anh chuyển bút, bật cười ha hả, ánh mắt tràn ngập ý tứ "cô đúng là loài người ngu ngốc."

Lần này thư ký Trần hoàn toàn không hiểu ý anh là gì.

...

Vào giai đoạn biến động của tập đoàn Chu thị, Chu Minh một lòng quan sát bên kia, số lần tăng ca ngày càng nhiều, thời gian về nhà rất ít. Nhiếp Thanh Anh cũng không rảnh rỗi, bởi vì nghi thức bế mạc của liên hoan phim, Nhiếp Thanh Anh được vũ đoàn chọn biểu diễn cho 2 tiết mục, một là múa nhóm vẫn chưa chọn ra người múa dẫn đầu, một tiết mục nữa chính là tiết mục múa đơn.

Vở múa này, dịu dàng lưu luyến, thanh thuần mà không yếu mị, độ khó vô cùng cao, trong vũ đoàn chỉ có mình Nhiếp Thanh Anh là múa đẹp nhất, nhóm biên đạo múa đều chọn Nhiếp Thanh Anh. Nghe nói trong lễ bế mạc liên hoan phim sẽ có sự xuất hiện của vũ công nổi tiếng - Tôn Đình Hồng, đây mới chính trọng điểm đối với cô.

Cô và các thầy cô biên đạo đã thảo luận về ý cảnh và độ khó của vở múa này, còn tìm kiếm tư liệu, xem những tiền bối đi trước phân tích điệu múa này thế nào. Vở múa này chính là vở múa với độ khó cao nhất sau khi cô bị thương ở chân. Cô Tôn Đình Hồng chính là tiền bối mà cô luôn muốn được thỉnh giáo lúc còn đang học ở Học viện vũ đạo Bắc Kinh nhưng không có duyên gặp mặt. Tuổi thọ của nghề vũ công tương đối ngắn, thời kỳ đỉnh cao chính là vào khoảng 20 - 23 tuổi. Nhưng cô Tôn Đình Hồng đã 40 50 tuổi rồi mà vẫn có thể nhảy múa như những cô gái ở lứa tuổi 20, là vũ công được mọi người yêu thích nhất.

Trong lòng Nhiếp Thanh Anh luôn mong được gặp cô Tôn để thỉnh giáo. Lễ bế mạc lần này e là cơ hội cuối cùng được gặp cô ấy. Nhiếp Thanh Anh rất quý trọng cơ hội lần này. Dù chưa chọn ra người múa chính, hay múa đơn thì cô vẫn luôn chăm chỉ luyện tập. Cô vốn có thiên phú, những động tác khó đều tập rất nhanh, ngày cả các giáo viên trong đoàn đều cảm thấy tự ti, dù mình đang trong thời kỳ đỉnh cao cũng nhảy không tốt bằng Nhiếp Thanh Anh. Nhưng cô vẫn chưa hài lòng, cô muốn mình nhảy phải tốt hơn.

Ăn cơm, ngủ, nghỉ, ngay cả khi về đến nhà, trong đầu của cô luôn suy nghĩ về bài múa.

Buổi tối sau khi kết thúc luyện tập, Nhiếp Thanh Anh về nhà làm bữa khuya cho mình. Mỗi một ngày vũ công vận động tiêu hao rất nhiều năng lượng, cô ăn rất nhiều nhưng lại không hề béo. Cô đã nuôi dưỡng thói quen mỗi tối sau khi về nhà sẽ ăn thêm một bữa. Cô đứng trong phòng bếp, lơ đãng khuấy yến mạch, trong đầu vẫn còn nghĩ đến mấy động tác của vở múa.

Bây giờ đã 11 giờ, Chu Minh vừa về đến nhà, nghĩ rằng vợ mình đã ngủ, anh rón rén đóng cửa lại, lại phát hiện đèn phòng bếp sáng trưng. Chu Minh nhủ mảy, bước vào đứng dựa lên cửa phòng bếp nhìn dáng vẻ thẳng tắp của vợ mình, tay đang chế thêm nước vào nồi yến mạch, nước tràn ra khỏi ly, chảy xuống bồn rửa bên dưới, vậy mà cô vẫn không hề hay biết.

Chu Minh, "Khụ khụ!"

Nhiếp Thanh Anh lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn anh. Cô kinh ngạc, "Anh về rồi hả, có đói bụng không, để tôi...a" Cuối cùng cô cũng phát hiện nước đã tràn, vội vàng bỏ ấm điện xuống, xấu hổ đi tìm đồ dọn dẹp.

Làm sao Chu Minh để cô mệt nhọc, đôi tay xinh đẹp của vợ anh sao lại làm ba cái chuyện này được? Anh dẫn cô ra khỏi phòng bếp rồi tự mình ra tay thu dọn tàn cuộc, sau đó rót thêm một ly yến mạch cho mình, rồi bung ra phòng khách cùng uống với cô. Chu Minh cảm thấy vô cùng áy náy, mấy ngày nay tăng ca suốt mà quên chăm sóc cho vợ mình.

Chu tam thiếu dịu dàng thì thầm với cô, "Anh cảm động quá đi mất, chị gái bé nhỏ của anh vẫn chưa chịu đi ngủ, có phải đang chờ anh không?"

Nhiếp Thanh Anh thành thật trả lời, "Không phải."

Chu Minh bị đâm cho một nhát, anh im lặng một lát, nhưng chẳng sao cả, vì anh rất kiên cường. Anh uống một hớp, cười hi hi, "Vậy thì có chuyện gì? Có gì nghĩ không ra, có thể chia sẻ với anh. Nhìn em ngủ muộn như thế, anh đau lòng muốn vỡ cả tim."

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu, "Không có gì."

Chu Minh lập tức ôm ngực, "Trời ơi, vợ tôi không tin tôi, không chịu tâm sự với tôi. Tim tôi đau quá..."

Anh diễn vô cùng nhập tâm, chỉ cần cô nói không một tiếng thôi anh sẽ lăn ra sàn mà khóc lóc om sòm cho coi. Mấy ngày nay cô luôn rầu rĩ không vui, thoát một cái đã bị anh chọc cười. Nhiếp Thanh Anh nói, "Anh đừng rợn nữa. Là chuyện trong vũ đoàn mà thôi, có nói anh cũng không hiểu đâu."

Chu Minh, "Anh không hiểu á? Sao anh lại không hiểu cho được? Biệt danh ông hoàng sàn nhảy của anh là để gọi chơi thôi sao? Hồi cấp 3 anh từng khóc lóc đòi ba mẹ cho anh đi học nhảy, em có biết đâu!"

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc đến nỗi không khép miệng được, đồng thời cũng cảm thấy vui vẻ vì sở thích của chồng và mình giống nhau, "Thật sao? Thật sao? Hồi cấp 3 anh cũng học nhảy hả? Anh làm sao mà học được vậy?"

Chu Minh ghen hờn, vợ của anh không bao giờ nắm được trọng điểm cả. Anh hàm hồ đáp, "Anh không có học, vì lúc đó anh mém bị ba anh đánh gãy"

chân."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Chu Minh, "Không quan trọng! Anh nói vậy là muốn cho em biết, Anh Anh, anh hiểu em! Chồng của em cũng biết nhảy đó, em nói gì anh đều hiểu cả. Nào nào, Anh Anh, cầm tay chồng em đi, hãy nói hết tâm sự lòng mình, chồng em sẽ cho em lời khuyên."

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng hoài nghi, nhưng hai tay lại bị anh nắm chặt lấy, rút hoài không ra. Cô bán tín bán nghi, nhìn ánh mắt thành khẩn của anh, cô do dự hai giây, rồi nói hết những phiền não của mình cho anh nghe. Đơn giản chỉ là cô nhảy chỗ nào không đẹp, cảm thấy chỗ nào không khớp, có cách nào khắc phục hay không...

Chu Minh nghe cô nói xong, rất tự tin vỗ ngực cam đoan, "Có thể thôi á? Đơn giản! Em đi tắm trước đi, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện xuyên đêm, anh sẽ phân tích cho em nghe nhé."

Nhiếp Thanh Anh "ò" lên một tiếng rồi bị anh giục đi tắm. Mà sau khi đẩy cô đi, Chu Minh bắt đầu cuống cuống nhảy lên như thỏ, tìm điện thoại khắp nơi, rồi bắt đầu lên Baidu tìm kiếm.

Hai mươi phút sau, Nhiếp Thanh Anh tắm xong bước ra ngoài, tới lượt Chu Minh tắm. Lúc cô đang lau tóc thì nghe tiếng thông báo từ điện thoại của anh. Nghĩ đến dạo này công ty của anh đang bận rộn, sợ trễ nãi công việc của chồng, cô đến lấy điện thoại định đưa cho anh. Ai ngờ lúc cô cầm điện thoại của anh lên, điện thoại lại nhận được tin nhắn, màn hình sáng lên, Nhiếp Thanh Anh bất cẩn chạm vào liên mở khóa.

Sau đó, Nhiếp Thanh Anh cảm thấy khó thở khi nhìn thấy một đồng câu hỏi của ông chồng nhà mình trên Baidu --

"có vị trí thế nào trong đoàn múa cổ điển? Có bao nhiêu phiên bản?"

"Mấy anh mấy chị đẹp gái ở đây có ai tốt nghiệp trường múa hay không? Đang học cũng được nữa. Em là Tiểu tiên nữ 16 tuổi, muốn thi múa, xin hỏi có lớp dạy múa cấp tốc nào không ạ?"

"Thần thái và thân pháp của múa cổ điển* là gì vậy? Có chị gái xinh đẹp nào đi ngang qua xin hãy giúp mị."

Nhiếp Thanh Anh cầm điện thoại của Chu Minh trong tay mà run rẩy. Chu tiểu tiên nữ - Nicolas Triệu Tứ - Chu Minh còn đang tắm bên trong, cô cầm điện thoại mà cứ như cầm củ khoai lang nóng, cả người cứng đờ như gỗ, cảm thấy ngưỡng mộ anh vô cùng.

*Múa cổ điển Trung Hoa có 3 phần chính: thần thái, thân pháp và kỹ thuật.

Thần thái: Thần thái của múa Trung Hoa cổ điển dung hợp nhiều yếu tố. Ví dụ, lấy "vạn, nghiêng, tròn, uốn", làm động tác hình thể trung tâm, lấy "tam viên" tạo nền tảng cho hướng đi của động tác, lấy eo làm trục để thân trên nâng lên, hạ xuống, trùng xuống, ngả về sau, lồng ngực hóp và nở, chuyển động của sườn và còn nhiều hơn nữa. Những yếu tố cơ bản này mang lại cho múa Trung Hoa cổ điển năng lực biểu đạt cực kỳ phong phú, và tiềm năng sáng tạo to lớn. Thần thái nhấn mạnh ý vị của nội hàm, hơi thở, ý niệm, sự lôi cuốn, và tình cảm nội tâm. Về bản chất là lấy tinh thần dẫn dắt hình thể, lấy hình thể để truyền tinh thần.

Thân pháp: chỉ kỹ thuật và phương thức biểu đạt bề ngoài bao gồm hàng trăm động tác và tư thế tinh xảo. Mặc dù nhiều tư thế trông rất đơn giản, nhưng thực ra chúng đòi hỏi sự kết hợp hoàn hảo của tất cả các bộ phận của cơ thể. Ví dụ, động tác di chuyển và xoay người, hướng nhìn, cách đặt các ngón tay, và còn nhiều nữa, tất cả đều yêu cầu sự chuẩn xác và nhịp nhàng.

Kỹ thuật: Kỹ thuật trong múa Trung Hoa cổ điển chỉ một loạt các kỹ thuật rất khó, bao gồm bật và nhảy, xoay và lật người. Những kỹ thuật này nhằm bổ sung cho thần thái và thân pháp. (Nguồn: shenyunperformingarts.org)

Chương sau:

Nhiếp Thanh Anh dịch sang bên cạnh, không hề ngẩng đầu lên, "Anh đừng dán vào tôi như thế, ngứa lắm."

Chu tam thiếu, "..."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Ít nhất đừng để chồng mình biết là mình mua quot;xích chóquot;

Nhiếp Thanh Anh lướt lịch sử truy cập Baidu của Chu Minh, càng xem càng hết hồn. Cô nhìn tài khoản mang tên "Tiểu tiên nữ 16 tuổi" của Chu Minh, ảnh đại diện là hình thiếu nữ trong truyện tranh, có vẻ là tài khoản thật, nick này đã được sử dụng vài năm rồi. Anh giả vờ làm nai vàng khắp nơi, mở miệng khép miệng kêu người ta là anh đẹp trai, chị đẹp gái, nói năng ngọt xớt, có khi bị người ta mắng còn khóc "hu hu"...

Tóm lại, nhìn vào tài khoản này, người ta sẽ nghĩ rằng đây là một cô bé vô cùng đáng yêu.

Chu Minh xài nick này ít nhất 4 5 năm. Nói đúng hơn là, lúc anh 20 tuổi thì giả vờ làm cô bé học sinh 10 tuổi. Cứ thế mà từ cô học trò nhỏ, anh lại tiếp tục giả dạng thành tiểu tiên nữ, từ tiểu học, trung học, đến cấp 3, thế mà không ai phát hiện ra...Oa, bà ngoại sói* này đúng là quá tâm cơ rồi!

*Bà ngoại sói: trong truyện cô bé quàng khăn đỏ. Chỉ những kẻ xấu nhưng giỏi ngụy trang.

Vấn đề ở đây chính là, giả cho một ông chồng thích làm trò thế này thì phải làm sao?

Trong phòng tắm, nước chảy ào ào, làn sương mờ dần dần hiện lên. Cách một lớp kính mờ nên không thể thấy cái gì. Nhiếp Thanh Anh ngồi bên ngoài thấp thòm một hồi lâu nhưng vẫn không dám đối chất với bà ngoại sói. Nhiếp Thanh Anh ngồi trên giường trong tâm trạng vô cùng phức tạp, sau khi xem hết một loạt trong điện thoại của anh, cô cảm thấy thà rằng không biết thì hơn. Lấy chồng hơn một tháng, bạn học Nhiếp chậm chạp rốt cục đã biết ông chồng của mình vừa bỉ bựa, vừa thích làm trò con bò.

Bạn trai cũ của cô vừa phong độ, vừa dịu dàng lại còn lịch sự, sao chồng cô lại khác xa thế này? Mắt nhìn đàn ông của cô sao lại bẻ ngoặt 180 độ thế này?

Không biết Nhiếp Thanh Anh thân thờ bao lâu, Chu Minh đã tắm xong. Sau khi sấy tóc, vừa mặc đồ xong, tràn đầy tự tin vội vã tìm Nhiếp Thanh Anh tính lấy le trước mặt cô. Tìm vợ cả một vòng khắp nhà mà không thấy đâu, nhìn sang phòng ngủ thì thấy đèn sáng, Chu thiếu bước vào, giả vờ thối tiên khí vào vợ mình, "Vợ ơi, chờ anh lâu không? Cũng không còn cách nào, chồng em rất dẻo dai*", ha ha ha."

**Anh đang lái sang chuyện mình rất dẻo dai trên giường.:))*

Nhiếp Thanh Anh im lặng nhìn anh.

Chu Minh buồn bực, không biết cô thế này có hiểu câu bông đùa sắc tình này của mình hay không. Nhưng nhìn đôi mắt đen lay láy của vợ đang run rẩy, anh đành thu bớt sự phóng túng của mình lại, ra vẻ nghiêm túc nói, "Được rồi, không phải nói chuyện khiêu vũ của em sao. Tối đây, anh dạy cho em, mau lấy giấy bút ghi lại nè."

Nhiếp Thanh Anh, "Ồ."

Cô thật sự đi lấy giấy bút, ngồi im lặng nhìn Chu Minh: Tôi càng muốn xem thử Tiểu tiên nữ 16 tuổi chỉ biết cầu cứu Baidu thì múa rìu qua mắt thợ thế nào.

Chu Minh cảm thấy kỳ lạ, thái độ lúc giảng bài của anh rất nghiêm túc, nhưng cứ có cảm thấy ánh mắt của bạn Nhiếp bên cạnh nhìn mình mang theo cảm giác "đồng cảm với trẻ thiếu năng". Chu Minh nhìn sang cô thì cô lại nhìn sang chỗ khác không dám đối mặt với anh. Nhưng lòng Chu Minh đang có quỷ, anh không thể nói ra mục đích một hai phải lôi kéo vợ nói chuyện với mình, nên cũng không dám chỉ trích Nhiếp Thanh Anh không quan tâm đến mình.

Càng về sau, Nhiếp Thanh Anh lại càng kinh ngạc, vì cô nhận ra rằng, mặc dù Chu Minh dựa vào kiến thức trên Baidu nhưng lại có thể phân tích một cách rõ ràng, còn có thể cùng cô thảo luận cả buổi trời. Năng lực phân tích, tổng kết của Chu Minh đối với những kiến thức mới mẻ khiến cô kinh ngạc không thôi. Anh đưa ra vài quan điểm, trông có vẻ hoang đường nhưng nếu suy nghĩ kỹ càng thì không hoàn toàn không có đạo lý...Nhiếp Thanh Anh có thể hiểu hết những gì anh nói.

Chu Minh thừa cơ ôm lấy bờ vai mảnh mai của cô, rồi ôm cô vào lòng. Trên người cô mang theo mùi thơm thoang thoảng sau khi tắm, tóc dài vẫn còn hơi ẩm, mềm mại, ánh đèn dịu dàng hắt lên hàng mi cong vút, đôi môi đỏ hồng hơi vênh lên, tựa như vết son trên nền tuyết trắng, dịu dàng mà lại rực rỡ, xinh đẹp động lòng người. Anh như chìm sâu vào cơn say, không tự chủ mà sát lại gần thêm, đầu anh là một mảnh hỗn độn. Hơi thở nóng rực phả lên đôi gò má ửng đỏ của cô, người đàn ông cúi đầu, chính bản thân anh cũng không biết mình đang nói cái gì, "Ừm, sau đó, em có thể cân nhắc dùng sức mạnh hay nhẹ..."

Nhiếp Thanh Anh dịch sang bên cạnh, không hề ngẩng đầu lên, "Anh đừng dán vào tôi như thế, ngứa lắm."

Chu tam thiếu, "..."

Anh nên làm thế nào với cô vợ không hiểu phong tình này đây?"

Chu Minh đột nhiên dừng lại, Nhiếp Thanh Anh khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn anh. Ánh mắt cô gái quá mức thuần khiết, càng làm cho tư tưởng đồi trụy của anh trở nên bẩn thỉu. Chu Minh ừ ừ, phát phát tay, vô lực nói, "Thôi, tiếp tục nào.."

Bọn họ quả thật thảo luận về múa cổ điển đến nửa đêm, sau đó càng nói càng buồn ngủ, tinh thần hai người đều biểu tình, Chu Minh không muốn động đậy, nửa ép buộc ôm lấy vai cô rồi ngã xuống giường ngủ thiếp đi. Nhiếp Thanh Anh lăm bầm bảo anh đi về phòng mà ngủ, Chu Minh chỉ hừ hừ vài tiếng rồi ôm cô chặt hơn. Quà một hồi, hai mắt Nhiếp Thanh Anh cũng dip lại, mặc kệ anh.

Đây là lần thứ hai hai người ngủ cùng nhau sau khi cưới.

Sau đó, bạn học Nhiếp đã có thể xác nhận, thói quen khi ngủ của Chu Minh rất xấu.

Tựa như bị bóng đè, bị người đàn ông ôm chặt, chặt đến khó thở. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Nhiếp Thanh Anh hơi giãy dụa rồi mở mắt ra, phát hiện mình bị Chu Minh ôm chặt, hai tay hai chân quấn lên người mình như bạch tuộc. Nhiếp Thanh Anh nóng vã cả mồ hôi, bảo Chu Minh buông ra.

Anh mơ màng mở mắt ra, thấy cô đang nhìn mình chăm chăm. Anh nói thầm một câu, bỏ Nhiếp Thanh Anh ra rồi lăn sang phía bên kia giường ngủ tiếp. Nhiếp Thanh Anh thở phào nhẹ nhõm, cô tắt đèn, sau đó ngủ tiếp. Kết quả, chưa tới một lát, cô lại bị bóng đè lần nữa...Lần này cô không thèm gọi anh dậy, giãy dụa bỏ ra khỏi người anh, kéo lấy tay chân chồng mình rồi đẩy sang bên kia giường.

Một đêm tốn sức, Nhiếp Thanh Anh suýt nữa đã bị Chu Minh đè chết, cô vật vã sửa lại tư thế ngủ cho chồng ít nhất 3 lần. Nữ thần lạnh lùng "đánh nhau" với chồng trên giường không hề lạnh lùng tí nào. Nhưng dáng ngủ của anh quá xấu, cô lấy chân chặn lại thế mà không biết dùng cách nào mà anh lại đi xuyên qua, rồi lại ôm cô ngủ tiếp...Cuối cùng cô không chịu được nữa, đạp anh bay thẳng xuống giường.

Thế giới trở nên yên tĩnh hơn.

...

Hôm sau thức dậy, không biết làm sao mà anh lại ôm một cái gối, nằm sát mép giường, "duyên dáng" ngáy khò khò. Anh leo lên giường khi nào, Nhiếp Thanh Anh không hề hay biết. Nhưng sáng dậy nhìn thấy chồng ngủ trên giường, Nhiếp Thanh Anh thở phào nhẹ nhõm. Cô sợ chồng mình mà biết anh ấy ngủ dưới đất cả đêm, cô lại mang tiếng ngược đãi chồng thì khổ.

Vì chột dạ cho nên lúc gọi Chu Minh dậy rất dịu dàng, lần đầu cô gọi anh là "ông xã", "Ông xã, dậy đi làm nào, đừng ngủ nữa."

Chu Minh buồn ngủ vô cùng, lúc anh ngủ, sống mũi cao thẳng càng thêm rõ nét, gương mặt với những đường nét nam tính, có khí chất của quý tộc Anh quốc. Ánh ban mai xuyên qua màn cửa chiếu vào, ánh nắng vàng rực rỡ, nhảy nhót trên gương mặt anh. Nhiếp Thanh Anh đẩy vai anh, ánh mắt lại rơi vào gương mặt đẹp trai ấy, trái tim không tự chủ được mà lỡ mất một nhịp. Cô sững sờ, ngơ ngác ngắm nhìn anh...Đến khi Chu Minh tóc tai rồi bời bời mở mắt ra, theo bản năng ôm lấy eo cô, "Vợ ơi..."

Nhiếp Thanh Anh nhanh chóng dời mắt, cất giọng hờ hững, "Đừng quậy nữa, dậy đi."

Chu tam thiếu hoàn toàn không biết chuyện tối qua mình ngủ dưới sàn, anh xuống giường đánh răng rửa mặt. Nhiếp Thanh Anh dậy trước anh nên vào phòng bếp làm sandwich với trứng. Gà cho Chu Minh đã lâu, nhưng ít khi nào cô xuống bếp nấu cơm cho hai người, cùng ăn sáng với Chu Minh, tâm trạng của cô trở nên rất tốt. Nhưng lúc Chu Minh ngồi vào bàn ăn sáng, buồn bực thốt lên, "Kỳ lạ, sao lưng anh lại đau thế nhỉ, giống như bị ai đó tấn cho một trận vậy."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô im lặng uống sữa, tốt bụng kẹp một miếng sandwich cho anh. Chu Minh kinh ngạc vì được cô quan tâm, xúc động nhìn cô. Nhiếp Thanh Anh cúi đầu, nhẹ giọng nói, "Anh nghĩ là ai đã đánh anh hả?"

Chu Minh thuận miệng đáp, "Không biết nữa. Chắc là nằm mơ rồi té xuống giường. Anh không quấy rầy vợ chứ?"

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu.

Chu Minh thâm tình nhìn cô, cách một cái bàn, nắm chặt tay cô, "Anh Anh, em thật tốt. Lúc trước anh ngủ với người khác, dám kìa dám chê tướng ngủ anh xấu, không ai muốn ngủ cùng phòng với anh cả. Chỉ có em là không chê anh thôi."

Nhiếp Thanh Anh cười với anh, dịu dàng vô cùng, "Ăn sáng đi."

Cô không những chê anh, còn đạp anh xuống giường nữa.

Nhưng cô sẽ không nói.

Nhiếp Thanh Anh là một hủ nữ* xấu xa.

**Chỉ những người trầm mặc, ít nói, ít tâm sự với người khác.*

...

Tập đoàn Chu thị xảy ra chuyện, công việc của Chu Minh bận rộn hơn so với ngày thường, nhưng dù bận thế nào thì anh vẫn kiên trì muốn đưa Nhiếp Thanh Anh đi làm. Nhưng giờ tan làm của Nhiếp Thanh Anh rất hay thay đổi, không phải kiểu 9 giờ làm, 5 giờ về cho nên để chiều theo Nhiếp Thanh Anh, Chu Minh phải điều chỉnh công việc của mình theo thời gian đi làm của cô. Nhiếp Thanh Anh rất áy náy, bao lần bảo anh không cần đưa đón mình nhưng Chu Minh bình thường rất nghe lời cô ngoại trừ chuyện này.

Chu Minh nói, "Em hay diễn đêm, trở về muộn. Bình thường anh cũng hay tặng ca, vốn dĩ thời gian gặp được em đã rất ít rồi, bây giờ mà không tranh thủ, anh sợ em quên mất mình đã kết hôn rồi."

Nhiếp Thanh Anh nghe xong lại càng áy náy.

Cảm giác áy náy này đạt đến đỉnh điểm vào một buổi chiều lúc tan làm chờ anh đến đón. Bất ngờ có hai chiếc Lexus giống hệt nhau đậu ở ven đường, hai người đàn ông đều bước xuống đứng cạnh xe.

Ai nấy đều rất đẹp trai, sang trọng.

Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác nhìn sang hai bên, cô ngập ngừng, không biết ai mới là chồng mình..

Lòng bàn tay cô đổ mồ hôi, nắm chặt điện thoại trong tay, lo lắng không biết có nên nhắn tin cho Chu Minh hay không. Cô cảm thấy buồn vì chứng mù mắt của mình, ở cùng anh hơn một tháng rồi mà vẫn không nhận ra anh. Lúc Nhiếp Thanh Anh đang ngập ngừng đứng đó, Chu Minh đã gọi cô, "Vợ ơi, bên này nè! Em đứng ngốc ở đó chi vậy!"

Nhiếp Thanh Anh bừng tỉnh, vội vàng chạy lên xe anh.

Ngồi lên xe, mắt Chu Minh đen thui, trông rất mệt mỏi. Anh lơ đãng tra chìa khóa xe, không biết có phát hiện chuyện Nhiếp Thanh Anh không nhận ra anh lúc này hay không. Cô ngồi bên cạnh nhìn anh, rồi quyết định.

Cô nhất định phải nghĩ cách nào đó để nhận ra Chu Minh.

Dù sau này có ly hôn thì bây giờ cũng không thể nhận lầm.

...

Vì chuyện này, Nhiếp Thanh Anh cố ý tham khảo bạn thân của mình, cô uyển chuyển nói ra ý tưởng của mình, sắp đến Thất tịch rồi, cô định mua một món quà tặng cho Chu Minh. Muốn chọn một sợi dây chuyền thật đặc biệt, nhìn vào là nhận ra ngay. Cách màn hình, sau khi kinh ngạc một hồi, Lộ Khê cảm thấy vô cùng hưng phấn.

"Quào, trời ơi! Cuối cùng mình cũng đã mở mang tầm mắt, có người dùng xích chó để nhận biết chó nhà mình rồi!"

Nhiếp Thanh Anh trách cô, "Xích chó gì? Đừng nói khó nghe thế."

Lộ Khê định xin lỗi thì nghe Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, "Ít nhất đừng để chồng mình biết là mình mua xích chó."

Lộ Khê, "..."

Khá khen, khá khen! Đôi vợ chồng "plastic" lúc nào cũng mở miệng bảo ly hôn này, tính toán hay thật.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đang yêu ư?

Vì kinh nghiệm cuộc sống của bạn học Nhiếp như một tờ giấy trắng, cho nên lúc cô chọn quà cho Chu Minh thì Lộ Khê nhắc nhở cô, "Cậu cứ mua đồ đắt tiền là được, đừng mua rẻ quá. Chồng cậu vừa giàu lại có địa vị, cậu đừng để anh ấy rớt giá nhé."

Nhiếp Thanh Anh, "Sao cậu biết anh ấy rất giàu?"

Lộ Khê nói một cách đương nhiên, "Chu Minh là con trai độc nhất của Chu đại gia, lúc gả cho anh ấy cậu không tìm hiểu hả? Tốt xấu gì hỏi cấp 3 người ta cũng từng thích cậu mà."

Nhiếp Thanh Anh như có điều suy nghĩ.

Đúng vậy, một người đàn ông từng thích cô, mặc kệ bây giờ anh có còn thích hay không thì cô cũng không thể xua đuổi anh. Lúc đầu Nhiếp Thanh Anh định mua dây chuyền cho Chu Minh, nhưng lúc đi dạo phố thì cô lại chấm một cặp dây chuyền tình nhân của Cartier, với mặt dây là hai vòng tròn nhỏ được khảm kim cương lồng vào nhau. Cô đứng ngắm một hồi, nhân viên bán hàng thấy thế thì vội vàng chạy đến tiếp chuyện với cô. Nhiếp Thanh Anh không phải là người dễ bị người bán hàng dụ dỗ, nhưng cô lại rất thích cặp dây chuyền này, khi về nhà, trên tay cô lại mang theo một đôi dây chuyền tình nhân.

Coi như mất gần 3 vạn.

Đành nói lời tạm biệt với mấy tháng tiền lương vậy.

Lộ Khê khinh bỉ cô, "Có gì đâu, bảo chồng cậu đưa tiền lại. Đàn ông kiếm tiền là để phụ nữ tiêu mà."

Nhiếp Thanh Anh, "Tiền là do bọn họ làm ra tại sao lại đưa cho phụ nữ xài? Mình không phải vì tiền mới gả cho anh ấy. Với lại sau khi kết hôn, bọn mình không hề có tài sản chung."

Cô bình tĩnh nói tiếp, "Mình không quan tâm anh ấy có tiền hay không."

Lộ Khê im lặng một lúc lâu mới mở miệng, "...Đàn ông chỉ thích mấy cô gái ngốc như cậu thôi."

Cô không khỏi lo lắng cho Nhiếp Thanh Anh, cuộc hôn nhân của bọn họ quá bất thường, Nhiếp Thanh Anh vì tránh né Từ Bạch Dương, cộng thêm chuyện ba mẹ giục cưới, mà Nhiếp Thanh Anh nói, Chu Minh muốn trốn tránh sự theo đuổi điên cuồng của một cô mình tính mới kết hôn với mình. Cuộc hôn nhân này có quá nhiều tai họa ngầm.

Nhiếp Thanh Anh ngược lại không suy nghĩ nhiều như thế, cô sống vì bản thân mình, nếu hợp thì ở bên nhau, không hợp thì chia tay, không cần do dự điều gì. Chuyện cô đang lo lắng chính là, "Làm sao để tặng dây chuyền cho anh ấy đây? Mình có nên tặng hay không? Đây là dây chuyền tình nhân đây."

Lộ Khê cảm thấy kỳ quái, "Không phải cậu định tặng cho anh ấy vào đêm Thất tịch ư?"

Nhiếp Thanh Anh, "Nhưng Thất tịch lại tặng quà tình nhân, vậy chẳng khác nào nói hai bọn mình yêu nhau?"

Lộ Khê, "..."

Bị bộ não kỳ lạ của bạn học Nhiếp hù dọa một hồi, Lộ Khê nghi ngờ, "Bọn cậu không phải đang yêu ư? Thanh Anh, cậu định nghĩa quan hệ vợ chồng bọn cậu thế nào vậy?"

Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác, trong lòng cảm thấy mịt mờ...

Cô định nghĩa hôn nhân của mình, chính là quan hệ hợp tác. Vừa hay, cô lại không ghét Chu Minh, hai người hợp ý nhau, thế là đi đăng ký kết hôn thôi. Nhưng, cô và Chu Minh đang yêu nhau á?

Càng đến ngày Thất tịch thì Nhiếp Thanh Anh càng thêm khẩn trương. Vì ý nghĩa của ngày lễ này rất quan trọng, "xích chó" của cô vì thế lại càng nặng thêm, không biết phải tặng thế nào. Nhiều lần cô giấu sợi dây chuyền của mình, định tặng dây dành cho nam cho anh. Nhưng dạo này Chu Minh bận rộn công việc, lúc nào cũng đi sớm về trễ, cô không tìm được cơ hội để nói với anh.

Nhiếp Thanh Anh lật xem lịch trình của mình, hầu hết những ngày lễ tết là những ngày bọn cô bận rộn nhất. Mấy ngày gần Thất tịch cô có quá nhiều buổi diễn, lịch trình hầu như kín mít, không hề có thời gian rảnh. Đến sáng sớm cách Thất tịch hai ngày, Chu Minh vào bếp làm đồ ăn sáng, Nhiếp Thanh Anh ngồi cạnh bàn ăn thì nghe thấy chồng cô lên tiếng chào cô.

Nhiếp Thanh Anh cắt sợi dây chuyền nóng bỏng tay kia vào ví da của mình, đến bây giờ cô vẫn chưa tặng cho anh, không biết đến hôm ấy sẽ thế nào. Cho nên lúc Chu Minh chào cô, Nhiếp Thanh Anh chỉ ưỡn oai đáp lại, "Chào buổi sáng."

Chu Minh đã ăn xong, anh thu dọn chén đĩa đem vào phòng bếp, thuận miệng nói với cô, "Vợ ơi, tối Thất tịch em có rảnh không? Chúng ta ra ngoài chơi nhé."

Nhiếp Thanh Anh ngậy ngẩn cả người.

Lịch trình trước và sau Thất tịch của cô đã kín, nhưng cô vẫn trả lời anh, "Rảnh, chúng ta đi chơi hả?"

Chu Minh kinh ngạc nhìn cô vợ xinh đẹp của mình, "Đương nhiên, Thất tịch mà! Sao lại không đi chơi cho được?"

Tâm tình ưỡn oai của Nhiếp Thanh Anh trong nháy mắt như được ánh dương soi sáng. Cô cúi đầu len lén nở nụ cười, mắt thấy Chu Minh đang định đi vào phòng bếp, cô bỗng hỏi anh, "Anh và cô mình tính kia sao rồi?"

Chu Minh hỏi lại theo bản năng, "Mình tính nào?"

Chu tam thiếu trăm công nghìn việc, bận rộn mỗi ngày, đã ném tiểu minh tinh nào đó ra khỏi đầu.

Nhiếp Thanh Anh nhắc anh, "Chính là lúc chúng ta kết hôn, anh bảo có cô minh tinh nào đó theo đuổi anh. Không phải vì chuyện đó nên anh mới kết hôn với tôi ư?"

Chu Minh giật mình, "À à à! Cô ấy à. Người ta cũng không đến nỗi nào, sau khi biết anh đã lấy vợ thì làm âm ỉ một trận rồi thôi, cũng không liên lạc nữa. Vợ ơi, em đừng là tuyệt vời, im lặng không một tiếng mà giải quyết phiền phức cho anh."

Vừa quay lưng đi, Chu Minh lau mồ hôi trên trán: Nguy hiểm quá! Cũng may mà anh thông minh!

Thật ra làm gì có minh tinh nào quấn chặt không buông, sau khi Hàn Đạt giải thích rõ ràng, cô nàng kia cũng biết điều xin lỗi rồi thôi. Còn anh, vì lừa Nhiếp Thanh Anh kết hôn với mình mà phải sử dụng biết bao tiểu xảo nhỏ nhoi này. Cũng nhờ cô dễ lừa, không truy cứu thêm nên anh mới có thể thoát nạn.

Vì chột dạ cho nên sau khi dọn dẹp xong xuôi, Chu Minh vội vã chạy xuống lầu lấy xe, bảo anh chờ cô ở trong xe. Cô chỉ biết chờ dài, chỉ mong anh đừng đưa đón cô nữa, nhưng có nói cũng vô ích mà thôi. Nhưng khi đến vũ đoàn, sau khi tập được một chút thì Nhiếp Thanh Anh đi tìm đoàn trưởng, báo rằng cô không thể tham gia buổi diễn vào đêm Thất tịch, muốn xin nghỉ một buổi. Nhiếp Thanh Anh và Lưong Hiểu Bạch là hai người quan trọng trong vũ đoàn, nay có một người muốn xin nghỉ phép, đoàn trưởng đương nhiên không chấp nhận. Nhưng ánh mắt của cô vô cùng bình tĩnh, lại kiên định, cô phải nhỏ giọng hứa hẹn rất nhiều chuyện cho nên đoàn trưởng mới đồng ý cho cô nghỉ.

...

Chủ tịch Chu đã quay trở về công ty giải quyết vấn đề, tất cả nhân viên đều trong trạng thái sẵn sàng ra chiến trường, chỉ sợ sơ sẩy một chút thôi sẽ bị sa thải ngay lập tức. Trong công ty đầu đầu khắp nơi, ông Chu phải giải quyết từng cái một, còn Chu Minh lại thờ ơ lạnh nhạt không thèm giúp đỡ. Thậm chí anh còn có thời gian rảnh rỗi thảo luận với thư ký của mình làm thế nào để có một đêm Thất tịch khó quên với vợ.

Chu tam thiếu tóm gọn, "Phải long trọng! Ấn tượng khắc sâu! Vợ tôi nào cá vàng lắm, không khắc sâu cô ấy không nhớ được đâu."

Thư ký Trần khoanh tay trước ngực, giúp cấp trên bày mưu kế, "Giám đốc đã hẹn cô Nhiếp chưa? Con gái bây giờ hay thích kiêu này, mặc dù các anh đã hẹn, nhưng anh có thể gọi điện nói rằng anh đột nhiên có chuyện phải tăng ca nên không đi được, cô ấy nghe thế sẽ thất vọng. Sau đó anh sắp xếp đường khác, vẫn để cô ấy đi chơi, từ hai người xuống còn một người. Trong lúc cô ấy đang cô đơn đi dạo trên đường, anh bỗng nhiên xuất hiện mang theo một bó hồng, ngạc nhiên chưa! Cô ấy chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên, rất vui vẻ!"

Chu Minh thử tưởng tượng ra cảnh ấy, xùy một tiếng.

Anh gõ gõ cây bút máy trong tay xuống bàn, "Trò nhảm gì thế? Không được. Cách tiếp theo."

Trần Linh Linh bị người ta khinh bỉ thẩm mỹ của mình, cảm thấy không phục, "Anh nói đi, cách này không tốt chỗ nào? Quá ngon tình, quá bất ngờ còn gì. Con gái bây giờ thích kiêu này lắm! Anh là đàn ông đương nhiên không hiểu rồi."

Chu Minh ngẩng đầu lên, khẽ nhàu mày, đôi mắt đen như mực, trầm giọng, "Tôi sẽ không bao giờ để vợ mình đau lòng. Thà là cô ấy không nhớ được chứ không để cô ấy buồn. Cách này không được."

Trần Linh Linh không hiểu cho lắm.

Chu Minh sốt ruột giải thích cho cô hiểu, "Nếu tôi gọi điện nói không đi, cô ấy sẽ thất vọng, không vui. Chuyện này không được. Tôi lấy cô ấy là muốn cô ấy vui vẻ, cho dù kết quả có ngon tình cỡ nào đi nữa thì cũng không xóa bỏ được nỗi buồn của cô ấy khi nhận được tin tôi không thể đi chơi với cô ấy."

Trần Linh Linh muốn chửi thề, "Nhưng anh đi thì người ta cũng chưa chắc gì sẽ nhớ."

Chu Minh dựa vào lưng ghế, như cười như không, "Không sao cả. Chỉ cần cô ấy vui là được rồi. Tôi đã bỏ ra biết bao nhiêu năm, gặp biết bao nhiêu người, đi qua bao con đường, tôi lại nhận ra rằng mình vẫn còn thích cô ấy. Thích đến nỗi không thể nào quên được... muốn cho cô ấy tất cả mọi thứ. Để cô ấy biết rằng, cô ấy không hề sai người."

"Cưới chui thì sao? Cưới chui thì không được nhìn mặt người khác, không có nhân quyền hả? Một ngày vợ chồng, trăm năm ân nghĩa! Dù cưới chui thì tôi cũng muốn làm cho cô ấy cả đời này cũng không muốn ly hôn."

Thư ký Trần giật mình.

Cô đi theo Chu Minh đã hơn một năm, anh không phải là người có tình cảm sâu nặng, ngược lại trông anh vô cùng lác cắc, kiêu phá gia chi tử. Nhưng chỉ có mình Nhiếp Thanh Anh mới có thể khiến Chu Minh phá bỏ mọi nguyên tắc của mình, vì cô mà thay đổi phương hướng của mình... Thư ký đột nhiên nói một câu, "Giám đốc, cô Nhiếp nhất định sẽ yêu anh."

Chu Minh liếc cô, "Nhảm nhí! Tôi vừa đẹp trai vừa thâm tình, vừa có tiền lại đối xử tốt với cô ấy, làm sao mà cô ấy không yêu tôi chứ?"

Trần Linh Linh, "..."

Xin lỗi, cô quên mất da mặt giám đốc dày bẩm sinh.

Chu Minh, "Bây giờ để cô bày cách khiến vợ tôi vui vẻ."

Thư ký Trần cúi đầu xem tài liệu kẹp bên trong văn kiện, nhìn thấy một phần chưa được đưa lên, lòng cô khẽ động, đầu óc như được khai sáng, "Tuyên truyền cho 'Khiêu vũ ở nhân gian' đã ổn định chưa?"

Chu Minh nâng mắt, khẽ híp lại, anh hiểu thư ký của mình có ý gì.

...

Hẹn hò theo cách cũ có cái hay của nó.

Đêm Thất tịch hôm ấy, Chu Minh đi đón Nhiếp Thanh Anh đến Phù Dung Viên. Nhà của bọn họ ở khu Khúc Giang, Phù Dung Viên cũng ở khu đó,

nhưng anh chưa bao giờ đi đến đó, Nhiếp Thanh Anh cũng chưa. Ngồi trên xe chồng mình, vì buổi sáng vừa mới mưa cho nên Nhiếp Thanh Anh khoác thêm áo khoác bên ngoài.

Cách một lớp quần áo, cô cứ luôn lo lắng lấy tay sờ soạng sợi dây chuyền kia, trong lòng thầm nghĩ, lát nữa làm thế nào để đưa nó cho anh.

Xe dừng ở bên ngoài, hai vợ chồng đi bộ vào trong. Trong công viên, đèn đuốc sáng trưng, rực rỡ sắc màu, còn có một vờ múa, rất có phong cách đời Đường. Đêm Thất tịch, người đến kẻ đi, hai người họ ở bên trong đám người ấy, bị chen lấn đến nghẹt thở, sơ sẩy một chút thôi có thể lạc nhau.

Tay hai người nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Nhiếp Thanh Anh cứ nhét tay mình vào túi áo, sợ mình làm mất sợi dây chuyền. Mấy lần Chu Minh muốn nắm tay cô đều bị cô làm lơ. Đi một hồi, Chu Minh đột nhiên dừng bước, sau đó nhìn cô, "Chị bé à, tay em chắc là quý lắm hả? Không cho anh đụng vào luôn ư?"

Nhiếp Thanh Anh, "Có thể đụng mà. Anh muốn chạm tay tôi để làm gì?"

Cô đưa bàn tay vừa chạm vào tay anh ra, nhưng lại sợ làm mất dây chuyền, thế là lại nhét tay vào túi áo khoác.

Nhìn đáng vẻ xa cách của cô... Chu Minh khẽ giật khóe miệng, thờ dài đầy cam chịu, "Thôi được rồi."

Ai bảo đây là vợ anh làm gì? Nhận hàng rồi thì sao có thể trả hàng được?

Chu Minh ôm vai cô, che chở cho cô rồi tiếp tục đi. Đi được vài bước, Nhiếp Thanh Anh đột nhiên ngừng đầu, này giờ mới hiểu ra, "Lúc này có phải anh muốn nắm tay tôi không?"

Chu Minh cúi đầu nhìn cô bằng ánh mắt cá chết, "..."

Nhiếp Thanh Anh mím môi khẽ cười. Cô vươn tay, xương cổ tay tinh tế, ngón tay thon dài, trắng nõn không tí vết. Cô quơ quơ tay trước mắt anh, Chu Minh như bị câu hồn trước cảnh này, sau đó lại nghe cô nói, "Nè, cho anh đó, nắm đi."

Ồm, chương sau tặng xích chó... í lộn dây chuyền nha nha! J)

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Mình làm lão chồng ngốc luôn rồi, phải làm gì với anh ấy đây?

Phù Dung Viên được bày trí theo phong cách thời Đường, là một trong những công viên có phong cảnh nhân tạo đẹp nhất. Khu vườn mang theo phong cách cổ xưa, đèn đuốc được thấp sáng trưng, dưới ánh đèn, các đình nghi chân, gác lửng trở nên lung lẫy hơn bao giờ hết. Bước vào từ cửa phía tây, Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh bị dòng người đông đúc liên tục đẩy về phía trước.

Trên hồ sen đang có biểu diễn múa, xung quanh còn bày bán mấy món ăn vặt vỉa hè, thật ra những thứ này đều rất bình thường, không có gì hiếm lạ. Nhưng cùng hòa vào đoàn người ở đây, bị cuốn theo cảm xúc của mọi người cho nên anh và cô đứng trước sân khấu xem màn trình diễn nhạc nước, tâm trạng cũng theo đó mà vui vẻ hơn.

Ánh đèn giao nhau với mặt hồ, hơi nước khẽ lưu động, ngọn lửa phun ra, cùng với âm nhạc sôi động, mặt hồ hiện lên một thế giới kỳ diệu. Sau khi nhạc nước kết thúc, một tiết mục múa khác lại lên sân. Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh đứng trên lầu Tứ Văn xem biểu diễn. Nhìn bầu không khí không ngừng dâng cao, tiếng reo hò của mọi người xung quanh không dứt, từ khi màn biểu diễn nhạc nước bắt đầu, bọn họ đã lấy điện thoại ra để chụp ảnh và quay phim.

Chu Minh đứng phía sau Nhiếp Thanh Anh, nắm lấy tay cô, tâm trạng hơi khác thường.

Mấy năm nay anh đã đi qua biết bao miền đất mới, thắng cảnh du lịch nước ngoài anh cũng đã tham quan rất nhiều nơi. Lúc vừa xuất ngoại chỉ lo kiếm tiền, kiếm tiền rồi lại bắt đầu hoang phí thanh xuân, chơi bời khắp nơi với đám bạn của mình. Anh đã từng tham gia lễ hội âm nhạc điện tử lớn nhất thế giới, khi ngồi du thuyền thì lại gặp mưa giông sấm sét, từng chiêm ngưỡng dải ngân hà lung lẫy tại sa mạc Badain Jaran, còn từng lưỡng lự đứng trước bức tường tò tính ở Macao, hồi liệu mình và Nhiếp Thanh Anh có còn khả năng hay không.

Đã gặp qua biết bao trải nghiệm tuyệt vời, nhưng chỉ khi đứng bên cạnh cô gái mình thích, ở một công viên nho nhỏ tại thành phố mình sinh ra, Chu Minh mới nhận ra rằng, đây chính là nơi đẹp nhất mà anh đã từng đặt chân đến.

Nhiếp Thanh Anh bỗng nhiên quay đầu lại hỏi anh, "Bình thường lúc diễn tôi cũng như thế hả?"

Cô chỉ tiết mục múa ở phía dưới lầu.

Chu Minh phủ nhận ngay lập tức, "Anh Anh là vũ công chuyên nghiệp, vừa thanh lịch vừa tao nhã, cảm giác khác với bọn họ mà."

Âm nhạc xung quanh truyền đến, Nhiếp Thanh Anh trầm ngâm, "Múa là để mọi người xem, nếu khán giả không cảm nhận được thì tao nhã thế nào cũng vô dụng."

Chu Minh nhíu mày.

Nói không tao nhã, anh liền lấy máy ảnh ra, nhìn cô cười hỏi, "Ai mà không tặc chứ? Em muốn chụp hình với bọn họ không?"

Đôi mắt Nhiếp Thanh Anh khẽ chớp, sóng mắt lưu chuyển, cô có cảm giác thật mới mẻ. Bình thường đều là cô biểu diễn, người khác chụp hình, hôm nay cô lại xem người khác biểu diễn, mình lại đi chụp hình. Cảm giác này thật mới mẻ. Cô có hơi kích động, đôi mắt như bùng sáng. Đúng lúc nhạc bỗng nhiên to lên, Nhiếp Thanh Anh mở miệng nói.

Chu Minh nghe không rõ nên tiến gần lại, "Em nói gì?"

Nhiếp Thanh Anh nói lại lần nữa.

Chu Minh, "Hả?"

Nhiếp Thanh Anh cứ tưởng anh không nghe rõ thật, định quay lại nói với anh lần nữa, nhưng vừa quay lại, đôi môi cô bỗng in dấu lên gương mặt anh. Chu Minh cau mày, cúi đầu xuống ra vẻ như đang chăm chú nghe cô nói gì. Anh len lén tiến sát lại gần cô hơn, vợ vừa quay đầu lại, cánh môi mát lạnh như băng nhẹ nhàng sượt qua mặt anh.

Chu Minh dừng lại, Nhiếp Thanh Anh cứng đờ.

Mặt cô đỏ bừng, vẻ mặt vẫn cố duy trì đáng vẻ hờ hững, nhưng động tác lại hoảng hốt lui về phía sau. Vừa bước xuống liền hụt chân, cô mất trọng tâm nên ngã nhào vào lòng anh, mặt đập lên vai anh.

Sau đó lại nghe thấy Chu Minh nghiêm giọng trách, "Đừng có lộn xộn, ở đây đông người, lỡ ngã thì sao?"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Chu Minh cúi đầu, đôi môi mấp máy chạm vào đôi tai đỏ bừng bừng kia, dịu dàng hỏi, "Cực cưng sao thế? Em muốn nói gì nào?"

Nhiếp Thanh Anh, "Có phải anh nghĩ tôi bị ngu hay không?"

Chu Minh khẽ giật mình.

Đôi mắt Nhiếp Thanh Anh hơi hướm giống mắt phượng, phía đuôi mắt khẽ nhếch rất xinh, nhưng không quá mị hoặc. Gương mặt cô vừa nhỏ nhắn lại trắng trẻo, cộng thêm đôi mắt quyến rũ ấy làm tôn lên một nét đẹp ngây thơ khiến mọi người nhìn vào đều yêu thích. Cô nhìn anh vài giây thôi mà lòng anh đã nóng hừng hực, trái tim đập rộn ràng. Trong tiếng nhạc nhẹ nhàng, Chu Minh nghe vợ mình cất tiếng, "Mấy trò theo đuổi con gái tôi thấy nhiều rồi, trò này của anh... có hơi gà chíp đấy."

Nói xong cô liền quay đầu, khoe môi khẽ cong lên, tiếp tục xem múa.

Chu Minh lại bị đá kích nặng nề... F*ck, anh quên mất vợ anh là cô gái vạn người mê, đàn ông theo đuổi xếp thành hàng dài. Mấy chiêu trò chíp bông này cô vừa nhìn liền biết ngay.

Chu Minh cảm thấy thật áp lực, trong lòng cứ thấp thỏm không thôi, không biết liệu cuộc hẹn hôm nay có thể làm bạn Nhiếp hài lòng không nữa.

Thật ra bạn Nhiếp rất hài lòng, rất vui vẻ. Chu Minh đang rối rắm không biết làm sao, Nhiếp Thanh Anh lại chăm chú xem múa, sau đó cùng Chu Minh đến nhà hát, đi dạo mấy con đường ăn vặt, tâm trạng cả đêm của cô đều vui vẻ thoải mái. Trước kia khi hẹn hò với Từ Bạch Dương, ngoại trừ hồi đại học không có tiền có hơi tiết kiệm ra thì lần nào anh ta cũng đưa cô đến những nơi sang trọng, đắt tiền mà người bình thường không hay đến. Có lẽ là do Nhiếp Thanh Anh mang lại cho người ta cảm giác rằng mình là nữ thần văn nghệ, không ai dám không tôn trọng, nhưng cô lại rất thích không khí bình dị như thế này, chỉ là trước giờ cô ít nói nên không bao giờ nói ra.

Hai người ra khỏi cửa nam, Chu Minh đề nghị đi đến quảng trường Tân Thiên Địa gần đó nghỉ chân một lát. Trung tâm thương mại ở quảng trường này bao gồm từng căn biệt thự nối liền nhau, khác hẳn so với những nơi khác. Hai người chậm rãi tản bộ dọc theo đường Phù Dung, dọc đường đi, điện thoại Chu Minh vang lên không ngừng. Anh từ chối mấy lần nhưng đối phương vẫn kiên trì không ngừng. Nhiếp Thanh Anh đành phải nói, "Có lẽ có chuyện gấp đấy, anh nghe đi."

Chu Minh, "Anh khát quá, vợ ơi mua giúp anh ly cà phê nhé."

Nhiếp Thanh Anh không hề nghi ngờ, chỉ "ừ" một tiếng rồi đi. Đợi đến khi cô đi được một đoạn, chắc chắn cô không nghe thấy anh mới nhận điện thoại,

"Bạch Vô Thường, muốn đòi mạng người ta hả?"

Thư ký ở đầu bên kia vội nói, "Giám đốc, tuyên truyền không được duyệt. Trưởng phòng tuyên truyền không nói rằng tỉ lệ không thu hút đầu tư quá lớn, công ty không quay vòng vốn kịp. Rõ ràng lúc trước bọn họ đã đồng ý cả rồi, bây giờ lại muốn lật lọng. Tôi đang ở bên đó, nói một hồi trưởng phòng bên đó lại đòi gặp anh. Giám đốc thấy sao?"

Chu Minh, "Trưởng phòng bên đó là ai?"

Thư ký Trần nói ra một cái tên.

Chu Minh bật cười, "À, đây là nhân cơ hội chen ép đây mà... tập đoàn Chu thị đang rối ren, có người lại muốn đục nước béo cò. Nhưng ông ta không biết rằng quan hệ giữa tôi và Chu Kiến Quốc rất kém, tìm tôi thì có lợi gì."

Trần Linh Linh vội nín thở, "Anh là Chu tam thiếu mà!"

Chu Minh xùy cười một tiếng.

Giả vờ không nhận ra ý tứ giễu cợt của giám đốc, thư ký Trần buồn bã đáp, "Đáng tiếc, bất ngờ lớn dành cho cô Nhiếp thất bại rồi."

"Thất bại? Ha ha. Cô về đi, chúng ta mặc kệ bọn họ, chạm trán trực tiếp là được. Không quay vòng vốn được, trước tiên cứ mở màn hình LED ở quảng trường Tân Thiên Địa suốt 1 tiếng cho tôi, là hình cô ấy, để cho mọi người ở đây nhìn thấy. Bây giờ cô giúp tôi gọi điện thoại..."

Anh trầm giọng sắp xếp mọi chuyện, gương mặt như căng ra, vừa nói vừa suy nghĩ trong đầu làm cách nào để lo chuyện bên đây. Làm sao để màn hình LED bên này chiếu quảng cáo, tuyên truyền ... Trần Linh Linh vâng dạ nhớ kỹ lời giám đốc nói, đột nhiên, đầu bên kia lại truyền đến một giọng nữ, "Không cần đâu!"

Thư ký Trần hết hồn, giọng ai đây?

Cô nín thở, lỗ tai dính sát vào tai nghe, định bụng hóng hớt tí chuyện của sếp nhà mình. Phía bên kia, Chu Minh cũng hết hồn, anh cứng ngắc quay đầu lại, nhìn Nhiếp Thanh Anh đang cầm hai ly cà phê đứng sau lưng anh. Mấy lời anh nói đều bị cô nghe hết.

Chu Minh, "... Sao em về nhanh thế..."

Nhiếp Thanh Anh lẳng lặng đứng đó, "Anh bảo anh khát mà."

Thế nên cô đã vội vàng mua về cho anh.

Chu Minh run rẩy, gương mặt đẹp trai nở một nụ cười cứng ngắc. Lòng anh đang rối rắm, nhưng lại giả vờ bình tĩnh. Anh muốn trêu chọc cô, nhưng Nhiếp Thanh Anh chỉ chỉ điện thoại của anh, "Có thể cúp điện thoại được không? Tôi không muốn người khác nghe thấy."

Nhiếp Thanh Anh, "Tôi không quan tâm có được tuyên truyền hay không, tối nay tôi rất vui. Anh Chu, cảm ơn anh."

Chu Minh như bị ngạt thở, mặt anh xanh lè, như bị đá kích lớn, "Anh Chu?? Hai ta xa lạ lắm ư?"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô vội vàng đổi giọng, "Cảm ơn anh, ông xã."

Chồng cô ôm lấy trái tim đang bị tổn thương nặng nề, đưa tay tắt điện thoại. Thư ký Trần bên kia: "..."

Cô Nhiếp thật ác độc.

Chu Minh bất an cúp điện thoại, lòng mảy may khê nhú lại, âm thầm tính toán làm sao để vẫn hồi hình tượng của mình. Mấy lần anh há miệng muốn nói nhưng lại không biết phải nói thế nào với cô.

Sự bất ngờ dành cho cô bất thành, lại bị người ta bảo "không cần". Có lẽ cô đang nghĩ anh đang lợi dụng việc công để làm chuyện tư... Đầu óc Chu Minh rối như tơ, bỗng nhiên lại nghe cô nói, "Ông xã, anh nhắm mắt lại đi."

Chu Minh, "Hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "Nhắm mắt lại."

Ánh đèn rực rỡ, nước nước chảy rầm rì, tiếng đàn dương cầm, cộng thêm cả tiếng đàn tỳ bà thấp thoáng quanh đây, tất cả hòa vào nhau hài hòa đến lạ kỳ. Hai người đứng trên đường, dưới ánh đèn đường, Chu Minh chậm rãi cúi xuống nhìn Nhiếp Thanh Anh, ánh mắt giao nhau. Bỗng nhiên anh nở nụ cười, hai mắt nhắm chặt, như đang chờ đợi...

Không lẽ vợ anh thấy anh buồn, biết sự bất ngờ anh dành cho cô thất bại rồi nên muốn thưởng cho anh một nụ hôn ư?

Chắc chắc, phần thưởng này của chị bé thật lợi hại.

Chu tam thiếu từ từ nhắm mắt lại, cảm giác cơ thể của cô nhòai sang. Lòng anh đầy mong chờ, thấy cô nhón chân, choàng tay qua cổ anh. Tim Chu Minh như chú nai con đang nhảy loạn, máu anh đang sôi trào, nhịp tim lớn đến nỗi chính anh cũng nghe thấy, chờ đợi một nụ hôn. Anh đang đoán xem cô sẽ hôn lên môi mình hay lên má mình. Hy vọng cô sẽ hôn lên môi anh.

Đôi môi vẫn như thường, không hề có nụ hôn nào cả.

Nhưng ở cổ lại mát lạnh, có vật gì đó được đeo lên,

Nhiếp Thanh Anh như trút được gánh nặng, cô nhẹ nhàng nở nụ cười, "Đẹp đấy."

Chu Minh mở mắt ra, sờ sờ cái cổ của mình, hình như cô tặng dây chuyền cho anh?

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu, quan sát vẻ mặt của anh, "Ông xã, anh thích không?"

Chu Minh trầm ngâm, "Thích hay không, câu hỏi này thật khó trả lời. So với kỳ vọng của anh thì không thích cho lắm, nhưng nếu so với vài tháng trước thì anh lại rất thích. Câu hỏi khó thể này, anh phải suy nghĩ kỹ đã."

Nhiếp Thanh Anh sững sờ, sau đó mím môi đầy vui vẻ: Minh làm lão chồng ngốc luôn rồi, phải làm gì với anh ấy đây?

Chương sau:

Bên kia một môi ngáp một cái, "Alo? Chuyện gì?"

Chu Minh, "Không có gì? Tôi mới đăng ảnh trong nhóm đấy, nhắc cậu vào xem rồi cho xin vài dòng bình luận nhé, nhớ bấm like cho tôi đấy."

Cậu bạn bên kia mơ màng mở Wechat lên, sau khi bấm vào xem hình thì nói, "Dây chuyền à?"

Chu Minh hí hửng nói, "Ừa, vợ tôi tặng đấy!"

Bữa bạn nào đoán đúng rồi đấy =)))

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Cuối cùng Nhiếp Thanh Anh cũng đã tặng được "xích chó", cô thờ phào nhẹ nhõm. Chu Minh mặc dù không được hôn như mong muốn nhưng lại nhận được quà của cô nên rất vui.

Sự vui vẻ này kéo dài đến tận sáng hôm sau, lúc Nhiếp Thanh Anh rời giường thì phát hiện anh đã dậy từ sớm. Cô đi ngang qua phòng bếp đến phòng tắm để đánh răng, nghe thấy có tiếng nhạc phát ra, vừa thoải mái lại thư giãn, Chu Minh xắn tay áo sơ mi trắng lên, trên tay đeo một cái đồng hồ chuẩn giống như những người đàn ông thành đạt. Tâm trạng anh hôm nay có vẻ rất tốt, vừa nấu ăn vừa đung đưa theo điệu nhạc, ngâm nga hát theo, cái miệng lác qua lác lại.

Trái xoay xoay, phải nhún nhún...

Trông dáng vẻ đắc ý của anh, Nhiếp Thanh Anh tranh thủ thời gian vờ như không thấy, nhắm mắt bước qua.

Chu Minh vui vẻ nên tâm trạng của cô cũng vui lây. Lúc cô đang rửa mặt trong phòng tắm, Chu Minh lác lư đi đến. Anh lười biếng đứng tựa vào cửa, chăm chú nhìn cô cả buổi trời, Nhiếp Thanh Anh không thèm để ý đến anh. Chu Minh không chịu được tịch mịch nên tặng hăng một cái.

Nhiếp Thanh Anh nghiêng đầu nhìn anh, "Chào buổi sáng."

Đôi mắt Chu Minh nhiễm ý cười, như ánh ban mai bên ngoài cửa sổ. Anh hást cảm, hỏi cô, "Thấy anh hôm nay có gì khác không?"

Nhiếp Thanh Anh đầu đầu, để một người mắc chứng mù mặt như cô tìm xem anh có gì khác, chồng cô đúng là muốn làm khó cô.

Tuy nhiên cô vẫn chăm chú quan sát anh một lúc. Dù không nhận ra gương mặt của chồng mình, nhưng lúc cô nhìn anh thì vẫn biết anh rất đẹp trai.

Không phải xinh đẹp, không phải khéo léo, chính là gương mặt trầm tĩnh, sóng mũi cao thẳng như một tuyệt tác. Khuy măng sét, cà vạt không thiếu cái nào, anh ăn mặc chỉnh tề dựa vào khung cửa, trông như một tinh anh, lại mang theo cảm giác lắc lắc lưu manh.

Nhiếp Thanh Anh chần chờ, "Cà vạt mới?"

Chu Minh lắc đầu.

Nhiếp Thanh Anh, "Tâm trạng vui vẻ?"

Chu Minh mỉm cười, đưa ngón trỏ lên lắc lắc. Về mặt anh vô cùng thần bí, đôi mắt như có muôn vàn cánh đào tung bay, như một chàng trai khiến con tim của tất cả các nữ sinh loạn nhịp, "Nhắc nhở em một chút, nhìn theo tay anh nè."

Nhiếp Thanh Anh, "Lông mày?"

Lắc lắc tay.

"Nước hoa?"

Sắc mặt Chu Minh khê biến.

Nhiếp Thanh Anh chần chờ đoán thử, "Cổ?"

Chu Minh nhìn cô khen ngợi, Nhiếp Thanh Anh được anh cổ vũ, nhìn cổ anh cả buổi, hơi ngập ngừng. Qua một đêm, không lẽ cổ anh lại dài ra? Hay là da mặt đẹp lên? Nhiếp Thanh Anh lại nói, "... Cổ thon dài, đẹp đó."

Da mặt Chu Minh gật gật, anh không nhìn được nữa, "Nhìn dây chuyền! Dây chuyền này không phải do em tặng hả? Em không thấy ư?"

Bấy giờ Nhiếp Thanh Anh mới biết anh quơ quào cả buổi trời để làm gì. Nhiếp Thanh Anh luống cuống, cô rất sợ người khác bảo cô nhận ra sự khác biệt, khả năng nhận thức với mọi thứ xung quanh của cô quá kém, người bình thường không biết được cô có bao nhiêu khó khăn để hiểu ý bọn họ. Gương mặt cô đỏ bừng, cảm thấy thật có lỗi với anh, thế nên vất óc tìm từ để khen anh, "Anh đeo sợi dây chuyền này thật đẹp. Từ cô bé 18 tuổi đến bà lão 80 tuổi nhìn thấy đều sẽ yêu anh mất thôi."

Chu Minh sửng sốt, trong lòng thầm nghĩ: Vậy em có yêu anh không?

Nhưng anh lại không dám hỏi, anh biết rằng cô không hề yêu anh. Chu Minh nhìn Nhiếp Thanh Anh vụng về khen mình, rất cố gắng, lại vụng về đến đáng yêu. Anh bị cô chọc cười, đi tới chỗ cô âu yếm ôm vai cô. Nhiếp Thanh Anh bị anh ôm bất ngờ, bà vai cô cứng ngắc, ngo ngắc ngắc đầu lên nhìn anh, sau lưng đụng vào bồn rửa mặt. Chu thiếu đang vui nên chỉ phát tay bảo cô cứ tiếp tục rửa mặt, còn anh thì đi kiếm chuyện khác để làm.

Anh rất thích món quà Nhiếp Thanh Anh tặng cho mình đến nỗi không nỡ tháo dây chuyền ra, ăn sáng qua loa rồi vội vàng đứng trước gương tạo kiểu chụp hình, sau đó đăng lên tường, đăng vào group Wechat, QQ, khoe với mọi người. Anh đăng ảnh lên group của đồng bọn nhà mình, nhưng mới sáng sớm nên không có ai vào xem. Bạn Nhiếp thì đang ăn sáng ở đằng kia, Chu Minh không chịu nổi cô đơn nên lục lọi danh bạ, trực tiếp gọi điện thoại...

Bên kia một hồi ngập một cái, "Alo? Chuyện gì?"

Chu Minh, "Không có gì? Tôi mới đăng ảnh trong nhóm, nhắc cậu vào xem rồi cho xin vài dòng bình luận nhé, nhớ bấm like cho tôi đấy."

Cậu bạn bên kia mơ màng mở Wechat lên, sau khi bấm vào xem hình thì nói, "Dây chuyền à?"

Chu Minh hí hửng nói, "Ừa, vợ tôi tặng đấy."

Cậu bạn mới phản ứng kịp, chửi ầm lên, "Cậu bị bệnh hả? Sáng sớm không để cho người ta ngủ, dựng đầu tôi dậy chỉ để xem mấy người rai thức ăn cho chó hả?"

"Tít..." Điện thoại bị cúp ngang.

Chu Minh ngồi xuống bàn mỉm cười nhìn Nhiếp Thanh Anh ở đối diện, "Aiz, thằng này khó ở quá. Để anh gọi cho đứa khác."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Chu Minh lại gọi cho một người bạn khác, chuông đổ hai lần rồi mà không ai nhắc máy, anh vẫn kiên trì cầm máy, đến tiếng chuông thứ ba thì có người nhận. Chưa kịp mở miệng, bên kia đã tức giận rống lên, "Chu Minh, tốt nhất là cậu có chuyện quan trọng đấy! Tôi đang ở nước ngoài, cậu có biết bên đây là mấy giờ không hả?"

Chu Minh trấn an cậu ta, "Yên tâm đi, tôi là người không biết chừng mực vậy à? Tôi có chuyện quan trọng mà. Chuyện là vậy, tối qua vợ tôi tặng cho tôi một sợi dây chuyền, đăng ảnh lên nhóm rồi đấy, cậu nhớ vào xem nhé."

Bạn anh cúp điện thoại cái "Rup."

Chu Minh ngẩng đầu nhìn cô vợ đang nhìn mình chăm chú, "Thằng này cũng không tốt lành gì."

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng hỏi anh, "Anh nhất định phải đi quấy rối từng người vậy hả? Không sợ có người đánh anh ư?"

Chu Minh suy nghĩ một lát rồi nói, "Không có gì, bọn họ là cả ở quán bar cả đêm, không đánh lại người có quy luật làm việc và nghỉ ngơi lành mạnh như anh đâu." Chu Minh thừa cơ lấn tới, "Đây đều là nhờ vào Anh Anh cả đấy. Từ lúc kết hôn với em, anh đã cải tà quy chính, sáng đi làm đến tận tối mịt mới về nhà, không hề là cà với bạn bè. Anh Anh, em đã thay đổi anh, em chính là tiểu tiên nữ đã cứu vớt cuộc đời anh."

Nhiếp Thanh Anh: Không không không. Tôi không phải là tiểu tiên nữ, anh mới chính là tiểu tiên nữ. Bạn bè trên mạng đều biết anh là tiểu tiên nữ 16 tuổi.

Nhiếp Thanh Anh đỏ mặt ửng sáng nhìn chồng cô gọi điện khắp nơi khoe khoang. Cô chỉ tặng dây chuyền mà anh đã muốn khoe với cả thế giới, đó là vì anh vẫn chưa biết cô tặng dây chuyền cho anh để dễ nhận dạng. Nhiếp Thanh Anh chợt dạ nên không dám nói nhiều, chỉ cúi đầu im lặng ửng sáng, cảm thấy ngạt thở vì chồng gọi điện khoe khắp nơi.

Nhưng sự vui sướng này đã kết thúc khi Chu Minh đi vào phòng lấy túi xách cho Nhiếp Thanh Anh. Chu Minh phải đến công ty gấp, mà cô lại không thuyết phục được Chu Minh không cần phải đưa cô đi làm, cô chỉ đành ăn tạm vài miếng rồi đứng dậy đi theo anh.

Chu Minh đi vào phòng lấy đồ cho cô, vô tình thấy một sợi dây chuyền trong túi xách của cô.

Chu tam thiếu giật mình, vì sợi dây chuyền này giống y đúc sợi anh đang đeo.

Tiếng Nhiếp Thanh Anh từ bên ngoài vọng vào, "Chu Minh, anh xong chưa?"

Đầu óc Chu Minh trở nên hỗn loạn nhưng năng lực phản ứng rất nhanh. Anh chưa kịp suy nghĩ kỹ thì đã lấy điện thoại chụp lại sợi dây chuyền, sau đó nhét nó lại vào chỗ cũ, rồi mang túi xách ra ngoài cho Nhiếp Thanh Anh.

...

Trước cuộc họp sáng, thư ký Trần biết chuyện phiền não của giám đốc nhà mình. Trách nhiệm của thư ký chính là giải quyết nỗi buồn cho sếp của mình, đặc biệt là trong lúc công ty đang dầu sôi lửa bỏng như thế này, sau khi Trần Linh suy nghĩ cho tương lai sau này, quyết định giao cả sinh mạng của mình cho giám đốc. Cho nên bây giờ cô phải toàn tâm toàn ý lấy lòng Chu Minh.

Đứng bên ngoài ban công phòng nghỉ, Chu Minh tựa vào lan can hút thuốc. Thư ký Trần nghiên cứu mấy tấm ảnh trong điện thoại của sếp mình thì nói, "Dây chuyền đẹp nè, ngoại trừ khác màu ra thì giống hệt sợi dây chuyền của anh đó. Trông giống dây chuyền tình nhân lắm. Giám đốc, xem ra cô Nhiếp có ý với anh đó."

Chu Minh nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp.

Thư ký Trần nhạy cảm, "Không phải hả?"

Chu Minh, "Nếu là dây chuyền đôi thì cô nói xem tại sao cô ấy lại không đeo? Tôi qua nhìn cô ấy không có dáng vẻ gì là muốn tặng cho tôi, nếu không phải vì vụ tuyên truyền thất bại. Hơn nữa, tôi không thấy chi khác mỗi màu thôi đâu. Nhìn thế nào cũng thấy sợi của cô ấy còn đẹp hơn cả cái của tôi."

Thư ký Trần ngơ ngác, nghĩ thầm có phải giám đốc lẫn lộn trên thương trường lâu quá nên đầu óc phức tạp quá hay không. Đây không phải là cô gái đang lưỡng lự trước tình yêu hay sao, sao vào miệng anh lại trở nên cô quái thế hả?

tll, "Vậy anh tính sao?"

Đôi mắt Chu Minh tối lại, thấp giọng đáp, "Tôi thấy không chừng sợi dây này mới là hàng gốc, cô ấy muốn tặng nó cho người nào đó. Đồ tôi đeo chỉ là đồ thừa mà thôi. Cô ấy ngại mở miệng từ chối nên mới tặng nó cho tôi."

tll chật vật, "...Vậy ý của cô Nhiếp là gì?"

Chu Minh nhả ra một làn khói, trầm mặc một lát.

tll nheo mắt, nhận ra anh thật sự đang phiền lòng, chứ không hề giỡn chơi như bình thường. Anh nhủ chặt hàng chân mày, giọng nói trầm thấp, "... Cô nói xem, liệu cô ấy có ngoại tình ngay sau khi kết hôn hay không?"

tll, "... Tôi thấy anh nghĩ nhiều rồi, Nhiếp Thanh Anh không phải là người như thế đâu. Hơn nữa hai người vừa mới kết hôn..."

Anh cất giọng hồ hững, "Sao lại không thể. Cô ấy lại không thích tôi."

Anh nói "Cô ấy không thích tôi." với giọng điệu đầy chắc chắn, giống như chưa bao giờ anh nghĩ rằng cô sẽ thích anh. Hồi cấp 3 anh ra sức theo đuổi cô như thế nhưng cô vẫn thờ ơ thì bây giờ làm sao cô có thể thích anh cho được. Chuyện tình cảm của nữ thần chưa bao giờ có khoảng trống*, anh đối với Nhiếp Thanh Anh chẳng qua chỉ là liều thuốc xoa dịu nỗi đau thất tình của cô mà thôi.

*空窗期: chỉ khoảng thời gian từ sau khi chia tay đến khi bắt đầu một đoạn tình cảm mới.

Thư ký Trần ngơ ngác nhìn một bên mặt của anh. Ngay tại lúc này, cô bỗng nhiên nhận ra rằng, dù Chu Minh có mạnh mẽ, tài giỏi thế nào, dù anh kiên nhẫn tiến lại gần, cưới được vàng trắng sáng của anh đi nữa thì anh vẫn không tự tin, vẫn nghĩ rằng rồi sẽ có một ngày Nhiếp Thanh Anh rời khỏi anh. Anh cố gắng lấy lòng cô gái ấy nhưng chính bản thân anh cũng không biết kết cục của mình rồi sẽ ra sao...

Đồng thời, Chu Minh là một người có tính chiếm hữu rất cao.

Anh giả vờ giả vịt trước mặt Nhiếp Thanh Anh, cố gắng duy trì mối quan hệ này. Nhưng trước mặt thư ký của mình, Chu Minh mới thật sự lộ ra bản chất của mình - anh lo sợ vợ sẽ rời khỏi mình, sợ vợ mình có bí mật gì đó mà mình không biết.

Chu Minh khẽ gãi điều thuốc trên tay, tàn thuốc rơi xuống, anh nói: "Tra đi."

tll cẩn thận hỏi lại, "Nếu cô Nhiếp thật sự... Anh sẽ đổi mặt chất vấn cô ấy sao?"

Chu Minh kinh ngạc, "Chất vấn vợ tôi làm gì? Cô ấy chắc chắn bị lừa. Trên đời này đàn ông khôn nạn nhiều lắm, vợ tôi lại ngây thơ như thế, sao có thể đối phó được chứ? Nếu vợ tôi thật sự lỡ bước thì cũng là do thằng đó quá thâm. Tôi sẽ giết thằng đó, không để nó quấy rầy đến vợ tôi đâu."

Thư ký Trần:... Được, tiêu chuẩn kép của giám đốc đúng là...

...

Cùng ngày hôm đó, thư ký Trần tan làm sớm, len lén cầm hai tấm hình đi điều tra, vừa tra xem Nhiếp Thanh Anh mua ở cửa hàng nào, vừa tìm mối liên hệ giữa hai sợi dây chuyền. Dù cô dựa vào cảm giác của người phụ nữ mách bảo cô rằng đây là dây chuyền đôi, nhưng sếp của cô lại lấy trực giác của đàn ông ra thề rằng sợi dây chuyền còn lại đẹp hơn của anh, có khả năng Nhiếp Thanh Anh có người bên ngoài, thư ký Trần không muốn người khác biết chuyện nhà của sếp nên đành phải đích thân ra tay.

Hôm nay Nhiếp Thanh Anh không có buổi diễn nên Chu Minh đang trên đường đi đón cô.

Anh vừa chạy xe ra khỏi bãi xe thì Nhiếp Thanh Anh nhắn tin đến, "Ông xã, hôm nay không cần đón đâu. Tôi đang dọn dẹp, có đồng nghiệp giúp đỡ nên tối nay sẽ đi nhờ xe cô ấy về là được."

Chu Minh hí hóp đôi mắt lại... gian tình!

Nhiếp Thanh Anh không cho anh đến, anh nhất định phải đến!

Anh nhắn lại cho cô một câu, "Anh biết rồi vợ." nhưng vẫn theo ý mình chạy xe đến nhà hát. Anh chạy thẳng vào trong, quả nhiên nhận được tin Nhiếp Thanh Anh đã rời khỏi. Nhưng lúc cô ra cũng không có đồng nghiệp nào bên cạnh, nghe thấy thế, chân mày anh nhíu chặt, cố gắng áp chế sự bức bối trong lòng. Anh hỏi lại xem cô đã đi đâu, cũng may cô xinh đẹp nên dễ thu hút sự chú ý của mọi người. Chu Minh tặng bảo vệ hai gói thuốc lá rồi hỏi xem Nhiếp Thanh Anh đã đi hướng nào.

Chu Minh nghĩ liền biết Nhiếp Thanh Anh đi đâu. Anh lái xe đến chung cư của cô, dừng xe trong khuôn viên, im lặng ngồi trong xe, đối diện là tòa nhà Nhiếp Thanh Anh từng ở. Từ góc độ của Chu Minh vừa hay nhìn thấy ánh đèn bên trong.

Nhiếp Thanh Anh quả thật đã đến đây.

Ngồi trong xe, Chu Minh chần chờ: không lẽ mình thực sự muốn đi bắt gian? Đánh thẳng gian phu thì không sao, nhưng lỡ làm mất mặt vợ thì phải làm sao?

Chu Minh phiền não rút thuốc ra, bật lửa lên kéo vài hơi thì điện thoại của thư ký Trần gọi đến, "Giám đốc, tôi đã hỏi rõ ràng rồi! Anh đúng là suy nghĩ nhiều, đó chính là dây chuyền đôi! Dù tôi không biết tại sao cô Nhiếp không đeo nhưng chắc chắn cô ấy sẽ không tặng nó cho người khác, vì sợi dây chuyền kia là kiểu của nữ!"

Chu Minh ngây ngẩn cả người, ngón tay mém xiu nữa đã bị tàn thuốc làm bỏng.

Lúc anh đang sừng sờ thì Nhiếp Thanh Anh đi xuống lầu, cô xách thùng rác đi về phía này. Chu Minh âm thầm mảy mẩn vì hôm nay mình đi bắt gian nên đã đổi sang xe khác, Nhiếp Thanh Anh không biết. Cô chậm rãi bước đến gần, Chu Minh luống cuống tay chân đập tắt điều thuốc rồi cúi thấp xuống né ra khỏi tầm nhìn của cô. Chu Minh nhỏ giọng nói với tll, "Suyt! Biết rồi, nhỏ giọng lại..."

Nhiếp Thanh Anh là một người rất đúng mực, đi đường không bao giờ nhìn nghiêng ngó dọc,

Cô đổ rác, không nhìn về chiếc xe thể thao đang đậu bên cạnh. Nhưng khi cô vừa liếc sang thì trông thấy một món đồ quen thuộc. Nhiếp Thanh Anh bước lên vài bước, trong đầu đang nhớ lại mình vừa thấy cái gì...một sợi dây chuyền.

Hồi sáng Chu Minh còn khoe nó với cô.

Nhiếp Thanh Anh nghĩ nghĩ một lát, lại quay trở về, cô cúi người quan sát một lúc mới gõ gõ cửa xe.

Chu Minh ngồi trong xe như muốn nín thở, "..."

Anh muốn giả điếc, bên ngoài cửa xe, Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng hỏi, "Chu Minh? Anh làm gì ở đây thế?"

Nhiếp Thanh Anh đợi một hồi, nghi ngờ nhìn vào, thấy cửa kính xe hạ xuống, về mặt Chu Minh hiện ra với nụ cười lúng túng, anh lấy lòng hỏi, "Có câu "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ"... anh nói mình đi ngang đây em tin không?"

Khói từ trong xe mù mịt bay ra, Nhiếp Thanh Anh bị sặc, ho vài tiếng. Cô nhú mày, khó hiểu nhìn anh.

Trong điện thoại của Chu Minh truyền ra tiếng phụ nữ, cô không nghe rõ nhưng vẫn có thể nghe loáng thoáng. Cô nhìn sang điện thoại anh, Chu Minh lại càng hoảng hơn. Anh vội vàng cúp điện thoại, ngón tay kẹp điều thuốc bóng cả tay. Chu Minh hét lên, điện thoại rớt cái "bộp" xuống đất. Cô đang định cúi xuống nhặt giúp anh thì Chu Minh hoảng hồn, sợ cô phát hiện ra mình bảo tll điều tra cô.

Anh hét lên, "Không được nhúc nhích!"

Nhiếp Thanh Anh giật mình, cô ngồi xồm trên đất, nhìn Chu Minh mở cửa xe bước xuống, vội vàng nhặt điện thoại lên.

Nhiếp Thanh Anh híp mắt, "Rốt cục anh đang làm gì vậy hả?"

Chu Minh cổ trắn định bản thân, cắn răng quyết tâm nói, "Anh đang xem phim người lớn!"

Nhiếp Thanh Anh, "... Anh nói cái gì?"

Chu Minh cố gắng hắt nước bắn lên người mình, khó khăn mở miệng, "Anh... ở trong xe coi phim người lớn! Âm thanh em nghe thấy là từ đó phát ra, thối hư tật xấu của đàn ông giống anh vậy nè. Anh là thằng bi ổi, đã có vợ rồi mà vẫn còn xem phim người lớn. Vợ ơi em mắng anh đi!"

Nhiếp Thanh Anh đứng như trời trồng, cô cứng họng, ngờ ngác nhìn anh: Chuyện này... thất kính, thất kính quá.

Editor: Chu Minh nói: "Thanh Anh không sai, thằng quynh rũ cô mới sai" =))))

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Chu Minh nói dối, trong đầu bắt đầu tìm đủ thứ lý do. Lúc Nhiếp Thanh Anh ngồi xồm trên mặt đất nhìn anh bằng một ánh mắt kỳ quái, anh mới lấy lại tinh thần, giả vờ đưa điện thoại cho cô xem, "Em có muốn kiểm tra xem điện thoại anh có phim người lớn hay không?"

Nhiếp Thanh Anh vội đứng dậy, xấu hổ lùi lại nói, "Không, không cần đâu."

Mặc dù anh đang nói dối nhưng thái độ lại rất chắc nịch, Nhiếp Thanh Anh và anh là vợ chồng nhưng lại không thân quen, cô rất dễ bị anh lừa. Chấn động do phim người lớn mang lại quá lớn khiến Nhiếp Thanh Anh hồn vía lên mây. Cô cố gắng bình tĩnh lại một chút, rồi hỏi anh, "Sao anh lại ở đây?"

Chu Minh thở dài, nở nụ cười đắng chát, đôi mắt nhìn cô thật sâu, "Sau khi kết hôn anh đã quen với việc trong nhà có thêm một người rồi, đột nhiên vợ không về nhà nên anh lo lắng. Anh chỉ lái xe đi dạo mà thôi... ai ngờ đâu duyên trời lại cho chúng ta gặp nhau. Vợ ơi, hôm nay đúng là ngày may mắn đây!"

Anh dừng lại, vỗ trán nói tiếp, "Ây, may mắn thế này, chi bằng anh đi mua vé số thử vận may xem sao."

Vợ anh không cấm sừng anh, còn mua dây chuyền tình nhân, bất cứ lúc nào cũng có thể đeo cho anh xem! Anh suy nghĩ một chút, chi cần vượt qua cửa ải này của vợ, vụ xem phim người lớn cũng dễ tha thứ hơn chuyện mình đi điều tra cô ấy... Chu Minh vui mừng hơn hờ, còn nghiêm túc đánh giá trước mặt vợ, bắt đầu tìm mua vé số.

Anh còn quay sang hỏi cô, "Anh mua cho em một tờ nhé?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh xử lý mọi chuyện vô cùng tự nhiên mà kinh ngạc, im lặng cả buổi trời mới đáp, "Không, không cần đâu."

Nhờ Nhiếp Thanh Anh ngây thơ, không thích so đo với người khác nên Chu Minh mới có thể thoát nguy dễ dàng như thế. Hai người cùng nhau lên lầu, Nhiếp Thanh Anh nói với anh cô đến đây dọn dẹp đồ để mang sang nhà anh, rồi sẵn tiện trả phòng luôn. Chu Minh nghe thấy thế thì vui vẻ hẳn lên, anh xắn tay áo lên, trở về dáng vẻ nhiệt tình như xưa, ân cần giúp Nhiếp Thanh Anh dọn dẹp đồ đạc. Nhưng lúc hai người dọn dẹp đồ trong thùng giấy, Nhiếp Thanh Anh luôn yên tĩnh, thỉnh thoảng nhìn Chu Minh như có điều suy nghĩ.

Ánh mắt của cô vô cùng quái dị.

Nhiếp Thanh Anh là một người luôn co rút trong thế giới của mình, hậu tri hậu giác trở nên chậm lụt, chuyện trên đời cô có thể tiếp thu được chính là tính trách nhiệm, đến hôm nay khi nghe thấy Chu Minh xem phim người lớn, cô mới chợt nhận ra rằng mối quan hệ giữa hai vợ chồng cô thật sự không bình thường. Cô và Chu Minh cưới chui, cả hai không quen biết nhau. Sau này biết chuyện anh thầm mến cô hồi cấp 3, nhìn thái độ và hành động của anh, cô đoán anh vẫn còn có chút tình cảm với mình. Nhiếp Thanh Anh mang theo thái độ thuận theo tự nhiên, cô không quan tâm người khác có ghét mình hay không, cũng không bài xích chuyện người ta thích mình. Cô chỉ cảm thấy có hơi áy náy...

Sau khi cô gả cho Chu Minh, cô vẫn như trước, chưa từng thực hiện nghĩa vụ của một người vợ.

Mặc dù đây là vì hai người họ không có cơ sở tình cảm.

Nhưng hôm nay thấy anh lên xem phim người lớn sau lưng cô, Nhiếp Thanh Anh cảm thấy xót xa cho chồng mình. Cô thấy mình thật có lỗi với anh, đàn ông hai mươi mấy tuổi rồi, kết hôn rồi mà vẫn phải xem những thứ này.

Trong lòng Nhiếp Thanh Anh áy náy, càng nghĩ càng thấy xấu hổ. Lúc dọn dẹp phòng, cô nghiêng đầu nhìn chăm chú sườn mặt Chu Minh, âm thầm nghĩ xem mình có nên làm chút gì đó để xứng đáng là một người vợ hay không. Chu Minh vừa dọn dẹp vừa quan sát khắp phòng. Anh lấy ra một quyển sổ nhỏ trong hộp gỗ, bìa sổ nhìn rất quen mắt, Nhiếp Thanh Anh đi qua định giật lại, "Cái này không cần dọn, tôi định vứt nó đi."

Lúc nói đến từ "vứt", giọng nói của cô rất nhỏ, khác hẳn với lúc bình thường.

Ban đầu Chu Minh không để ý lắm, bị thái độ kỳ lạ của cô thu hút. Anh không trả lại cho cô, đưa tay lật ra xem thử, "Cái gì đây?"

Bàn tay anh bỗng chốc cứng đờ, vì anh nhìn thấy trong vở kẹp rất nhiều thư tình. Thư tình rơi ra từ quyển vở, từng trang từng trang một hiện lên nét chữ ngay ngắn nắn nót, nét mực vẫn như mới, vẫn chương bay bổng, là chữ của Từ Bạch Dương. Sắc mặt Chu Minh trở nên khó coi, anh im lặng nhặt lại mấy lá thư này.

Nhiếp Thanh Anh càng thêm xấu hổ với chồng, cô vội vàng ngồi xuống nhật phụ anh.

Lúc anh kẹp thư tình lại vào vở thì bất ngờ phát hiện ra bên trong có một tờ chi chít chữ, trên giấy kẻ rất nhiều vạch ngang, và cả mấy hình vẽ như mấy con nòng nọc. Chu Minh nhận ra đây là chữ của Nhiếp Thanh Anh, anh bèn cầm lên xem thử.

Hóa ra là một bản nhạc phổ của một bài hát. Lời bài hát lấy từ bài thơ, ca khúc do mình tự biên soạn.

Nhiếp Thanh Anh nhìn về mặt kỳ lạ của anh, nghĩ rằng anh đang giận, cô đỏ mặt giật lấy quyển vở trong tay anh. Chu Minh nhanh tay giữ lại, vừa kinh ngạc, vừa ngượng ngùng. "Áy da, thật là, sao em lại giữ lại cái này?"

Nhiếp Thanh Anh không hiểu sao anh lại ngượng ngùng như thế, "Đây là bài hát lúc trước Từ Bạch Dương hát tỏ tình với tôi. Tôi thấy rất hay nên đã viết lại. Không ngờ bây giờ lại... tôi đang định vứt đi."

Chu Minh đứng bật dậy, lần đầu tiên Chu Minh nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng tức giận, vô cùng hung ác. Anh không thể tin được, "Gi mà Từ Bạch Dương hát cho em? Sao có thể chứ? Cái này rõ ràng là, rõ ràng là..."

Nhiếp Thanh Anh ngום xồm trên sàn nhà ngẩng đầu nhìn anh, con ngươi đen lay láy, yên lặng chờ anh nói tiếp.

Chu Minh đột nhiên ngậm miệng lại.

Anh đỡ trán, giả vờ ra vẻ yếu ớt, "Áy, lâu rồi không ôn lại nhạc lý, ngay cả khuôn nhạc cũng nhìn không hiểu... tốt xấu gì hồi trước Từ Bạch Dương cũng là bạn cùng bàn với anh, không ngờ cậu ta còn có năng khiếu này đây. Vợ ơi em hát lại bài này cho anh nghe đi."

Nhiếp Thanh Anh... Lại bày trò gì nữa đây? Chồng cô muốn nghe bài hát của tình địch, lại còn bày ra dáng vẻ vô cùng mong đợi?

Nhiếp Thanh Anh hơi khó xử, cảm thấy không tốt cho lắm. Nhưng Chu Minh cứ giờ trò đáng thương như thế, cô chỉ biết thở dài, cầm lấy lời bài hát rồi nhẹ nhàng ngân nga. Trong căn phòng yên tĩnh, đồ vật bày la liệt trên sàn nhà, hai người một đứng một ngồi, chìm đắm vào lời ca dịu dàng của Nhiếp Thanh Anh, ánh mắt của cô dâng lên chút ưu tư, đôi mắt Chu Minh lại dần lạnh lẽo. Ký ức mang họ trở về năm đó, nhưng lại là ký ức của riêng từng người...

...

"Trên trời vài đám mây nhỏ lượn lờ, mặt đất vài con gió nhẹ thoảng qua. A! Sự ngọt ngào này cũng giống đêm trăng sáng, dạy anh làm thế nào để không nhớ em..."

Vào năm nhất đại học, khi lá phong rơi đầy cả khoảng sân trường, trong đêm giao lưu tân sinh viên, Từ Bạch Dương đứng dưới ký túc xá của Nhiếp Thanh Anh, vừa đàn ghi ta vừa hát bài này cho cô nghe. Tất cả nữ sinh có mặt ở đó vô cùng cảm động, bọn họ đều ghé vào cửa sổ nhìn chàng trai đứng dưới lầu. Cậu ta mãi mê hát tình ca, khen cô xinh đẹp động lòng người, tựa như ánh trăng sáng lung linh.

Tất cả các sinh viên đều ra tay giúp đỡ, "Đồng ý đi, đồng ý đi!"

"Thanh Anh, cậu còn chờ gì nữa? Mau xuống đó đi!"

Nhiếp Thanh Anh xuống lầu, tiến về phía Từ Bạch Dương, tiến về phía chàng trai một lòng theo đuổi cô, từ trung học đến đại học. Khi đó, Từ Bạch Dương đứng trên đám lá phong đỏ, mặt mày sạch sẽ luôn nở nụ cười tươi. Anh ta là học sinh xuất sắc, đứng trước tình yêu cũng chỉ là một chàng trai ngây thơ. Nhờ sự kiên trì bền bỉ của anh ta, nhờ vào nữ thần thích bài hát này mà theo đuổi Nhiếp Thanh Anh thành công.

Tình yêu học đường đầy ngây ngô và tươi đẹp, ai ngờ rằng sau khi tốt nghiệp, đôi kim đồng ngọc nữ lại đường ai nấy đi.

...

Chu Minh lại nhớ đến một kỷ ức khác.

Trong nhà anh xảy ra chuyện khi anh học lớp 12, lúc ấy anh chỉ có tâm trạng học hành nào. Anh xin nghỉ học dài hạn, sau đó quay về ký túc xá thu dọn đồ đạc. Khi ấy Từ Bạch Dương ở cùng phòng với anh, lúc anh thu dọn thì anh ta cũng ở đó. Chu Minh tùy tiện nhét đồng thư vào trong ba lô của mình, vì đồ quá nhiều nên không nhét lọt, mấy lá thư bị rơi ra ngoài. Chàng trai cúi đầu nhìn xuống rồi lại hồ hững tiếp tục dọn dẹp.

Từ Bạch Dương nhặt thư lên xem, "Thư tình gửi cho Nhiếp Thanh Anh, chưa viết xong này... cậu không cần nữa hả."

Chu Minh lạnh lùng, "Không cần nữa."

Mẹ anh sắp phát điên rồi, ba thì lúc nào cũng xuất hiện trên báo, hai người chị mới xuất hiện ngày nào cũng đến tìm anh gây sự... Sách còn cầm không nổi thì tâm trạng đâu theo đuổi con gái chứ?

Từ Bạch Dương cầm một tờ giấy lên, khe khẽ thì thầm, "Trên trời vài đám mây nhỏ lượn lờ, mặt đất vài cơn gió nhẹ thoảng qua. A! gió nhẹ thoảng qua mái tóc của anh, dạy anh làm thế nào để không nhớ em..."

Chu Minh bỗng dưng quay đầu lại, đôi mắt vừa tối lại vừa sáng.

Từ Bạch Dương đọc xong thì ngẩng đầu cười với anh một cái, " của Lưu Bán Nông, cậu viết nhạc tặng Nhiếp Thanh Anh hả... Hay thật đấy, mà cậu cũng không cần ư?"

Chu Minh tự giễu cười một tiếng, "Không cần nữa."

Anh không thể theo đuổi nữ thần được nữa.

Từ Bạch Dương, "Không cần hết hả?"

Chu Minh đeo ba lô lên vai, đẩy cửa phòng bước đi, "Bỏ hết."

Lúc ấy anh đâu có ngờ rằng những thứ anh không cần đã được Từ Bạch Dương giữ lại. Từ Bạch Dương yêu Nhiếp Thanh Anh trong miệng Chu Minh, anh ta yêu Nhiếp Thanh Anh qua lời kể của Chu Minh. Dưới sự ủng hộ của bạn thân Nhiếp Thanh Anh - Lộ Khê, Từ Bạch Dương tiếp tục theo đuổi Nhiếp Thanh Anh. Lúc học đại học, anh ta dùng bài hát Chu Minh đã biên soạn, nhận được cái gật đầu của nữ thần.

Đúng là âm kém dương sai.

...

"Chu Minh, sao vậy? Bài hát này có vấn đề ư, anh nghĩ gì thế?" Nhiếp Thanh Anh nhìn Chu Minh thất thần đứng đó, trong lòng lo lắng, "Thôi, để tôi vứt nó đi."

"Đừng vứt!" Chu Minh lên tiếng.

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt vô cùng kỳ lạ, giọng nói càng thêm cổ quái, "Tốt xấu... tốt xấu gì cũng là kỷ niệm."

Nhiếp Thanh Anh dờ ra... Chồng cô muốn giữ lại thư tình của tình địch làm kỷ niệm? Trò gì thế này?

Chu Minh khàn khàn nói, "Dù gì cũng là bạn trai cũ, dù anh ta là đồ khốn nạn nhưng đây cũng là thanh xuân của em mà. Nếu giữ lại, biết đâu được sau này lại có bất ngờ dành cho em... Anh Anh, đây là thanh xuân, là hồi ức! Em đừng ném nó đi!"

Nhiếp Thanh Anh giật mình vì thái độ kỳ lạ của anh, cô đồ dành anh như đang đồ dành chú chó nhỏ, "Được, được rồi, tôi không vứt nữa, anh đừng kích động."

Sau lưng Nhiếp Thanh Anh, Chu Minh cười lạnh một tiếng -- không kích động?

Anh không nói với cô bài hát này là của anh chẳng qua là do thời cơ không đúng. Bây giờ cô không thích anh, dù anh có nói ra thì cô chỉ cảm thấy bất an, có lỗi với anh, rồi sau đó càng ghét Từ Bạch Dương hơn mà thôi.

Như thế thì có lợi gì cho anh chứ?

Không hề. Anh không cần sự đồng tình của cô, cái anh cần chính là tình yêu của cô. Nếu cô không yêu anh thì những cảm tình khác cũng không cần. Bản quyền bài hát này, anh phải giữ lại đến một lúc nào đó rồi tung ra một chiêu chết người cũng chưa muộn.

Còn Từ Bạch Dương... dám chơi anh như thế, bảo sao cậu ta không thích gặp mặt anh, quan hệ cấp 3 của hai người cũng đâu có đến nỗi. Hóa ra còn có nguyên nhân này.

Được, được lắm

Chu tam thiếu đã sớm không còn là chàng trai thời cấp 3 kia nữa, năm tháng trôi qua anh đã thay đổi rất nhiều, trở thành một người hoàn toàn xa lạ trong mắt bạn bè. Anh không chỉ thích Nhiếp Thanh Anh, anh còn làm rất nhiều chuyện khác sau lưng cô, âm ngoan, không từ thủ đoạn.

Không ngờ rằng, Nhiếp Thanh Anh đột nhiên quay người lại, cô bắt gặp ánh mắt lạnh lùng ấy. Lòng cô khẽ run lên, nhưng Chu Minh đã thu hồi ánh mắt, quay lại về mặt cười hí hờ. Nhưng ánh mắt ấy, và thái độ kỳ quái của anh khi nhắc đến Từ Bạch Dương đã bị cô ghi nhớ thật kỹ.

Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh sau khi dọn dẹp xong xuôi thì đi trả nhà, sau đó hai người lái xe về nhà. Nhiếp Thanh Anh không biết rằng, ở nơi cô không nhìn thấy, chồng cô sẽ không vì một bài hát mà đi đối chất với Từ Bạch Dương, nhưng anh sẽ ra tay trả thù trực tiếp.

...

Nhiếp Thanh Anh vẫn luôn giữ chuyện này trong lòng, cô chỉ có một người bạn thân là Lộ Khê, vì thế có chuyện gì cũng nói với cô ấy.

Lúc nói chuyện với bạn thân, nói đến chuyện cô trả nhà, dọn đến nhà Chu Minh thì Lộ Khê thờ dãi, "Minh cứ nghĩ cuộc hôn nhân này của cậu chỉ đùa vui mà thôi, ai ngờ cưới chui đã được hai tháng rồi mà vẫn chưa ly hôn. Cậu tranh thủ nói với ba mẹ mình đi chứ."

"Chồng của cậu cũng rộng lượng quá đi chứ, còn ủng hộ cậu giữ lại thư tình của bạn trai cũ. Tìm đâu ra ông chồng ngốc như thế hả?"

Nhiếp Thanh Anh hơi ngừng lại.

Cô úp úp mở mở, "Khê Khê, mình thấy chồng mình có gì đó lạ lắm..."

Lộ Khê kinh ngạc, "Trên đời này còn có người kì lạ hơn cậu hả?"

Nhiếp Thanh Anh mặc kệ Lộ Khê trêu chọc, tiếp tục nói, "Mình thấy, chồng mình hình như rất để ý đến Từ Bạch Dương..."

Lộ Khê, "Tình địch mà, chuyện bình thường ở huyện. Chứ cậu nghĩ sao?"

Nhiếp Thanh Anh không biết phải nói thế nào, "Không phải lúc trước cậu hay đọc đam mỹ ư... bọn họ là bạn học cấp 3, cùng bàn, còn cùng phòng. Cùng nhau lớn lên, cùng nhau đến trường, gia đình hai bên cũng quen biết nhau. Nhưng đó giờ Từ Bạch Dương không bao giờ nhắc đến chồng mình, mà hôm qua lúc chồng mình giặt lại đồ của Từ Bạch Dương tặng mình... thái độ của anh ấy rất kích động... Cậu bảo anh ấy thích mình từ cấp 3, nhưng sao mình lại có cảm giác người anh ấy thích là Từ Bạch Dương chứ không phải mình?"

Lộ Khê chấn động mạnh, cách một màn hình mà vẫn bị đánh bại bởi lối suy nghĩ của cô bạn thân -- đúng là cô gái bảo bối, hình tượng khó lay đổ.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Nhớ Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.